Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Hickory Dickory Dock

Capitolul I

Hercule Poirot îşi încruntă sprâncenele.

— Domnişoară Lemon, nu se mai stăpâni, în această scrisoare sunt trei greşeli.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor, fiindcă făptura aceea cumplită, atât de îngrozitor de sigură pe ea, nu greşea niciodată. Era o perlă de secretară: capabilă, corectă până la scrupulozitate, niciodată obosită, niciodată bolnavă, întotdeauna imperturbabilă, în sfârşit – mai mult o maşină decât o femeie. Ştia totul, îi reuşea orice. Ea era cea care, de mulţi ani, guverna viaţa lui Poirot, în aşa fel, încât şi aceasta părea ordonată de un mecanism perfect. Deviza lui Hercule Poirot devenise „Ordine şi metodă” şi, într-adevăr, cu George, un camerist exemplar, şi cu domnişoara Lemon, secretară perfectă, ordinea şi metoda deţineau supremaţia în existenţa sa. Nu avea absolut deloc de ce să se plângă.

Şi totuşi, chiar în dimineaţa aceea, domnişoara Lemon a comis trei greşeli bătând la maşină o scrisoare de mică importanţă şi, ceea ce era mai grav, nu şi-a dat seama. Stelele încremeniseră pe cer de mirare!

Să ne înţelegem, nu că Poirot ar fi fost indignat; era, pur şi simplu, uluit că a putut să se întâmple aşa ceva. Îi dădu documentul incriminat secretarei, care, după ce îl parcurse rapid, roşi până la rădăcina părului. Era prima oară când Poirot o vedea roşind.

— Cerule! Murmură. Nu înţeleg deloc cum… Poate sunt un pic tulburată din cauza surorii mele.

Această soră a însemnat o altă lovitură pentru Poirot, căruia nu-i trecuse niciodată prin cap că angajata sa ar fi putut să aibă rude. Ba chiar, numai gândul că femeia aceea, atât de asemănătoare unei maşini, unui instrument de precizie, ar putea să aibă sentimente sau preocupări familiale, i se părea de-a dreptul grotesc. După câte ştia, secretara sa nu avea inimă şi minte decât pentru un nou tip de fişier, căruia îi dedica toate orele libere. Voia să-i fie brevetat şi să i se dea numele ei.

— Sora dumitale? Întrebă, aşadar, Poirot, cu mirare în glas.

Domnişoara Lemon încuviinţă cu un viguros semn din cap.

— Nu cred că am avut vreodată prilejul să vă pomenesc de ea, pentru că, practic, şi-a petrecut aproape toată viaţa la Singapore. Soţul ei lucra acolo, în industria cauciucului.

Reflectând la asta, Poirot găsea lucrul destul de firesc. I se părea că funcţionarei sale i se potrivea să aibă o soră măritată la Singapore. Pentru ce altceva există anumite locuri? Tocmai pentru ca toate domnişoarele Lemon din această lume, cu surorile departe, să-şi poată consacra sufletul şi trupul afacerilor şefului lor (şi, de asemenea, inventării unui nou tip de fişier, în orele libere).

— Înţeleg. Continuă.

— Acum patru ani, sora mea a rămas văduvă. Copii nu avea. Am reuşit să-i procur, aici, o locuinţă mică, dar plăcută, la un preţ rezonabil.

(Normal! Femeia aceea reuşea în cele mai imposibile întreprinderi).

Financiar s-a aranjat destul de bine, chiar dacă banii nu mai au azi valoarea de altădată. Administraţi cu înţelepciune – şi dat fiind că nu e pretenţioasă cred că poate să o ducă fără probleme. Numai că se simţea singură. A trăit puţin în Anglia şi, deci, nu avea prietenii mai vechi de reînnodat. În schimb, avea mult timp la dispoziţie, aşa că, aproximativ acum şase luni, a venit să-mi spună că se gândea să accepte o ofertă de serviciu.

— Serviciu?

— Da. Directoare sau ceva asemănător, într-o „Casă a Studentului”, situată în Hickory Road. Ştiţi unde e?

Poirot nu ştia.

— Era un cartier frumos cândva. Casele sunt vechi, dar solid construite. Proprietara, o femeie de origine greacă, era în căutarea unei persoane care să dirijeze, să controleze, să conducă, în concluzie, casa. Sora mea ar fi avut la dispoziţie un micuţ apartament numai pentru ea.

Domnişoara Lemon respiră adânc. Poirot scoase un mormăit, care voia să fie de încurajare. Până aici nu părea povestea unui dezastru.

— Eu însămi nu ştiam ce sfat să-i dau, reluă secretara, dar trebuia să recunosc că avea dreptate. Sora mea este foarte activă şi în stare să conducă bine treburile. Şi era de înţeles că-i venea greu să stea toată ziua cu mâinile în sân. Pe de altă parte, nu trebuia să investească bani, deci nu ar fi riscat nimic. Postul care i se oferise era o simplă slujbă. Poate nu grozav plătită – dar ea nu era la strâmtoare – însă nici nu cerea multă trudă. În plus, i-a plăcut întotdeauna lumea tânără, iar timpul lung trăit în Orient o făcea să fie mai în măsură decât alţii să înţeleagă susceptibilitatea persoanelor de altă rasă. Aceasta constituia un element pozitiv, dat fiind faptul că studenţi de toate naţionalităţile frecventau casa. În majoritate englezi, dar între ei chiar şi negri.

— E firesc, comentă Poirot.

— Aşadar, după ce am analizat împreună propunerea, sora mea a hotărât să o accepte. Pe moment nu ne-am întrebat ce soi de femeie era proprietara. O anume doamnă Nicoletis, cu un caracter foarte dificil, uneori, simpatică, alteori, îmi pare rău să o spun, insuportabilă. Şi, în afară de aceasta, teribil de zgârcită şi lipsită de simţ practic, altfel nu ar fi avut nevoie de cineva care să-i ţină pe picioare casa. Sora mea, însă, nu e o persoană care să se lase uşor

impresionată de toane şi capricii. Şi, mai ales, nu tolerează absurdităţile.

Poirot aprobă din cap. Nimic de spus, gândi, cele două femei se aseamănă. O ştia de când domnişoara Lemon începuse să-i spună de sora sa.

— Deci a acceptat postul?

— Da. Cu vreo şase luni în urmă s-a instalat la numărul 26 de pe Hickory Road. Activitatea, complexă, îi plăcea şi o găsea interesantă.

Poirot continua să asculte, dar, până în acest punct, istoria părea mai curând insipidă.

— De câtva timp, însă, e foarte preocupată, continuă domnişoara Lemon.

— De ce?

— Vedeţi, domnule Poirot, în casa aceea se întâmplă lucruri care nu-i plac.

— Acolo sunt studenţi de ambele sexe? Se informă Poirot cu tact.

— O, da, dar nu din cauza asta. La dificultăţi de un asemenea gen te aştepţi mereu. Dar nu, e vorba de altceva. Dispar diferite lucruri.

— Adică?

— Continuă să se piardă obiectele cele mai disparate… Şi într-un mod cu totul de neînţeles.

— Vrei să spui, poate, că aceste obiecte sunt furate?

— Întocmai.

— Au chemat poliţia?

— Nu încă. Sora mea speră să nu fie nevoie. E foarte ataşată de tinerii aceia, de unii dintre ei, cel puţin, şi ar prefera să-i dea de capăt singură.

— Înţeleg, zise Poirot, meditativ. Toate acestea, însă, nu explică anxietatea dumitale, care, îmi închipui, trebuie să o răsfrângă pe cea a surorii.

— Nu-mi place situaţia, domnule Poirot, nu-mi place deloc. Nu mă pot opri să nu mă gândesc că dedesubt ar fi ceva obscur. Nu reuşesc să-i găsesc o explicaţie logică.

Poirot dădea din cap, gânditor. Călcâiul lui Ahile la domnişoara Lemon fusese dintotdeauna lipsa sa totală de imaginaţie. Imbatabilă în chestiunile de ordin practic, era pierdută când trebuia să opereze cu fantezia.

— Nu este vorba, din întâmplare, de sustrageri neînsemnate? Un cleptoman, poate?

— Nu cred. Am consultat Enciclopedia Britanică şi chiar un tratat de medicină asupra problemei cleptomaniei, dar am impresia că nu de aşa ceva e vorba în cazul nostru.

Pentru un minut, Poirot tăcu. Ca secretara sa să comită greşeli de ortografie în corespondenţă era, neîndoielnic, supărător. Dar era un motiv suficient pentru a se amesteca în treburile unei femei în încurcătură cu oaspeţii unui hotel atât de „internaţional”? Poirot încerca să se convingă pe sine însuşi că acel unic motiv îl împingea să se ocupe de afacere şi nu, mai curând, doar plictiseala din ultima vreme şi mediocritatea istorioarei.

— Ce-ai spune, domnişoară Lemon, dacă am invita-o pe sora dumitale, într-o după-amiază, la ceai? Poate aş putea să-i fiu, într-un fel, de ajutor.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Poirot, cu adevărat foarte amabil. Sora mea e liberă chiar după-amiază.

— Atunci am putea stabili pentru mâine.

Credinciosul George a primit însărcinarea de a aproviziona, pentru ziua următoare, un somptuos serviciu de ceai cu pâine prăjită cu unt şi alte delicatese.

Capitolul II

Sora domnişoarei Lemon, al cărei nume de căsătorie era Hubbard, îi semăna în mod clar. Numai că avea carnaţia mai măslinie, era un pic mai grăsuţă şi îşi aranja părul cu mai multă cochetărie. Chiar şi manierele îi erau mai puţin vivace, dar de pe faţa rotundă, deschisă te priveau aceiaşi ochi pătrunzători.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Poirot, spuse doamna Hubbard. Cu adevărat foarte amabil. Iar acest ceai este

excelent. Am mâncat mai mult decât aş fi vrut, dar… Tartina asta şi gata! Ceai? Încă? Numai o jumătate de ceaşcă!

— Să ne întremăm întâi un pic, sugera Poirot, apoi vom trece la probleme.

Îi surâdea gentil, arcuindu-şi mustăţile. Doamna Hubbard spuse:

— Ştiţi? Sunteţi exact aşa cum mi-am imaginat, când v-a descris Felicity.

Poirot avu nevoie de o clipă de reflecţie ca să-şi dea seama că Felicity era numele de botez al sobrei sale secretare.

— Vedeţi, reluă doamna Hubbard cu un ton distrat, în vreme ce întindea mâna spre o altă tartină, Felicity nu se frământă pentru alţii. În schimb eu – da. Iată de ce sunt atât de preocupată.

— Vreţi să-mi spuneţi exact ce vă preocupă?

— Vedeţi, aş găsi normal, într-un anume sens, să dispară bani… Micuţe sume; sau, măcar, bijuterii; dar să dispară pe faţă… De fapt, nu voiam să spun pe faţă ci, în sfârşit, într-un mod ca să putem vorbi de cleptomanie sau necinste. Dar, nu. Iată, vreau să vă citesc o listă cu lucrurile care au dispărut.

Îşi deschise poşeta şi scoase din ea un carneţel:

Un pantofior de seară nou (pantoful drept).

O brăţară.

Un inel cu briliante (găsit într-un castronaş pentru ciorbă).

O cutie de pudră compactă.

Un ruj de buze.

Un stetoscop.

O pereche de cercei.

O brichetă.

O pereche de pantaloni din flanel vechi.

Becuri electrice.

O cutie cu bomboane de ciocolată.

O eşarfă din mătase (găsită toată ciopârţită).

Un rucsac (idem ca mai sus).

Acid boric.

Săruri de baie.

O carte de bucate.

Poirot scoase un suspin profund.

— Extraordinar, declară. De-a dreptul fascinant!

Era extaziat. Îşi plimba privirea de la faţa severă şi plină de dezaprobare a secretarei sale la cea afabilă şi mâhnită a doamnei Hubbard.

— Vă felicit, doamnă, spuse, întorcându-se spre aceasta din urmă.

Ea îl privi surprinsă.

— De ce, domnule Poirot?

— Pentru că aveţi această unică şi minunată problemă.

— În fine, poate pentru dumneavoastră are sens, dar…

— Nu are nici un sens. Îmi aduce aminte de un joc de societate la care am fost convins să particip de nişte prieteni, în timpul sărbătorilor de Crăciun. Se chema „Doamna cu trei cornuri”. Fiecare dintre participanţi trebuia să spună, pe rând, această frază: „Am fost la Paris şi am cumpărat…” Şi numea un obiect. Persoana care urma după el adăuga, la rândul ei, un alt obiect. Şi tot aşa mai departe. Reuşita jocului consta în a-ţi aminti şi a repeta toate lucrurile, în aceeaşi ordine în care au fost numite. E uşor de înţeles că, de la un anumit punct, enumerarea devenea aproape imposibilă şi pentru că aduna un şir de obiecte prea disparate. De exemplu: o bucată de săpun, un elefant alb, o măsuţă pliantă, o raţă şi altele. Când greşea prima dată, jucătorul primea un corn de hârtie. Când îi venea din nou rândul, trebuia să înceapă cu „Eu, doamna cu un corn, am fost la Paris etc., etc.” Dacă un jucător ajungea să ţină în mână trei cornuri, era obligat să se retragă. Învingea ultima persoană rămasă în joc.

— Sunt sigură că dumneavoastră aţi învins, domnule Poirot, afirmă domnişoara Lemon, cu încrederea funcţionarei loiale.

Poirot exulta.

— Într-adevăr, aşa a fost, declară. Chiar şi celei mai stranii adunături de obiecte i se poate găsi o… corespondenţă, să zicem, cu un dram de abilitate. Şi iată cum: unul îşi zicea în minte „cu o bucată de săpun spăl un elefant alb de marmură, care stă pe o măsuţă pliantă…” Şi continuă aşa.

Doamna Hubbard observă:

— Poate aţi putea face acelaşi lucru cu lista pe care v-am dat-o.

— Sigur că aş putea: doamna care purta un pantof în piciorul drept şi-a pus o brăţară şi după ce s-a rujat şi s-a pudrat a coborât la prânz şi a lăsat să-i cadă inelul în farfuria cu ciorbă etc., etc. În acest mod e uşor de învăţat pe de rost lista dumneavoastră; dar nu ne-ar fi de folos. Interesant e de ştiut de ce o serie de furturi atât de extravagante. Să fie vorba de o idee fixă? Avem aici, în principal, o lucrare de analiză. Şi primul lucru care trebuie făcut e să studiem lista cu multă grijă.

A urmat o tăcere, în timp ce Poirot părea să reflecteze. Doamna Hubbard îl scruta cu atenţia extaziată a unui copil în faţa unui prestidigitator aşteptând cu sufletul la gură să apară un iepure sau măcar o mulţime de panglici colorate. În schimb, domnişoara Lemon, prea puţin impresionată, părea cufundată în consideraţii profunde, care trebuie să fi avut ca obiect minunatul ei fişier.

În cele din urmă, Poirot spuse:

— Ceea ce te izbeşte, îndeosebi, este faptul că cele mai multe obiecte, excepţie făcând stetoscopul şi inelul cu briliante, sunt aproape fără valoare. Să ne concentrăm un moment asupra inelului. Cât poate să facă?

— N-aş şti exact, domnule Poirot. Are un solitar şi în jur briliante. Proprietara, domnişoara Lane, spune că era inelul de logodnă al mamei sale. A fost, într-adevăr, tulburată când i-a dispărut şi am fost toţi mulţumiţi când, în seara următoare, domnişoara Hobhouse l-a găsit în farfuria cu ciorbă. Ne-am gândit că cineva a vrut să-i facă în ciudă.

— Poate să fi fost aşa, observă Poirot. Dar eu, personal, atribui o semnificaţie acestui furt cu restituire. Dacă lipseşte un ruj, o carte, nu e cazul să chemi poliţia, însă lucrurile se schimbă, dacă e vorba de un inel de valoare. Iată de ce a reapărut.

— Dar, atunci, de ce să-l ia? Întrebă domnişoara Lemon.

— Da, de ce? Reluă Poirot. Însă, pentru moment, să lăsăm deoparte întrebările şi să trecem la clasificarea furturilor. Să începem cu inelul. Cine e această domnişoară Lane, căreia i-a fost furat?

— Patricia Lane? O fată foarte bine crescută, care studiază istoria, arheologia, ori ceva în genul ăsta.

— Are mijloace?

— O, nu. Ceva, cât de cât, al ei trebuie să aibă, dar e întotdeauna foarte modestă în cheltuieli. Inelul e o amintire de la mama sa. Mai are câteva bijuterii, dar hainele pe care le poartă sunt aproape toate vechi.

— Cum e? Descrieţi-mi-o!

— Ştiu eu? E un pic, cum se zice, nici pe cal, nici în căruţă. După părerea mea. Cu un aspect mai curând şubred. Liniştită, dar lipsită de vitalitate.

— Aţi spus că inelul a fost găsit în farfuria domnişoarei Hobhouse. Cine e aceasta?

— Valeria Hobhouse? O fată brună, inteligentă, cu un fel de-a fi sarcastic. Lucrează la Sabrina Fair: un institut de înfrumuseţare. Îmi închipui că aţi auzit de el.

— Aceste două fete sunt în bune relaţii?

— Aş zice că da, spuse doamna Hubbard, după o clipă de reflecţie. Patricia e un tip care se înţelege cu toţi, chiar dacă nu se bucură de o mare popularitate. Hobhouse, cu limba pe care o are, şi-a făcut inamicii ei, dar, cu toate acestea, nu-i lipsesc simpatizanţii, nu ştiu dacă mă exprim limpede.

Poirot nota mintal. Patricia era o fată frumoasă, dar insignifiantă; Valeria, în schimb, avea personalitate. Reîncepu să studieze lista.

— Sunt aici mărunţişuri care ar fi putut să tenteze o fată cochetă şi la strâmtoare. De exemplu, rujul de buze, pudra, brăţara falsă, sărurile de baie; poate cutia cu bomboane de ciocolată. Dar, dimpotrivă, furtul stetoscopului pare mai uşor opera unui bărbat, care ştia deja unde să meargă să-l vândă sau să-l amaneteze. Cui aparţinea?

— Domnului Bateson. Un tinerel simpatic.

— Student la medicină?

— Da.

— A fost afectat?

— Era negru de supărare, domnule Poirot. E un temperament aprins, cu neaşteptate izbucniri de mânie, care, însă, se calmează rapid. Nu e genul care să guste anumite glume.

— Există tipi în stare să-l suporte?

— Domnul Gopal Ram, de exemplu. Unul din studenţii noştri indieni. Surâde mereu, la orice. Face un gest de nepăsare cu mâinile şi spune că bunurile materiale nu contează.

— Lui i-a lipsit ceva?

— Nu.

— Aha! Şi cui aparţineau pantalonii de flanel?

— Lui Mcnabb. Erau uzaţi şi oricine, cred, i-ar fi considerat de nepurtat. Dar nu şi Mcnabb. El este foarte legat de lucrurile lui şi nu aruncă niciodată nimic.

— Aşadar, avem aici o serie de lucruri care nu meritau efortul furtului: pantaloni vechi, becuri, săruri de baie, acid boric, o carte de bucate. Acidul boric, probabil, a fost luat din greşeală; becurile… Cineva ar fi putut să le ia cu intenţia de a le pune la loc şi să fi uitat… Cartea de bucate… Chiar şi pe aceea poate că voia cineva să o consulte şi apoi să o restituie. Iar la pantaloni poate că a poftit vreo femeie care face curăţenie.

— Avem două femei pentru curăţenie şi poţi să te încrezi în ele orbeşte. Nu ar lua, niciodată, nimic fără să ceară.

— Poate aveţi dreptate. Apoi e pantofâorul de seară. Unul singur; sustras de la o pereche nouă, dacă am înţeles bine. Ai cui sunt?

— Ai lui Sally Finch. O tânără americană care a venit în Anglia cu o bursă de studiu.

— Suntem siguri că pantoful nu a fost, pur şi simplu, rătăcit? Nu văd la ce ar putea servi doar un singur pantof.

— Nu, domnule Poirot… L-am căutat peste tot. Vedeţi, domnişoara Finch se pregătea să plece la o petrecere care cerea ţinută de seară. Normal, pantofii erau de importanţă vitală. Şi-i avea numai pe aceia, potriviţi.

— Deci, e clar că întâmplarea trebuie să o fi contrariat destul de mult. Da, aşa-i. Cine ştie dacă aici nu e… Tăcu un moment, apoi reluă: Sunt şi alte două obiecte… Un rucsac şi o eşarfă de mătase, amândouă făcute bucăţi. Aici nu se poate vorbi nici de cochetărie, nici de câştig… ci de un gest deliberat răzbunător. Al cui era rucsacul?

— Aproape toţi studenţii au unul… Din cauza obiceiului de a călători, făcând autostopul! În afară de aceasta, raniţele, acelea sunt toate la fel… Le cumpără de la acelaşi magazin, aşa ca e greu să le identifici. Dar, probabil că acesta a aparţinut lui Leonard Bateson sau lui Colin Mcnabb.

— Şi eşarfa?

— Valeriei Hobhouse. O primise ca dar de Crăciun. O eşarfă verde, de bună calitate.

Poirot închise ochii. I se părea că priveşte, mintal, într-un caleidoscop în care se agitau, confuz, toate acele obiecte şi figuri un pic ciudate, pe care doamna Hubbard i le descrisese pe rând. Nu reuşea să distingă nici o formă sau coeziune între episoade şi protagoniştii lor. Şi cu toate acestea ştia perfect că undeva trebuia să fie un fir. Verosimil – mai multe. Putea să jure că, agitând în continuare caleidoscopul, ar fi ieşit la iveală mai multe şi diferite, dar unul singur ar fi fost cel just. Totul atârna de intuirea punctului de pornire.

Poirot redeschise ochii.

— E o afacere care cere o bună doză de reflecţie, spuse.

— Desigur, domnule Poirot, încuviinţă doamna Hubbard. Dar nu voiam să vă deranjez atât.

— Nu mă deranjaţi. Adevărul e că sunt în încurcătură. Nu ştiu de unde să încep. Să vedem un pic… Pantofiorul de seară… Dar, am putea să încercăm din partea aceea. Domnişoară Lemon!

— Da, domnule Poirot, răspunse prompt secretara, în vreme ce, automat, se înarma cu hârtie şi creioane.

— Sora dumneavoastră, cred, va putea să obţină celălalt pantof. Mergi cu el la biroul de obiecte pierdute din Baker Street. Când a dispărut pantoful?

Doamna Hubbard se gândi un pic.

— Aşa, imediat nu-mi pot aminti cu exactitate. Poate cu două luni în urmă. Dar aş putea s-o ştiu sigur dacă o întreb pe Sally Finch data acelei petreceri.

— Bine, zise Poirot. Apoi, adresându-se din nou secretarei, continuă: Vei spune că ai uitat pantoful în metrou. Ori chiar într-un autobuz. Câte autobuze trec prin zona lui Hickory Road?

— Numai două.

— Bine. Dacă nu găseşti nimic la biroul din Baker Street, încearcă la Scotland Yard şi spune că ai lăsat pantoful într-un taxi.

— La ce vă gândiţi, domnule Poirot? Credeţi…

Poirot o întrerupse pe doamna Hubbard:

— Să vedem rezultatele acestei mişcări, apoi să ne consultăm din nou şi îmi veţi spune celelalte lucruri pe care trebuie să le ştiu.

— Cred că v-am spus totul privitor la această istorie.

— Nu sunt de acord. Ne aflăm în faţa unui grup de tineri de sex şi temperament diferite. A ţine la B, dar B ţine la C, în timp ce următorii doi sunt la cuţite din cauza lui A. Asta, vedeţi, am nevoie să ştiu. Certurile, geloziile, răutăţile, faptele şi reacţiile unor tineri constrânşi să trăiască, uneori pentru multă vreme, cot la cot.

Doamna Hubbard părea stingherită.

— Mă tem că nu prea pot să vă fiu de folos în asemenea lucruri. Nu mă amestec în treburile altuia, mă mulţumesc numai să conduc pensiunea şi să fac să meargă totul cum trebuie.

— Dar chiar dumneavoastră mi-aţi spus că vă interesează aproapele. Că vă plac tinerii. Aţi acceptat această funcţie nu atât pentru câştig material, cât pentru că vă oferea posibilitatea să vă aflaţi în contact cu probleme omeneşti.

Printre studenţi vor fi fiind unii care vă plac şi alţii care nu vă plac. Reflectaţi şi veţi vedea că o să găsiţi ceva interesant să-mi spuneţi: deja sunteţi preocupată, dar nu pentru ce s-a întâmplat… Pentru aceea aţi putea, pur şi simplu, să vă duceţi la poliţie…

— Doamna Nicoletis nu mi-ar permite niciodată să chem poliţia.

Poirot ignoră întreruperea.

— Nu, dumneavoastră sunteţi îngrijorată pentru cineva; cineva pe care îl consideraţi responsabil sau măcar amestecat în această încurcătură. Cineva care nu vă este indiferent.

— Aţi ghicit, domnule Poirot.

— Ştiu. Şi mă gândesc că aveţi dreptate să fiţi îngândurată. Eşarfa aceea de mătase tăiată bucăţi, de exemplu, nu-mi place; ca şi rucsacul ciopârţit. Pentru restul ar putea fi vorba de glume, dar nu sunt prea sigur. Nu, nu sunt sigur deloc.

Capitolul III

Doamna Hubbard urcă grăbită treptele de la intrare şi pătrunse la numărul 26 de pe Hickory Road. În acel moment, un tinerel cu părul roşu aprins, care venea şi el de afară, o ajunse.

— Bună ziua, mama Hubbard.

Era Len Bateson. Un tip foarte simpatic, cu accent londonez şi, slavă Domnului, absolut lipsit de orice complex de inferioritate.

— Am hoinărit, mămico?
— Aveam o invitaţie la ceai. Dar acum nu mă face să pierd iar timpul, fiindcă sunt în întârziere.
— Azi am făcut cubuleţe un graţios cadavru, o anunţă Len, râzând zgomotos.
— Nu fi atât de macabru, băiatule. Mi se face pielea de găină.
În vestibul răsună ecoul hohotelor lui Bateson.
— E nimic în comparaţie cu Celia, i se confesă apoi. Ştii, am mers să-i fac o vizită la farmacie şi i-am spus: „Celia, am găsit un cadavru”. Trebuia să o vezi. A devenit albă precum cearceaful şi o clipă am crezut că e gata să leşine. Ce spui de asta, mamă Hubbard?
— Nu mă mir. Ce idee! Probabil Celia a crezut că vorbeşti de un cadavru adevărat.
— Ce înţelegi prin… Adevărat? Îţi închipui că, poate, cadavrele ar fi false?
Dintr-o cameră din dreapta, ieşi, legănându-se, un tânăr slab, cu pletele pleoştite, care spuse cu o voce arogantă:
— A, doar voi eraţi! Aş fi zis că e un congres de vânzători ambulanţi de ziare.
— Sper că nu te-am enervat prea tare.
— Nu mai mult decât de obicei, răspunse Nigel Chapman, reintrând în încăperea din care ieşise.
— Floricica noastră delicată! A fost comentariul lui Len.
— Acum nu începeţi să vă înţepaţi amândoi, îl rugă doamna Hubbard. Avem nevoie de un pic de toleranţă reciprocă.
Tânărul, de la înălţimea staturii sale, o răsplăti cu un surâs larg, afectuos.
— Puţin îmi pasă de Nigel, mama Hubbard.
O fată, care cobora scara în acel moment, spuse:
— O, doamna Hubbard, doamna Nicoletis a zis că doreşte să vă vadă imediat ce v-aţi întors. Este în camera sa.
Doamna suspină şi se îndreptă spre scară, în timp ce fata înaltă şi brună, care o făcuse pe ambasadoarea, se lipi de

perete, ca să o lase să treacă.

— Ce este, Valeria? Întrebă Len Bateson, în vreme ce îşi scotea impermeabilul. Reproşuri legate de conduita noastră, de pus în cârcă mamei Hubbard?

Fata avu un gest de indiferenţă.

— Locul acesta devine pe zi ce trece, din ce în ce mai mult, asemănător unui balamuc, spuse, şi în timp ce vorbea, mergea spre uşa din dreapta. Avea un soi de graţie insolentă în mişcări, ca a unui manechin de profesie.

Casa de la 26 de pe Hickory Road era în realitate, compusă din două clădiri, 24 şi 26, care la parter deveniseră una singură, pentru ca să cuprindă o cameră de zi, o sufragerie încăpătoare, două vestiare şi un micuţ oficiu care da în spatele casei. Două scări independente duceau la etajele superioare, care rămâneau, în schimb, separate unul de celălalt. Fetele ocupau camerele din aripa dreaptă a casei, deci chiar numărul 26, în timp ce bărbaţii stăteau în cealaltă latură, care odată era însemnată cu numărul 24.

Doamna Hubbard, ajunsă în faţa uşii proprietăresei, ciocni discret şi intră.

Camera era supraîncălzită şi ferestrele, ermetic închise. Doamna Nicoletis stătea pe sofa, cu ţigara în gură, înconjurată de un număr de perne de mătase şi de catifea, care, mai curând, lăsau de dorit în ce priveşte curăţenia. Era o femeie corpolentă, cu pielea brună, care se ţinea încă bine, cu gură dispreţuitoare şi enormi ochi negri.

— Iată-vă, în sfârşit! A fost bunvenitul ei şi suna ca o acuzaţie.

Doamna Hubbard nu se tulbură.

— M-au anunţat că doreaţi să mă vedeţi, spuse severă.

— Este monstruos! Absolut monstruos!

— Ce este monstruos?

— Socotelile! Socotelile dumneavoastră! Zbiera doamna Nicoletis, în vreme ce, de sub o pernă, trăgea un mănunchi de foi. Îi ţineţi, poate, cu ficat de gâscă sau cu prepeliţe pe

aceşti sărmani studenţi? Suntem, cumva, la Ritz? Ce vă închipuiţi că sunt aceşti oameni?

— Tineri sănătoşi, cu un puternic apetit, răspunse cealaltă. Să le oferim un dejun bun şi o masă de seară acceptabilă… Mâncare simplă, dar hrănitoare. Mi se pare că ne descurcăm cu o cheltuială destul de modestă.

— Modestă? Modestă? Cum îndrăzniţi să spuneţi aşa ceva, când eu mă ruinez?

— Cât despre profit, nu puteţi să vă plângeţi, doamnă Nicoletis. Locul acesta vi-l asigură destul de bine, iar pensiunea studenţilor e mai curând ridicată.

— Nu am, poate, întotdeauna, totul ocupat? Doritorii nu se anunţă, poate, cu luni de zile înainte? Nu-mi vin cereri din partea universităţii, ambasadelor, şcolilor străine? Puteţi să negaţi că pentru fiecare loc disponibil sunt cel puţin trei cereri?

— Totul se întâmplă aşa, tocmai pentru că aici mesele sunt decente. Tineretul are nevoie să mănânce.

— Dar aceste cifre sunt scandaloase. Bucătăreasa aceea italiană şi cu soţul ei vă trage pe sfoară.

— A, nu, doamnă Nicoletis. Pot să vă asigur că nu o fac. Nu ar fi uşor cu mine.

— Atunci vreţi să ziceţi că dumneavoastră mă furaţi!

Doamna Hubbard rămase imperturbabilă.

— Nu pot să vă permit să spuneţi anumite lucruri, zise cu tonul unui adult care admonestează un ţânc. Nu e frumos şi într-o zi o să aveţi necazuri.

— Dumneavoastră mă înfuriaţi, replică doamna Nicoletis, aruncând în aer, cu un gest dramatic, mănunchiul de facturi care se împrăştiară pe jos.

— Aţi greşit luând-o aşa. Face rău la tensiune.

— Admiteţi că în această săptămână s-a cheltuit mai mult decât în cealaltă?

— Au fost reduceri la magazinele Lampson şi am profitat de ele. Săptămâna viitoare vom chelţui mai puţin.

Doamna Nicoletis o privea îmbufnată.

— Dumneavoastră aveţi întotdeauna o explicaţie plauzibilă.

— Iată-le! Zicând aşa, doamna Hubbard repuse în ordine mănunchiul de hârtii care fuseseră răspândite pe jos. Nimic altceva?

— Fata aceea americană, Sally Finch, spune că pleacă. Nu vreau! E cu o bursă de studii Fulbright şi poate să-mi aducă altele. Nu trebuie să plece!

— Cum îşi justifică hotărârea?

— Ei, cine îşi mai aduce aminte? Ce pot să zic e că era vorba de pretexte.

În această privinţă, doamna Hubbard era gata să o creadă.

— Sally nu mi-a spus nimic.

— O să vorbiţi cu ea?

— Desigur!

— Cât despre studenţii de culoare, indienii, negrii aceia… Pot să se ducă cu toţii. Americanilor nu le place să se amestece cu ei, iar pentru mine americanii sunt cei care contează.

— Nu câtă vreme eu ocup acest post, spuse directoarea. Şi, în orice caz, greşiţi. Nu există prejudecăţi de rasă între studenţi, oricum, sigur, nu din partea lui Sally. Ea şi Akibombo iau deseori masa împreună şi nimeni nu poate fi mai negru decât el.

— Apoi sunt printre ei şi comunişti şi ştiţi cum gândesc americanii în această problemă. Nigel Chapman, de exemplu, este un comunist.

— Nu cred!

— Ba da, ba da! Ar fi trebuit să-l auziţi seara trecută.

— Nigel ar spune orice pentru a scoate lumea din sărite.

— Sunteţi minunată, dragă doamnă Hubbard. Îi cunoaşteţi pe toţi, atât de bine! De atâtea ori mă întreb ce m-aş face fără dumneavoastră.

— Întâi te scuipă şi-apoi te sărută, bombăni cealaltă şi părăsi camera, oprind brusc un torent de mulţumiri.

Doamna Hubbard mai murmura pentru sine, în vreme ce se îndrepta către camera sa, dar neplăcerile încă nu se terminaseră. Era gata să deschidă uşa, când dintr-odată, îi apăru în faţă Elizabeth Johnston.

— Aş putea să vă vorbesc câteva minute?

— Fireşte. Directoarea o invită să intre. Era întrucâtva surprinsă. Johnston provenea din Jamaica şi venise în Europa să studieze dreptul. Muncitoare, ambiţoasă, bine înfiptă pe propriile picioare. Era o fată destul de echilibrată şi inteligentă şi doamna Hubbard o considera unul din cei mai buni oaspeţi ai hotelului. Deşi reuşea să se stăpânească foarte bine, doamnei Hubbard nu-i scăpă un tremur în vocea interlocutoarei sale.

— Ce nu merge? O întrebă.

— Vă rog, vreţi să veniţi în camera mea?

— Îmi scot pelerina şi mănuşile şi sunt a dumitale.

Camera era la etajul superior. Studenta deschise uşa şi se îndreptă repede spre o masă de lângă fereastră.

— Priviţi, spuse. Acestea sunt notiţele mele. Reprezintă luni de muncă dură. Uitaţi ce masacru!

Un sunet nearticulat ieşi de pe buzele doamnei Hubbard. Cineva vărsase călimara cu cerneală peste hârtiile acelea, care rămăseseră literalmente îmbibate. Atinse cu degetele câteva foi. Erau încă umede.

— Te gândeşti că a fost femeia care face curăţenie?

— Nu poate să fi fost ea, pentru că nu e călimara mea, care se află pe etajera aceea, intactă. Este vorba de un gest deliberat. Al cuiva care a intrat în camera mea cu acest scop.

Doamna Hubbard era indignată.

— Oricine o fi făcut-o a comis o ticăloşie. Pur şi simplu nu ştiu ce să zic. Sunt dezgustată şi te asigur că voi face totul pentru a descoperi pe autorul acestei incredibile răutăţi. Nu suspectezi chiar pe nimeni?

— Aceasta e o cerneală verde, după cum vedeţi, răspunse fata. Nu e utilizată în mod obişnuit. Aici e o singură

persoană care o foloseşte: Nigel Chapman.
— Nigel? Dumneata îl crezi în stare să facă aşa ceva?
— Nu m-aş fi gândit, zău că nu, dacă n-ar fi fost culoarea cernelii.
— Sincer, îmi pare rău, Elizabeth, şi singurul lucru care pot să-l spun e că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să descâlcesc afacerea asta.
— Mulţumesc, doamnă Hubbard. Au mai fost deja… Incidente asemănătoare, e adevărat, nu?
— Da.
Doamna Hubbard părăsi camera, îndreptându-se spre scară, dar apoi, ca împinsă de o idee neaşteptată, îşi schimbă drumul şi o luă spre capătul coridorului. Bătu la o uşă şi glasul lui Sally Finch o invită să intre.
Camera era primitoare, iar Sally, o roşcată jovială, era o tinerică simpatică. Ciocolata pe care o sugea lacom îi umfla obrazul. Era aplecată să scrie deasupra unui carneţel. Înălţă capul şi îi întinse nou – venitei o cutie cu dulciuri.
— Mi le-au trimis de acasă. Doriţi?
— Mulţumesc, Sally, dar în aceast moment chiar nu aş putea. Mi-am ieşit din fire. Ai auzit ce a păţit Johnston?
— Ce i s-a întâmplat lui Bess?
Doamna Hubbard îi povesti şi fata nu putu decât să-şi exprime dispreţul.
— E o adevărată mizerie. Nu sunt în stare să-mi imaginez cine ar fi putut să-i facă ceva atât de josnic lui Bess a noastră. Toţi o iubesc. Chiar dacă se ţine mai curând la distanţă şi nu se ataşează uşor, sunt sigură că nimeni nu are ceva împotriva ei.
— Aşa m-am gândit şi eu.
— Deh, presupun că este continuarea seriei. Iată de ce…
— De ce? O presă doamna Hubbard.
— De ce m-am hotărât să plec. Nu v-a spus doamna Nicoletis?
— Da, şi asta a înfuriat-o. Lăsa impresia că nu crede că motivul plecării dumitale ar fi cel adevărat.

— Aşa-i, nu era nevoie să o fac să-şi iasă din sărite. Ştiţi cum ia foc. Dar dumneavoastră pot să vi-l spun. Nu-mi place ce se petrece aici. Nu e vorba de obiectele care s-au pierdut… Nu e plăcut, dar la urma urmelor sunt lucruri care se pot întâmpla. Însă eşarfa şi rucsacul tăiat în bucăţi… Şi-acum, asta! Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă: Akibombo e speriat. În ciuda aparenţei, îşi croieşte drum vechea superstiţie a africanilor. Ajunge să zgârâi un pic coaja.

— Ptiu! Nu pot să suport prostiile, făcu doamna Hubbard. Aici este vorba numai de indivizi comuni, vulgari, pe care îi distrează supărându-şi aproapele.

— Mă gândesc că în acest caz nu este la mijloc o persoană obişnuită, replică Sally.

Doamna Hubbard coborî la parter şi intră în camera de zi. Acolo erau patru persoane. Valeria Hobhouse, care stătea pe canapea, cu picioarele sprijinite pe unul din braţele ei. Nigel Chapman era la o masă, cu o carte mare deschisă în faţă. Rezemată de consola şemineului, se afla Patricia Lane, în timp ce o altă tânără, cu impermeabilul încă pe ea, îşi scotea o căciuliţă de lână de pe cap. Era o fată blondă, robustă, cu ochii negri, depărtaţi şi mereu întredeschişi.

Valeria îşi scoase ţigara din gură şi spuse cu o voce leneşă, cântată:

— Bună ziua, mama Hubbard. I-ai dat un calmant îndrăcitei ăleia de cucoane?

— E pe picior de război? Întrebă Patricia Lane.

— Şi ce război! Râse Valeria.

— S-a întâmplat ceva foarte neplăcut, spuse doamna Hubbard. Am nevoie de dumneata, Nigel.

— De mine? Nigel închise cartea pe care o avea în faţă şi o privi. Chipul său era iluminat de un surâs şiret, dar dulce. Ce am făcut?

— Nimic, sper, dar a fost răsturnată, deliberat, cerneală pe notiţele lui Johnston, în aşa hal, încât nu-i mai pot folosi;

cerneala este verde, precum aceea pe care o foloseşti dumneata.

Lui Nigel îi dispăru surâsul de pe buze.

— E adevărat, folosesc cerneală verde. Dar, vorbiţi serios? Vreau să zic: e vorba, într-adevăr, de un sabotaj?

— Vorbesc foarte serios. Ai făcut-o dumneata, Nigel?

— Nici măcar în vis. Îmi place să enervez oamenii, ştiţi foarte bine, dar nu aş face niciodată o glumă murdară ca aceasta şi cu atât mai puţin lui Bess, care nu se amestecă vreodată în treburile celorlalţi. Apropo, unde e cerneala mea? Mi-am umplut stiloul ieri seară. De obicei o ţin acolo, pe consolă. Ah, iat-o, în sfârşit! Înşfăcă sticla şi lăsă să-i scape o fluierătură. Drace! E aproape goală şi trebuia să fie plină.

— Pe toţi sfinţii! Zise fata cu impermeabil.

Cu o căutătură de inchizitor, Nigel se aproprie de ea.

— Ai un alibi, Celia? O întrebă ameninţător.

Fata avu o tresărire.

— Nu am fost eu, trebuie să mă crezi. Am stat la spital toată ziua. Nu aş fi putut…

— Ajunge, Nigel, interveni doamna Hubbard, nu o chinui pe Celia.

Patricia Lane sări în sus, furioasă.

— Nu văd de ce Nigel ar trebui să fie suspectat. Numai pentru că cineva s-a servit de cerneala lui…

— E drept, dragă, apără-ţi mereu micuţul, spuse Valeria ironică.

— Dar nu e cinstit, insistă cealaltă.

Celia protestă cu impetuozitate:

— Însă, cu adevărat, eu nu am nici o legătură.

— Nimeni nu crede contrariul, fetiţo, adăugă Valeria, cu nerăbdare în glas. Totuşi, continuă, fixând-o în ochi pe doamna Hubbard, gluma, merge prea departe şi ceva trebuie făcut.

— Ceva va fi făcut, promise doamna Hubbard, cu o grimasă ameninţătoare.

Capitolul IV

Domnişoara Lemon pusese în faţa şefului ei un pacheţel învelit în hârtie. Închisă. El desfăcu ambalajul şi privi satisfăcut elegantul pantofior argintiu.

— Era pe Baker Street, exact aşa cum vă gândiseţi.

— Aceasta ne economiseşte şi îmi confirmă ipotezele.

— Dacă nu vă deranjez prea mult, domnule Poirot, aş vrea să vă arăt o scrisoare de la sora mea. Afacerea nu e terminată.

— S-o văd!

I-o dădu şi Poirot, după ce o citi, îi spuse să-şi cheme sora la telefon. Odată legătura obţinută, secretara îi dădu receptorul.

— Alo! Doamna Hubbard?

— Vai, domnule Poirot, aţi fost foarte amabil să mă sunaţi imediat. Eu sunt într-un…

Poirot o întrerupse.

— De unde telefonaţi?

— Dar… Din hotel, fireşte. Ah, înţeleg! Din salonul meu personal.

— Este o derivaţie?

— Aceasta? E o derivaţie. Aparatul principal e jos, în vestibul.

— Cine este în casă, care ar putea să ne asculte?

— Toţi studenţii sunt ieşiţi ziua, la ora asta. Bucătăreasa e plecată la piaţă. Soţul ei, Geronimo, înţelege greu engleza. Este femeia la curăţenie, dar e aproape surdă şi nu şi-ar face astfel de lucru.

— Bine, atunci putem să vorbim. Spuneţi-mi, aveţi vreodată, seara, conferinţe sau proiecţii în hotel? Nici un soi de petrecere a timpului?

— Câteva conferinţe, ocazional. Cu puţin timp în urmă, domnişoara Baltout, exploratoarea, ne-a ţinut una, ilustrând-o cu proiecţii color.

— Foarte bine. Să cădem de acord: aţi reuşit să-l convingeţi pe domnul Hercule Poirot, şeful surorii

dumneavoastră, să discute cu studenţii despre cazurile sale cele mai interesante. Întâlnirea este fixată pentru această seară.

— Mi se pare o idee excelentă, dar credeţi…

— Nu e vorba să cred. Sunt sigur!

În seara aceea, studenţii, intrând în living, au găsit la vedere un anunţ, conceput astfel:

Celebrul detectiv particular, domnul Hercule Poirot, a acceptat cu amabilitate să ţină o prelegere teoretico-practică despre succesul sistemelor de investigaţie, cu expunerea unor „cazuri” faimoase.

Interesul studenţilor s-a limitat la câteva comentarii.

Cina era servită, de obicei, la şapte şi jumătate, şi deja cei mai mulţi tineri se aşezaseră la locurile lor, când doamna Hubbard, coborând de la etajul superior, intră în sufragerie urmată de un omuleţ, înaintat de-acum în vârstă, care etala un păr de un negru suspect şi nişte mustăţi uriaşe, care se arcuiau cu un aer satisfăcut.

— Aceştia sunt câţiva dintre studenţii noştri. Acesta este domnul Poirot, care, cu amabilitate, ne va vorbi după cină, zise doamna Hubbard în chip de prezentare.

Au fost schimbate saluturi şi Poirot, luând loc lângă prezentatoarea sa, îşi făcu imediat de lucru cu o ciorbă excelentă, pe care un servitor o turna dintr-o enormă supieră.

La felul doi au fost servite chiftele italieneşti. În acel moment, o tânără, care stătea în dreapta lui Poirot, i se adresă cu timiditate:

— Într-adevăr, sora doamnei Hubbard lucrează pentru dumneavoastră?

— Foarte adevărat. Sunt mulţi ani de-acum de când este secretara mea. Este femeia cea mai eficientă din lume. Câteodată chiar mă înspăimântă.

— Înţeleg. Mi-ar place chiar să ştiu…

— Ce, mademoiselle? Îi surâdea cu un aer patern, în timp ce nota în minte: „Graţioasă, preocupată, nu prea isteaţă,

puţin înfricoşată”. Îi zise: Pot să vă cunosc numele şi ce studiaţi?

— Mă cheamă Celia Austin şi nu sunt la facultate. Sunt distribuitoare-farmacistă la Spitalul St. Catherine.

— Aşa! Trebuie să fie o muncă interesantă.

— Ştiu eu… Poate că e.

— Şi colegii dumneavoastră? Puteţi să-mi spuneţi câte ceva? Auzisem că este un loc pentru studenţii străini, dar îmi pare aproape toţi englezi.

— Unii încă nu s-au întors: domnul Chandra şi Gopal Ram, care sunt indieni, domnişoara Reinjeer, care este olandeză, şi egipteanul Ahmed Ali, care e un politician îndârjit.

— Şi aceştia cine sunt?

— Cel care stă în stânga doamnei Hubbard este Nigel Chapman. Studiază italiana şi istoria medievală la Universitatea din Londra. Este, apoi, Patricia Lane, lângă el, cu ochelari: studiază arheologia. Celălalt tânăr, cu părul roşcat, este Len Bateson, student la medicină, iar fata brună, de acolo, lucrează la un institut de înfrumuseţare. Se numeşte Valeria Hobhouse. Lângă ea e Colin Mcnabb, care urmează un curs de specializare, în psihiatrie.

În vreme ce îl numea pe acesta din urmă, Poirot remarcă o uşoară inflexiune în vocea fetei. O cercetă şi îşi dădu seama că i se împurpuraseră obrajii.

Îşi spuse: „Deci, fetişcana este înamorată şi nu ştie să o tăinuiască”.

Observă, de altfel, că tinerelul nu se uita deloc spre ea, prea atent cum era să discute cu o roşcată, care stătea lângă el.

Aceea e Sally Finch. O americană. Se află aici cu o bursă de studii. Cealaltă este Geneviève Mericaud: studiază engleza. Şi la fel şi René Halle, care stă alături de ea. În schimb, micuţa blondă este specializată în fizioterapie. Lucrează şi ea la spitalul St. Catherine. Negrul acela, de-acolo, e Akibombo… Vine din Africa Occidentală şi e teribil de simpatic. Apoi, Elizabeth Johnston: e din Jamaica şi

studiază dreptul. Aceştia, din dreapta mea, sunt doi studenţi turci, sosiţi cam de o săptămână. Nu înţeleg deloc engleza.

— Vă mulţumesc. Dar, spuneţi-mi, vă înţelegeţi întotdeuna sau, câteodată, vă mai şi ciondăniţi? Întrebă Poirot pe un ton lejer, ca să nu dea importanţă întrebărilor.

— O, suntem cu toţii prea ocupaţi, ca să găsim timp să ne luăm la ceartă, deşi…

— Deşi, ce, domnişoară Austin?

— Iată, vedeţi, Nigel…, cel de lângă domnişoara Hubbard, este iritant, îi place să scoată lumea din sărite. Şi Len Bateson se înfurie, câteodată, ca o fiară, însă, are un fond foarte bun.

— Şi Colin Mcnabb… Face ca o fiară?

— Nu-i nici un pericol. El tratează totul foarte filosofic.

— Înţeleg. Şi dumneavoastră, domnişoarele? Şi dumneavoastră vă certaţi?

— A, nu. Noi ne împăcăm. Geneviève este supărăcioasă, uneori, dar mă gândesc că e, de fapt, o caracteristică a francezilor… Vai, scuzaţi-mă!

Celia era însăşi imaginea tulburării.

— Eu sunt belgian, declară Poirot solemn şi, înainte ca fata să fi avut timp să-şi revină, continuă: Cu puţin mai înainte aţi spus că v-ar place să ştiţi… Ce?

Celia Austin frământa nervoasă o bucăţică de pâine de pe masa.

— O, nimic, nimic de… În ultima vreme, cineva a făcut glume stupide, aici, la noi. Mă gândeam că doamna Hubbard… Dar, într-adevăr, era, desigur, o prostie din partea mea. Nu voiam să spun nimic.

Poirot nu insistă. Întoarse capul în cealaltă parte şi începu o conversaţie cu doamna Hubbard şi Nigel Chapman. Acesta aduse în discuţie problema, controversată, a criminalilor, susţinând că este o formă de artă creatoare şi că dezaxaţii erau, în realitate, cei care intrau în poliţie, numai ca să-şi satisfacă un secret sadism. Poirot se distra să

vadă cum fata cu ochelari, care stătea alături de Nigel, încerca cu disperare să minimalizeze declaraţiile colegului ei. Dar lui Nigel nu părea să-i pese.

Doamna Hubbard avea un aer indulgent şi amuzat.

— Voi, tinerii de azi, nu vă gândiţi decât la poliţie şi la psihologie, observă. Când eram eu tânără, era mai multă nepăsare. Ne distram dansând. Voi n-o faceţi niciodată.

Celia râse şi spuse cu o undă de maliţie:

— Dar tu, Nigel, dansai, odată. Eu însămi am dansat cu tine, dar, fireşte, nu-ţi aminteşti.

— Ai dansat cu mine? Unde?

— La Cambridge, la regatele din mai.

— A! Regatele din mai! Repetă Nigel, făcând un gest, ca pentru a alunga amintirea acelor nebunii tinereşti. Treburi de adolescenţi!

Poirot surâdea sub mustaţă, considerând că Nigel nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani.

— Şi apoi, doamnă Hubbard, e greu să fii vesel cu atâtea cărţi de citit şi cursuri de înghiţit, adăugă plină de convingere Patricia Lane.

Masa se termină cu o budincă de ciocolată, după care se mutară cu toţii în salon, unde fiecare se servi cu o cafea dintr-un ibric care se găsea în mijlocul mesei. Apoi, Poirot a fost invitat să ia cuvântul. Cei doi turci se scuzară şi se retraseră.

Faptul de a se asculta îi provoca întotdeauna o subtilă plăcere. Vorbi trei sferturi de oră cu obişnuita dezinvoltură, amintind dintre experienţele sale pe cele care se pretau să fie proslăvite. Dacă ceva în el evoca histrionul era în aşa fel dozat să nu sară în ochi.

— Şi astfel conchise Poirot, îi spun acestui domn că îmi aducea în memorie, cazul său, pe fabricantul de săpun din Liège, care îşi otrăvise soţia, pentru a se putea căsători cu blonda lui secretară. I-o plasez cu multă dezinvoltură, dar reacţia nu întârzie. Omul îmi bagă în mână banii care îi

fuseseră furaţi, şi pe care reuşisem să-i fac să şi-i recupereze, şi îmi zice, palid la faţă şi cu ochii înfricoşaţi: „Vreau să donez aceşti bani pentru acţiuni de binefacere, folosiţi-i cum credeţi de cuviinţă”. Şi în acest timp, îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Îl cuprinsese o teamă nebună, dar i-am salvat viaţa, pentru că, deşi amorezat de blonda sa secretară, sunt sigur că nu va încerca să-şi otrăvească soţia, chiar dacă era urâtă. E mai bine să previi, decât să tratezi. Trebuie, aşadar, să prevenim crimele, nu să aşteptăm să fie înfăptuite.

Studenţii îl aplaudară, Poirot se înclină, apoi vru să ia loc. În momentul acela, Colin Mcnabb, scoţându-şi pipa din gură, îl întrebă:

— Şi-acum, poate veţi vrea să ne spuneţi adevăratul motiv al vizitei dumneavoastră.

A urmat o clipă de linişte încordată.

— Colin! Exclamă Patricia, cu un ton de reproş.

— Ce e straniu? Putem foarte bine să ni-l imaginăm, nu? Pălăvrăgeala domnului Poirot a fost foarte amuzantă, dar sigur nu a venit pentru aceasta. N-o să credeţi, cu adevărat, domnule Poirot, că noi am înghiţit-o!

— Vorbeşte pentru tine, Colin! Izbucni Sally.

Poirot ridică braţele, într-un gest de predare.

— Trebuie să mărturisesc că gentila mea gazdă m-a pus la curent cu o parte din unele întâmplări, care o preocupă.

Len Bateson se înălţă în picioare, cu o faţă ameninţătoare.

— Spuneţi-ne, strigă, ce lucrătură e asta? Aveţi intenţia să ne acuzaţi?

— De-abia acum îţi dai seama de asta? Zise Nigel ironic.

Celia părea înspăimântată. Doamna Hubbard luă cuvântul cu autoritate:

— Eu l-am invitat pe domnul Poirot să ne ţină o prelegere, cu gândul de a profita şi de a-i cere un sfat legat de ceea ce s-a petrecut în ultimul timp. Ceva trebuia făcut şi nu era altă alegere între aceasta şi… Poliţie.

Acest ultim cuvânt declanşă un veritabil vacarm. Geneviève bolborosea ceva în franceză. Alte voci, de consens sau protest, i se alăturară. Asupra acelui cor reuşi să aibă superioritate vocea decisă a lui Leonard Bateson.

— Să ascultăm ce are să ne spună domnul Poirot!

— I-am expus toate faptele domnului Poirot, interveni doamna Hubbard. Sper că nu veţi avea nimic de obiectat dacă vă va pune câteva întrebări.

— Mulţumesc, spuse Poirot, cu o reverenţă. Şi cu un gest de prestidigitator scoase la iveală o pereche de pantofiori de seară şi i-o dădu lui Sally Finch.

— Amândoi? De unde a apărut şi celălalt?

— De la biroul de obiecte pierdute de pe Baker Street.

— Dar cum aţi ajuns să vă gândiţi că îl veţi găsi acolo, domnule Poirot?

— Un foarte simplu proces de deducţie. Cineva scoate un pantof din camera sa. Ca să facă ce? Nu ca să-l dea şi nici ca să-l vândă. Şi fiindcă, pentru a-l găsi, casa va fi scotocită de la un capăt la altul, e nevoie să fie dus afară sau distrus. E mai uşor să-l împachetezi şi să-l abandonezi sub scaunul unui tren sau al unui autobuz, la o oră de vârf. Aceasta a fost prima mea supoziţie şi s-a dovedit exactă. Pantoful, cum spune poetul, a fost luat „mai mult pentru ciudă, decât pentru pagubă”.

Valeria râse scurt:

— Nigel, dragostea mea, aceasta este o piatră la tine în fereastră!

— Prostii! Sări să zică Sally. Nu Nigel a fost cel care mi-a luat pantoful.

— Bineînţeles că nu a fost el, adăugă Patricia, furioasă. E o idee absurdă.

— Absurdă sau nu, eu nu am făcut nimic de genul acesta, replică Nigel, şi sunt sigur că se poate spune acelaşi lucru despre toţi ceilalţi.

Părea chiar că aceasta era replica pe care Poirot o aştepta. Cu ochi severi scrută rapid toate acele chipuri care îi

stăteau înainte.

— Poziţia mea este delicată, zise apoi. Sunt un oaspete. Am acceptat invitaţia doamnei Hubbard de a veni să petrec o serată plăcută, nu numai ca să restitui pantofiorul. În rest… Făcu o, pauză. Domnul Bateson mi-a cerut să-mi spun părerea despre această afacere, dar ar fi o impertinenţă din partea mea să o fac fără a fi invitat şi de ceilalţi.

— Aceasta e o procedură corectă, aprobă Akibombo, scuturându-şi cârlionţii negri în semn de încuviinţare.

Vocea lui Sally Finch se înălţă nerăbdătoare:

— Terminaţi! Să auzim ce ne sfătuieşte domnul Poirot, fără alte comentarii.

— În regulă, zise Nigel.

— Foarte bine, conchise atunci Poirot, pentru că sunteţi cu toţii de acord să-mi cereţi sfatul, iată-l: doamna Hubbard sau… Mai bine doamna Nicoletis ar trebui să cheme imediat poliţia. Nu e vreme de pierdut.

Capitolul V

Nimeni nu se aştepta la această declaraţie a lui Poirot. Ea nu provocă proteste, nici comentarii, ci o neaşteptată jenă, care îi amuţi pe toţi.

Profitând de paralizia aceea momentană, Poirot, condus de doamna Hubbard, părăsi camera cu un rapid „Noapte bună, tuturor!”

În salonaşul ei particular, doamna Hubbard îl invită pe domnul Poirot să se aşeze într-un fotoliu, lângă şemineu, şi îi oferi o ţigară, pe care, însă, el o refuză politicos, explicând că le prefera pe ale sale.

— Cred că aveţi dreptate, domnule Poirot, începu femeia, luând loc în faţa lui. Poate că noi ar trebui, cu adevărat, să chemăm poliţia… Mai ales după această glumă nesănătoasă, cu cerneala. Dar aş fi preferat să n-o fi spus, atât de clar şi de răspicat.

— Ah! Zise Poirot, în vreme ce contempla rotocoalele de fum ale ţigării sale. Vreţi să spuneţi că ar fi trebuit să mă prefac?

— Mă gândesc că ar fi fost mai bine să rugăm un agent să pice aici ca din întâmplare şi să-l punem la curent cu afacerea în particular. Nu ştiu dacă mă exprim exact: oricine ar fi responsabil de aceste lucruri stupide, de-acum, a fost avertizat. Chiar dacă nu era de faţă, ştiţi cum e, vorbele zboară.

— E adevărat: faptele ajung întotdeauna să fie cunoscute.

— Fără să mai vorbim de patroană. Nu ştiu cum o s-o ia.

— Va fi interesant de văzut.

— E limpede că nu putem chema poliţia fără consimţământul ei… Ce mai e?

Bătăi autoritare răsunară repetat în uşă. Directoarea, cu o voce iritată, strigă? Intră! În prag apăru Colin Mcnabb, cu eterna pipă între dinţi şi cu o căutătură sinistră. Închise uşa şi zise:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar era important să schimb o vorbă cu domnul.

— Cu mine? Întrebă Poirot, pe un ton de candidă surpriză.

— Da, chiar cu dumneavoastră, replică celălalt, întunecat. Trase lângă el un scaun cam descleiat şi se postă în faţa lui Poirot: Predica pe care ne-aţi ţinut-o în această seară, începu cu un aer de ironică bunăvoinţă, a fost distractivă şi recunosc că aţi avut o lungă şi variată experienţă, dar, vă rog să mă iertaţi că v-o spun, metodele dumneavoastră sunt învechite, cum vă sunt şi ideile.

— Dar, Colin, interveni doamna Hubbard, aprinsă la faţă, asta-i o insultă!

— Nu intenţionez să ofensez pe nimeni, dar aş vrea să clarific câteva lucruri. Nu vedeţi dincolo de lungul nasului, domnule Poirot. Pentru dumneavoastră nu există decât crimă şi pedeapsă.

— Mi se pare o consecinţă logică a lucrurilor, observă Poirot.

— Dumneavoastră priviţi legea în sensul cel mai meschin şi mai învechit. În aceste timpuri, şi legea trebuie să se actualizeze cu teoriile moderne. Cauzele crimelor sunt

importante. Ceea ce contează este să descoperi cauza a ceea ce s-a petrecut… Să găseşti de ce aceste acte au fost săvârşite.

— În această privinţă, eu sunt la fel de modern şi cât se poate de acord cu dumneavoastră.

Doamna Hubbard, incapabilă, în acest moment, să se mai stăpânească, exclamă:

— Toate sunt prostii!

— Aici greşiţi! Răspunse Colin, întorcându-se spre ea. Fondul psihologic este ceea ce trebuie luat în considerare.

— Astea sunt elucubraţii, fără sens!

— Poate pentru dumneavoastră, care nu ştiţi absolut nimic, o puse la punct Colin, întorcându-se apoi, iar spre Poirot: Problema mă interesează mult. Urmez un curs de specializare în psihiatrie şi psihologie. Uneori ne găsim în faţa unor cazuri surprinzătoare şi complexe şi ceea ce vreau să subliniez, domnule Poirot, e faptul că nu poate fi condamnat un delincvent, numai pe baza teoriei păcatului originar, de violarea deliberată a legii. E nevoie să mergem la rădăcinile răului şi să-l înţelegem, dacă vrem să instituim un tratament eficace pentru tânărul delincvent, înţeleg cât sunt de dificil de acceptat, pentru dumneavoastră, aceste concepţii moderne.

— A fura înseamnă întotdeauna a fura, zise doamna Hubbard, încăpăţânată.

Colin avu o mişcare de nerăbdare.

Poirot replică pe un ton supus:

— Ideile mele sunt, fără îndoială, învechite, admit; dar sunt perfect pregătit să vă ascult, domnule Mcnabb.

Acesta din urmă păru plăcut surprins de mărturisire.

— Sunteţi cinstit, domnule Poirot. Voi încerca să limpezesc problema, folosind termeni foarte simpli.

— Mulţumesc, spuse Poirot, în continuare cu un aer modest.

— Să începem de la pantoful lui Sally Finch. Vă amintiţi că a fost furat numai unul. Unul singur.

— Într-adevăr, faptul m-a izbit.

— Da, dar dumneavoastră nu vedeţi semnificaţia. În acest caz ne găsim în prezenţa unui clar complex al Cenuşăreşei. Cunoaşteţi povestea Cenuşăresei, nu?

— Da, da.

— Astfel, noi avem, aici, pe cineva care, în subconştient, se compară cu Cenuşăreasa. Dezamăgirea, invidia, sentimentul inferiorităţii subiectului te frapează, evident. Fata fură un pantof. De ce?

— Fata?

— Sigur, normal. E limpede că este vorba de o femeie. Oricine este dotat cu un minimum de inteligenţă e în măsură s-o priceapă.

— Cu adevărat, Colin? Se amestecă doamna Hubbard.

— Continuaţi, vă rog, zise Poirot, cu maximă politeţe.

— E cu putinţă ca ea însăşi să nu ştie de ce a făcut-o… Dar dorinţa inconştientă rezultă foarte clar: fata doreşte să fie prinţesa din poveste. Alt fapt semnificativ: pantofiorul a fost sustras unei tinere frumoase, care se pregătea să meargă la bal.

Pipa lui Colin se stinsese de câtva timp, iar el, gesticulând, o agita prin aer cu un entuziasm în creştere.

— Şi să ne gândim şi la celelalte furturi; toate indică o femeie: pudră, ruj, cercei, brăţară, inel. Fata vrea să se facă remarcată. Vrea chiar să fie pedepsită… Exact cum se întâmplă frecvent cu tinerii delincvenţi. Aceste nu sunt hoţii comune. Nu valoarea obiectului e ceea ce atrage. Este acelaşi instinct care împinge unele femei, care au de toate, să fure din magazine lucruri pe care ar fi avut din plin posibilitatea să le cumpere.

— Prostii! Sări doamna Hubbard. Lume necinstită, asta-i tot!

— Totuşi, adăugă Poirot, fără a face caz de întrerupere, a fost sustras şi un inel de valoare.

— Dar a fost înapoiat.

— Şi cu certitudine, domnule Mcnabb, n-o să vreţi să-mi spuneţi că un stetoscop este un obiect feminin.

— Furtul acela avea o semnificaţie mai profundă. Femeile care înţeleg că nu sunt suficient de atrăgătoare pot să găsească satisfacţie în căutarea unei cariere.

— Şi cartea de bucate?

— Un simbol al vieţii domestice, soţ, familie…

— Şi acidul boric?

Colin răspunse iritat:

— Dragă domnule Poirot, nimeni nu fură acid boric. De ce ar face-o?

— M-am întrebat şi eu. Trebuie să recunosc, însă, că aveţi un răspuns prompt pentru orice întrebare. Explicaţi-mi atunci, semnificaţia dispariţiei unei vechi perechi de pantaloni din flanel… Ai dumneavoastră, dacă am înţeles bine.

Pentru prima dată, Colin păru stingherit. Îşi drese vocea:

— Aş putea s-o explic, dar… Într-un anume mod, ar implica ceva… Mai curând stânjenitor.

— Ah, înţeleg, vă e teamă că o să mă faceţi să roşesc. Brusc, Poirot se aplecă spre interlocutorul său şi-l bătu cu o mână pe genunchi: Şi cerneala aceea răsturnată, eşarfa crâmpoţită nu vă preocupă?

În Colin, aerul de superioritate amabilă scăzuse cu un ton.

— Desigur, mă preocupă. E un lucru serios, credeţi-mă. Şi de maximă urgenţă supunerea ei unei analize. Dar unei analize medicale; nu e un caz pentru poliţie. Sărmana micuţă nu ştie că este cum este… În întregime un ghem de complexe şi de inhibiţii. Dacă eu…

Poirot îl întrerupse:

— Atunci, dumneavoastră ştiţi cine e?

— Am o bănuială puternică.

— Deci, ar fi vorba, după dumneavoastră, de o fată nu prea norocoasă cu celălalt sex, timidă, afectuoasă şi cu o minte puţin înceată. O fată care se simte singură şi deziluzionată. O fată…

Poirot se opri, pentru că cineva bătuse la uşă.

— Intră! Spuse doamna Hubbard.

Uşa se deschise şi Celia Austin intră.

— Ia te uită! Exclamă Poirot. Chiar domnişoara Celia Austin.

Celia îl privi pe Colin cu ochi înspăimântaţi:

— Nu ştiam că erai aici, spuse aproape dintr-o suflare. Venisem…

Respiră profund, apoi alergă spre doamna Hubbard:

— Vă rog, vă rog, nu chemaţi poliţia! Eu sunt, eu sunt cea care a luat lucrurile acelea. Nu ştiu de ce. Nu înţeleg. Nu vroiam să o fac. Îmi venea… Aşa. Apoi se întoarse brusc spre Colin. Şi-acum, că ştii cum sunt… Nu o să vrei nici măcar să-mi vorbeşti. Sunt oribilă, ştiu…

— Dar, deloc! Vocea lui Colin era caldă şi prietenoasă. Eşti numai un pic confuză, asta-i tot. E ca şi cum te-ai fi îmbolnăvit, pentru că nu reuşeai să vezi limpede în tine. Dacă ai încredere în mine, Celia, pot să te vindec.

— Adevărat, Colin? Celia, îl privea cu ochi de îndrăgostită. Mam chinuit atât…

Tânărul îi luă mâna cu un aer patern:

— Ei bine, de-acum nu va mai fi nevoie să te chinuieşti.

Se ridică în picioare, trase mâna Celiei sub braţul său, apoi o privi cu severitate pe doamna Hubbard:

— Sper că n-o să mai fie pusă pe tapet ideea aceea trăsnită cu poliţia. Nu a fost sustras nimic de valoare şi, oricum, Celia va înapoia totul.

— Brăţara şi pudra nu pot să le restitui, spuse Celia îngrijorată, pentru că le-am aruncat la canal. Dar voi cumpăra altele, noi.

— Şi stetoscopul, întrebă Poirot, ce aţi făcut cu el?

— Stetoscopul nu l-am luat eu. Ce să fac cu el? Sângele îi urcase în obraji. Şi n-am fost eu cea care am vărsat cerneala pe hârtiile lui Blizabeth. Nu aş face niciodată ceva atât de perfid.

— Totuşi, aţi făcut bucăţele eşarfa domnişoarei Hobhouse.

— Era altceva. Vreau să spun că… Valeriei nu-i păsa deloc.

— Şi rucsacul?

— Nu l-am tăiat eu. Se înţelege că acela a fost un gest de furie.

Poirot scoase lista cu obiectele furate, pe care i-o alcătuise doamna Hubbard şi i-o arătă:

— Spuneţi-mi, dar fiţi sinceră, care sunt lucrurile de care sunteţi sau nu răspunzătoare.

— De rucsac, de becuri, de acidul boric şi de sărurile de baie nu ştiu nimic. Inelul a fost o eroare. Când am aflat că era un obiect de valoare, l-am restituit, pentru că nu intenţionam să fiu necinstită. Era numai…

— Numai ce?

— Nu ştiu… Cu adevărat n-o ştiu. Sunt atât de încurcată.

Colin o întrerupse scurt, în manieră categorică:

— V-aş fi recunoscător, dacă v-aţi economisi predicile. Vă promit că nu se va mai întâmpla nimic de acest fel. De-acum înainte, eu răspund pentru ea.

— Oh, Colin, ce bun eşti cu mine!

— Dar va trebui să-mi povesteşti multe despre tine, Celia. Copilăria ta, de exemplu. Dacă părinţii tăi se înţelegeau…

— A, nu, era oribil… Acasă…

— Este exact cum mă gândeam. Şi…

— Ajunge! Interveni doamna Hubbard. Sunt foarte mulţumită, Celia, că ni te-ai confesat. Ne-ai dat multă bătaie de cap, ar trebui să roşeşti. Însă, îţi iau de bun cuvântul. Acum, duceţi-vă. Mi-aţi ajuns pentru seara asta, voi, doi.

După ce uşa se închise în spatele lor, femeia scoase un oftat adânc. Apoi, întorcându-se spre Poirot, zise:

— Ei, bine, ce gândiţi despre asta?

— Că am asistat la o scenă de dragoste, în stil modern.

Doamna Hubbard scăpă o exclamaţie de neîncredere.

— Autres temps, autres moeurs, murmură Poirot. În vremea mea, tinerii împrumutau fetelor cărţi de teosofie şi discutau despre „Pasarea Albastră” a lui Maeterlinck. Totul

era sentiment şi înalte idealuri. Astăzi sunt perturbările psihice, complexele – ceea ce uneşte doi tineri.

— Prostii! Fu comentariul doamnei Hubbard.

— Nu, nu toate! Principiile care stau la bază au importanţă… Dar când eşti un tânăr studios, plin de entuziasm, precum Colin, sfârşeşti prin a nu vedea decât complexe şi existenţe nefericite peste tot.

— Nu e, sigur, cazul Celiei. Tatăl i-a murit când avea patru ani şi mama sa, bună, dar naivă, a răsfăţat-o din cale-afară.

— Însă ea se va păzi cu grijă să-i povestească totul lui Mcnabb! E îndrăgostită şi-i va spune întotdeauna că a avut o copilărie nefericită pentru că lui îi place aşa.

— Dar, credeţi, cu adevărat, în toate aceste prostii?

— Nu cred în complexul Cenuşăresei, nici că Celia a luat lucrurile fără să ştie ce face. Cred că a înscenat furturile cu scopul de a-i atrage atenţia lui Mcnabb… Şi aceasta i-a reuşit perfect. Dacă ar fi rămas o graţioasă, timidă fată, el n-ar fi băgat-o niciodată în seamă.

— Nu credeam să aibă atâta minte, încât să născocească aşa ceva! Exclamă doamna Hubbard. Poirot nu zise nimic. Aşadar, toată această afacere nu a fost decât un balon de săpun. Zău, nu ştiu cum să mă scuz, domnule Poirot, că v-am făcut să vă pierdeţi timpul cu o istorie atât de banală. În orice caz, totul e bine când se termină cu bine.

— Nu, nu! Replică Poirot, clătinând din cap. Nu cred că suntem încă la capăt. Pur şi simplu, am îndepărtat de pe tablou o crustă care se afla la suprafaţă, dar mai sunt lucruri de limpezit. Şi foarte serioase, aş spune.

Doamna Hubbard se posomorî la faţă!

— Vai, domnule Poirot, o credeţi cu adevărat?

— Aceasta e impresia mea… Ar fi posibil să vorbesc cu domnişoara Patricia Lane? Mi-ar place să văd inelul acela.

— Fireşte, domnule Poirot. V-o trimit imediat şi, între timp, mă duc să-i spun ceva lui Bateson.

Puţin după aceea, Patricia Lane intră cu o figură interogativă.

— Îmi displace să vă deranjez, domnişoară.
— A, nu-i nimic. Nu aveam ceva anume de făcut. Îşi scoase inelul de pe deget şi i-l întinse. Doamna Hubbard mi-a spus că doriţi să-l vedeţi. A fost inelul de logodnă al mamei mele.
Poirot îl examină.
— Mai trăieşte mama dumneavoastră?
— Nu, părinţii mei sunt morţi.
— Îmi pare rău.
— Erau oameni cumsecade. Regret că nu am fost mai apropiată de ei când puteam s-o fac. Mama mea îşi dorea o fată frivolă, amatoare de haine frumoase. A rămas foarte decepţionată, când a aflat că am ales să urmez arheologia.
Poirot o studie un moment, gânditor. Patricia Lane putea să aibă, după el, cu puţin peste treizeci de ani. Nu se farda, cu excepţia unei uşoare tuşe de ruj pe buze. Părul blond-cenuşiu era pieptănat spre spate. Avea frumoşi ochi albaştri, care te priveau serioşi prin lentile. „Nici un pic de farmec, bon Dieu!" îşi spuse Poirot. „Şi hainele! Cum poate o femeie să fie îmbrăcată atât de alandala? Şi, totuşi, această fată este cultă, inteligentă".
Patricia tocmai zicea:
— Sunt cu adevărat dezgustată de ceea ce i s-a făcut lui Bess… Domnişoarei Johnston. Folosirea acelei cerneli verzi, după părerea mea, exprimă intenţia deliberată de a îndrepta bănuielile spre Nigel. Dar, vă asigur, domnule Poirot, că Nigel nu ar face niciodată un asemenea gest.
— Aşa!
Poirot privea fata cu un interes sporit. Se aprinsese la faţă şi era agitată.
— Nigel nu e uşor de înţeles, continuă Patricia cu impetuozitate. A avut o copilărie dificilă.
— Mon Dieu, altul!
— Poftim?
— Nimic. Spuneaţi că…
— Nigel este un rebel. E foarte inteligent, aş zice de-a dreptul genial, e împotriva oricărui tip de autoritarism, dar

trebuie să admit că uneori are atitudini nefericite. Îşi bate joc de alţii, înţelegeţi, şi nu se sinchiseşte de asta. Chiar dacă toţi cei de aici l-ar crede răspunzător de gluma aceea cu cerneala, nu s-ar coborî niciodată să dea explicaţii sau să se apere.

— Fireşte că purtarea sa poate să fie greşit înţeleasă.

— Este un soi de orgoliu, cred, fiindcă niciodată nu l-a înţeles cineva.

— Îl cunoaşteţi de mult?

— De aproximativ un an. Ne-am întâlnit în cursul unui circuit turistic pe la castelele de pe Valea Loirei. El s-a îmbolnăvit de o gripă, care a degenerat în pneumonie, şi, în tot acest timp, eu am făcut-o pe infirmiera. E mai curând fragil, dar cu toate acestea nu se îngrijeşte deloc de propria sa sănătate. Cu tot spiritul său de independenţă ar avea nevoie, însă, de cineva care să-i poarte de grijă ca unui copil.

Poirot suspină. Se simţi, dintr-odată, foarte obosit de aceste poveşti de dragoste. Întâi Celia, cu ochii aceia de cocker spaniol, acum Patricia, care părea o imagine a Sfintei Fecioare. E adevărat că amorul şi înamoraţii au existat şi vor exista întotdeauna, dar el, slavă Domnului, de o bucată de vreme, ieşise din această nebunie. Se ridică în picioare.

— Pot să vă reţin puţin inelul, domnişoară? O să vi-l înapoiez mâine.

— Desigur, consimţi Patricia, întrucâtva surprinsă.

— Sunteţi foarte amabilă. Şi vă rog, domnişoară, să vă păziţi.

— Să mă păzesc? De cine?

— Aş vrea şi eu să ştiu, răspunse Poirot.

Capitolul VI

Ziua următoare a fost exasperantă pentru doamna Hubbard. Se trezise cu o senzaţie de uşurare: în sfârşit, nedumeririle generate de ultimele evenimente fuseseră

îndepărtate. Nu era decât vina unei fete proaste şi a ţicnelilor ei moderne. De-acum înainte, totul va fi în ordine.

Dar foarte repede, liniştea ei avea să fie ameninţată. Coborâtă pentru micul dejun, descoperi că studenţii aleseseră dimineaţa aceea pentru a fi, fiecare în felul său, mai insuportabil decât de obicei.

Chandra Lal, care auzise de sabotarea muncii lui Elizabeth se arăta extrem de excitat.

— Opresiune, striga, deliberată opresiune rasială! Desconsiderare şi prejudecată! Acesta este un exemplu grăitor.

— Domnule Chandra Lal, interveni, severă, doamna Hubbard, nu aveţi nici un drept să vorbiţi aşa. Nu ştim, încă, cine a făcut-o şi de ce.

— Dar, credeam că Celia a venit la dumneavoastră şi v-a mărturisit totul, zise Jean Tomlinson. Mi se păruse splendid acest gest din partea ei. Trebuie să fim toţi drăguţi cu ea.

— Eşti foarte miloasă, tu, spuse acid Valeria.

— Ce aud, mamă Hubbard? Celia e cea care a şutit toate lucruşoarele acelea? Şi de aceea nu se face văzută la masă?

— Eu nu înţeleg, vă rog, se frământa Akibomho.

Dar ceilalţi nu-i dădeau lămuriri, preocupaţi cum erau să-şi spună fiecare părerea sa.

— Sărmana mieluşică, zicea Len Bateson, poate că era lefteră.

— Ştiţi, eu nu sunt deloc surprinsă, adăugă Sally. Am avut întotdeauna o bănuială…

— Spuneţi că a fost răsturnată cerneala pe notiţele mele de către Celia? Elizabeth era stupefiată. Nu reuşesc să înţeleg.

— Nu Celia a aruncat cerneala, rectifică doamna Hubbard, şi aş vrea să puneţi capăt discuţiei. V-aş fi spus eu totul, mai târziu, însă…

— Dar Jean asculta lângă uşă, aseară, spuse Valeria.

— Nu stăteam să ascult. Treceam din întâmplare…

— Hai, Bess, sări Nigel. Ştiţi foarte bine cine a vărsat cerneala. Nigel, băiatul rău, cu cerneala lui verde, a fost acela.

— Nu-i daţi atenţie! Glumeşte. Nigel, cum poţi să fii atât de stupid?

— Sunt un suflet nobil şi vreau să te protejez, Pat. Nu ţie ţi-am împrumutat călimara mea, ieri dimineaţă?

— Rog, eu nu înţeleg, continua Akibombo în mijlocul acelui balamuc.

— Nu poţi să înţelegi, îi strigă Sally. Dacă aş fi în locul tău nu m-aş interesa de această istorie.

Chandra Lal se ridică în picioare.

— Înţelegeţi, poate, de ce Mau Mau fac masacre? Pentru ce Egiptului nu-i convine situaţia Canalului de Suez?

— La naiba! Exclamă Nigel şi puţin lipsi ca să nu spargă ceaşca de cafea, în timp ce o punea cu violenţă pe masă. Numai politica ne lipsea la micul dejun. Eu mă duc!

Împinse cu zgomot scaunul şi părăsi încăperea.

— Ia-ţi pardesiul, bate vântul! Îi strigă Patricia, luându-se după el.

— Glu, glu, glu! Îi cântă Valeria. Peste puţin îi vor creşte penele şi-o să-l vedeţi bătând din aripi.

Geneviève, studenta franceză, care nu cunoştea suficient limba ca să ţină pasul cu o conversaţie animată, obţinuse explicaţii asupra urâtei fapte de la René, şi-acum începuse să urle, acoperind glasul tuturor.

— Comment donc? C'est cette petite qui m'a volé mon compact? Ah, par exemple! J'irai à la police…

Colin Mcnabb încercase de mai multe ori să se facă auzit, dar vocile mai stridente ale celorlalţi îi acoperiseră mereu glasul. Acum, renunţând la frumoasele maniere, trecuse la bătut cu pumnul în masă, în timp ce vasul cu marmeladă aluneca pe pardoseală, spărgându-se.

— Vreţi să faceţi linişte şi să mă ascultaţi? Nu am mai văzut niciodată atâta ignoranţă. Aşadar, niciunul dintre voi nu a auzit vreodată vorbindu-se de psihologie? Fata nu e de

blamat, v-o spun eu! A traversat o criză emotivă şi are nevoie de îngrijiri şi de maximă înţelegere… Altminteri, echilibrul său psihic poate să rămână zdruncinat pentru întreaga viaţă. Eu v-am avertizat. Are nevoie de îngrijire.

— Dar, după toate, insistă Jean cu voce arogantă, cu toate că, sunt de acord că trebuie să fim gentili, nu trebuie să trecem peste acest gen de lucruri, nu vi se pare? La furat, mă refer.

— Furat! Exclamă Colin. Acesta nu era furat. Ptiu! Mă revoltaţi, voi, toţi!

— Un caz interesant, nu, Colin? Spuse Valeria sarcastică.

— Dacă aţi fi interesaţi de mecanismele minţii, da.

— Mie nu mi-a luat nimic, începu Jean, dar cred…

— Sigur, ei nu i-a luat nimic, răbufni Colin, întorcându-se spre ea cu o căutătură severă, dar dacă ai cunoaşte ce se ascunde sub asta, poate nu ai mai fi atât de satisfăcută.

— Nu te înţeleg. Zău!

— Hai, Jean, spuse Len Bateson, să o lăsăm baltă şi să mergem. Eu am să întârzii şi tu la fel.

Au ieşit împreună, în timp ce el striga:

— Spuneţi-i Celiei să se ţină tare!

— Eu trebuie să protestez formal, observă Chandra Lal. Acidul boric îmi este foarte necesar pentru ochii mei inflamaţi şi mi-a fost luat.

— Şi dumneavoastră o să întârziaţi, domnule Chandra Lal, îl avertiză doamna Hubbard cu fermitate.

— Profesorul meu nu e niciodată punctual, pară Chandra Lal, îndreptându-se, însă, spre uşă.

— Mais il faut qu'elle me le rend, le compact, reîncepu Geneviève.

— Trebuie să te obişnuieşti să vorbeşti în engleză, Geneviève, dacă vrei s-o înveţi. Şi, apropo, nu mi-ai plătit acel extra de duminică.

— A, nu am portmoneul la mine. Diseară… Vino, René, vom întârzia…

— Rog, continua să repete Akibombo, ca un refren, eu nu înţeleg.

— Hai, să mergem, Akibombo, îi spuse Sally. Am să-ţi explic eu pe drum.

Făcu un semn din cap, liniştitor, spre doamna Hubbard şi îl pilotă pe nedumeritul Akibombo afară din încăpere.

— Of, pe toţi sfinţii! Exclamă doamna Hubbard, scoţând un oftat adânc. Cine m-a pus să accept o asemenea muncă?

Valeria, singura care rămăsese, îi surâse prietenoasă.

— Nu pune la inimă, mama Hubbard. E deja un câştig că totul s-a limpezit.

— Îţi mărturisesc că a fost o surpriză pentru mine.

— Să descoperi că era vorba de Celia?

— Da. Ai fi suspectat-o?

— Aş zice că era destul de evident, spuse Valeria pe un ton detaşat.

— Ai gândit-o încă de la început?

— Ei, erau două sau trei lucruri, care mă lăsau perplexă. În orice caz, ea voia să-l aducă pe Colin aici şi i-a reuşit.

— Nu pot să nu cred că sunt lucruri exagerate.

Valeria râse.

— Nu poţi face rost de un bărbat cu revolverul; dar cu un dram de cleptomanie, trucul reuşeşte. Hai să nu ne mai gândim şi, pentru numele lui Dumnezeu, fă ca Celia să-i înapoieze lui Geneviève compact-ul ei, altfel n-o să mai avem linişte la masă.

Valeria plecă şi doamna Hubbard, în timp ce privea neconsolată vasul de marmeladă cioburi pe jos, o auzi salutând-o vesel pe Celia în vestibul.

— Bună ziua, Celia. Nici un pericol la orizont. Totul, clar, totul, uitat. Colin de-abia a terminat să te apere ca un leu.

Fata intră în sufragerie. Avea ochii umflaţi de plâns.

— Vai, doamnă Hubbard!

— Eşti în întârziere, Celia! Cafeaua este rece şi n-o fi rămas cine ştie ce de mâncare.

— Nu voiam să-i întâlnesc pe ceilalţi.

— Mi-am închipuit, dar mai devreme sau mai târziu va trebui s-o faci.

— Ştiu, dar mă gândeam că diseară mi-ar fi fost mai uşor, decât acum. Fireşte, nu voi putea rămâne aici. Am să plec la sfârşitul săptămânii.

Doamna Hubbard făcu o figură posomorâtă.

— Nu cred că e necesar să se ajungă aici. Desigur, la câteva afronturi va trebui să te aştepţi… În fond, însă, sunt toţi băieţi buni. E clar că acolo unde e posibil vei încerca să repari…

— Da, sunt gata! Am carnetul meu de cecuri. Este chiar unul din lucrurile de care voiam să vă vorbesc. Ţinea ochii plecaţi şi avea în mână un carneţel şi un plic. L-am scris, pentru cazul că nu v-aş fi întâlnit, ca să vă spun că îmi pare rău şi doream să las o sumă, ca să puteţi plăti pagubele… Dar nu mai aveam cerneală în stilou.

— Va trebui făcută o listă.

— Am făcut-o aproximativ, dar nu ştiu dacă să cumpăr obiectele sau să rambursez echivalentul. Ce spuneţi?

— Am să mă gândesc. E greu să decizi aşa, imediat.

— În orice caz, lăsaţi-mă să vă dau cecul. Mă voi simţi mai bine.

Reflectând, doamna Hubbard îşi zise că, studenţii fiind mereu lefteri, cea mai bună soluţie era, poate, cea a banilor.

— Cum vrei, spuse. Aruncă apoi o privire la lista cu obiectele. Nu e uşor să le evaluezi rapid…

Celia interveni îndatoritoare:

— Pot să-l completez cu o cifră aproximativă, după aprecierea dumneavoastră. Veţi putea, pe urmă, să-mi restituiţi diferenţa, dacă va fi ceva în plus, sau, invers, voi adăuga banii care vor lipsi.

— Bine, atunci.

Doamna Hubbard menţionă o cifră care, în opinia sa, lăsa o amplă marjă, iar Celia o acceptă să discute.

— La naiba, cu stiloul ăsta! Exclamă fata şi se îndreptă către o etajeră pe care stăteau claie peste grămadă

nenumărate nimicuri de-ale studenţilor. Nici urmă aici de vreo călimară, în afară de oribilul lichid verde al lui Nigel. Cu atât mai rău. Am să-l folosesc pe ăsta. Lui Nigel n-o să-i pese. Trebuie să nu uit să cumpăr, când ies.

Îşi umplu stiloul, se întorse spre doamna Hubbard şi începu să completeze cecul. În timp ce i-l întindea, aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Voi întârzia. E mai bine să renunţ la micul dejun.

— Nu e bine să pleci cu stomacul gol, Celia. Trebuie să iei ceva, măcar o felie de pâine cu unt. Da, ce e?

Geronimo, servitorul italian, cu faţa contractată de o grimasă, intrase în cameră şi gesticula larg cu mâinile. Părea o maimuţă.

— Stăpâna e întoarsă. Vrea să vă vadă. Apoi, cu un gest final, adăugă. Complet nebună.

— Vin acum.

Doamna Hubbard ieşi, în vreme ce Celia, în grabă, lua ceva în gură.

Doamna Nicoletis păşea, măsurându-şi camera, precum tigrii la grădina zoologică, în aşteptarea hranei.

— Ce aud? Izbucni. Aţi chemat poliţia, fără să-mi ziceţi nimic? Dar cine vă credeţi? Sfinte Dumnezeule, dar cine se crede femeia asta?

— Eu nu am chemat poliţia.

— Minţi!

— Fiţi atentă, doamnă Nicoletis, nu aveţi dreptul să-mi vorbiţi aşa.

— O, nu! Sigur că nu! Eu sunt cea care a greşit, nu dumneavoastră. Întotdeauna eu. Tot ceea ce faceţi dumneavoastră este perfect. Poliţia, în respectabilul meu hotel!

— Nu ar fi prima dată, replică doamna Hubbard, amintindu-şi de unele incidente neplăcute petrecute câtva timp în urmă. A fost studentul indian, care trăia din venituri imorale, şi tânărul acela, agitator politic, care a venit aici sub un nume fals, şi…

— Aha! Mi-o imputaţi? Este vina mea, dacă lumea care vine aici minte şi îmi prezintă documente falsificate? Şi aveţi îndrăzneala să-mi reproşaţi ceea ce s-a petrecut!

— Nici într-un caz. Doresc numai să subliniez că n-ar fi o noutate să vedem poliţia aici… Aş zice, chiar, că e un lucru inevitabil cu aceşti studenţi de toate rasele. Dar rămâne faptul că nimeni nu a chemat poliţia. S-a întâmplat doar că un celebru detectiv particular a fost aici, oaspetele meu, aseară, la cină; şi că, după aceea, a ţinut o prelegere foarte interesantă despre criminologie.

— Ca şi cum ar fi fost nevoie să vorbeşti despre criminologie studenţilor noştri! Ştiu despre ea şi încă prea mult; destul ca să fure, să distrugă şi să saboteze după plac. Şi nu se face nimic pentru a stopa…

— Eu am făcut ceva.

— Da, i-aţi povestit prietenului dumneavoastră toate afacerile noastre particulare. Asta înseamnă să-mi înşelaţi încrederea.

— Nici pe departe. Eu sunt răspunzătoare de mersul acestui loc; am plăcerea să vă anunţ că întreaga încurcătură a fost descâlcită. Vinovata a mărturisit.

— Lighioană afurisită! Să-şi facă imediat valizele!

— E gata să plece singură şi să compenseze paguba.

— La ce bun acum? Casa mea va avea o faimă proastă şi nimeni n-o să mai vină aici. Doamna Nicoletis se lăsă să cadă pe canapea şi izbucni în plâns. Nimănui nu-i pasă de ce simt, sughiţa, e groaznic modul în care sunt tratată: ignorată, alungată într-un colţ! Dacă mâine mor, cui o să-i pară rău?

Doamna Hubbard socoti mai înţelept să lase întrebarea fără răspuns şi ieşi din încăpere.

„Doamne, Dumnezeule, dă-mi puterea să rabd”, exclama pentru sine, în timp ce cobora la bucătărie, să discute cu bucătăreasa.

Maria era în ziua aceea ursuză şi irascibilă. Cuvântul „poliţia” plutea încă în aer.

— O să se ajungă, până la urmă, să fiu acuzată eu. Eu şi acel poveretto de Geronimo. La ce dreptate poţi să te aştepţi într-o ţară care nu e a ta? Nu, nu voi putea face azi rizoto… Orezul pe care ni l-au trimis ieri nu merge. Voi face spaghete.

— Am mâncat şi ieri!

— Ei, asta-i! În Italia se mănâncă spaghete în fiecare zi. Pastele făinoase sunt întotdeauna bune.

— De acord, dar aici suntem în Anglia.

— Am să fac, atunci, stufat. Stufat englezesc, spălăcit… cu ceapă fiartă în multă apă, în loc să fie călită în ulei… Şi cu gulaş de oase.

Maria vorbea pe un ton atât de lugubru, încât totul părea o poveste de groază.

— Of, fă ce vrei, spuse supărată doamna Hubbard, plecând.

Spre seară, doamna Hubbard redevenise stăpână pe sine şi pe nervii ei. Le ceruse tuturor studenţilor să o caute înainte de a merge la cină. Pe măsură ce se prezentaseră, le explicase cum Celia o rugase să rezolve problema. La drept vorbind, se dovediseră toţi foarte concilianţi şi înţelegători. Chiar şi Geneviève a fost drăguţă.

Când sună pentru cină, Len Bateson, luând-o pe doamna Hubbard deoparte, îi spuse că ar aştepta-o pe Celia în vestibul, ca să intre cu ea în sufragerie, pentru a arăta, astfel, tuturor, că totul era ca înainte.

— Foarte frumos din partea ta, Len!

Când sosi momentul, se auzi vocea lui Len:

— Hai, intră, Celia! Prietenii te aşteaptă.

Cu nasul în farfuria cu ciorbă, Nigel observă veninos:

— Să faci o faptă bună pe zi!

Apoi, străduindu-se să-şi stăpânească limba, agită o mână spre Celia, pentru a o saluta.

La toate mesele, conversaţia luă avânt, atingând numeroase subiecte, asupra cărora şi Celia era chemată să-şi spună părerea, dar, cum e şi firesc, odată potolit primul

impuls, încetul cu încetul în încăpere se lăsă o linişte apăsătoare. Atunci Akibombo, întorcând spre Celia o faţă radioasă, se ridică în picioare, vorbind într-o engleză aproximativă:

— A explicat totul la mine ce nu înţeles. Tu foarte inteligentă să furi lucrurile. Niciunul ştiut pentru lung timp. Foarte inteligentă.

Sally Finch interveni, gâfâind din cauza efortului de a-şi ţine râsul.

— Akibombo, tu ai să mă omori!

Şi zicând aceasta, avu un acces de râs atât de puternic, că aproape se sufocă. Râsul se propagă peste tot, în jur.

Colin Mcnabb ajunsese cu întârziere la cină. Părea rezervat şi mai posomorât decât de obicei. Mâncă în grabă şi se ridică de la masă, înainte ca să fi terminat şi ceilalţi.

— Trebuie să ies, să mă întâlnesc cu cineva, bolborosi încurcat. Dar, înainte, vreau să vă spun că Celia şi cu mine sperăm să ne căsătorim anul viitor, când eu voi termina specializarea.

Cu bărbăţie, împurpurat de ruşine, primi felicitările şi urările glumeţe ale colegilor. Şi părea întruchiparea nefericirii. Celia, dimpotrivă, era liniştită.

În vreme ce Colin o luă la fugă, precum un câine bătut, Len Bateson suspină:

— Un alt brav barbat trecut între cei mulţi.

— Sunt atât de mulţumită, Celia, spuse Patricia. Îţi doresc să fii fericită.

— Peste tot, acum, străluceşte soarele, zise Nigel. Mâine vom cumpăra vin de Chianti şi vom bea în sănătatea mirilor. De ce, atunci, prieteni, draga noastră Jean are un aer atât de serios? Dezaprobi, poate, căsătoria, Jean?

— Fireşte că nu, Nigel.

— Eu sunt de părere că e mai bună căsătoria decât amorul liber, nu găseşti? Mai ales pentru copii. Sună mai bine pe paşapoartele lor.

— Dar mama nu ar trebui să fie prea tânără, observă Geneviève. Aşa ne învaţă la cursurile de fiziologie.

— N-ai vrea, cumva, să insinuezi, interveni Nigel, că Celia nu ar avea vârsta de măritat? E liberă, are douăzeci şi unu de ani şi este de rasă albă.

Chandra Lal sări:

— Aceasta e o observaţie jignitoare!

— Nu, nu Chandra Lal, zise Patricia. E doar… O zicere prefabricată. Nu vrea să spună nimic.

— Eu nu înţeleg… Dacă un lucru nu înseamnă nimic, pentru ce se spune? Zise Akibombo.

Deodată se ridică Elizabeth Johnston.

— Uneori, lucruri care par să nu aibă nici o semnificaţie vor, în schimb, să spună multe. Nu, nu vorbesc de modul vostru american de exprimare, ci de altceva. Mă refer la ce s-a petrecut ieri.

— Explică-te, Bess, zise Valeria cu asprime.

— O, te rog, spuse Celia. Eu cred… Într-adevăr o cred… Că până mâine, totul va fi clarificat. Cerneala pe notiţe şi afacerea aceea stupidă cu rucsacul. Dacă cel răspunzător se decide să-şi recunoască vina, cum am făcut eu, totul se va termina cu bine.

— Şi vom trăi mulţi ani fericiţi şi mulţumiţi, conchise Valeria, cu un hohot de râs sarcastic.

Apoi, toţi se ridicară şi trecură în salon. Aici avu loc un soi de întrecere pentru a-i servi cafeaua Celiei. Ascultară muzică la radio. Pe urmă, pe rând, unii studenţi plecară, fie pentru că aveau o întâlnire, fie pentru ca să lucreze, şi, în sfârşit, cei rămaşi, pentru a se retrage să doarmă.

„A fost o zi obositoare, îşi spuse doamna Hubbard, dar, slavă cerului, a trecut!”

Capitolul VII

Rar i se întâmpla domnişoarei Lemon să fie în întârziere, dacă i se întâmplase vreodată. Ceaţă, furtuni, epidemii de gripă, necazuri legate de trafic – nimic nu părea să poată să o oprească pe această femeie extraordinară. Dar, în

dimineaţa aceea, ajunse gâfâind, cu sufletul la gură şi după cinci minute bune de întârziere. Avea o figură tulburată, lucru excepţional la ea, şi nu mai termina cu scuzele.

— Regret din inimă, domnule Poirot. Eram gata să ies, când mi-a telefonat sora.

— A, sper că e bine, sănătoasă.

— Dimpotrivă, e destul de deprimată. Poirot o privi cu un aer interogativ. Gândiţi-vă că unul dintre studenţi s-a sinucis!

Poirot o fixa deconcertat. Bolborosi ceva sub mustăţi, apoi întrebă:

— De cine e vorba?

— De o anume Celia Austin.

— Şi cum?

— Cred că a ingerat morfină.

— Nu s-ar putea să fi fost din greşeală?

— O, nu. Se pare că a lăsat un bilet.

Poirot zise în şoaptă: „Nu la asta mă aşteptam, nu, nu la asta… Şi, totuşi, e adevărat că eram în aşteptarea a ceva”.

Ridică ochii spre secretară, care, cu hârtie şi creion, era pregătită pentru ordinele sale. Suspină, clătinând din cap:

— Nu, am să-ţi las dumitale corespondenţa din această dimineaţă. Înregistrează şi răspunde la ce vrei. Eu merg să arunc o privire în Hickory Road.

A fost primit de Geronimo, servitorul, care, recunoscându-l, începu imediat să vorbească în şoaptă, fără oprire, cu un aer de conspirator:

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule! Aici avem necazuri. Mari necazuri. Pe domnişoara am găsit-o moartă în patul său. Vine doctorul; dădu din cap. Acum şi inspectorul de poliţie. E sus cu doamna şi patroana. De ce o fi vrut să moară, poverina, când ieri seară era aşa mulţumită că se logodise.

— Logodise?

— Da, da. Cu domnul Colin… Ştiţi… Acel brunet înalt, care fumează mereu din pipă.

Geronimo îl conduse în salon şi îl avertiză, tot cu un aer conspirativ:

— Aşteptaţi aici, da? Imediat ce poliţia pleacă, îi spun patroanei că a venit domnul Poirot. E bine? Şi plecă.

Rămase singur, Poirot lăsând deoparte scrupulele şi fineţea, făcu un examen, cât mai atent posibil, a tot ce era în încăperea aceea, cu o curiozitate în plus pentru tot ce aparţinea studenţilor. Rezultatul a fost nerelevant. Cele mai multe din lucrurile lor, studenţii şi le ţineau în cameră.

Între timp, la etajul superior, doamna Hubbard se lupta cu inspectorul Sharpe, care îi punea întrebări asupra cazului. Acesta era un om cu aspect imperturbabil şi maniere înşelător de blânde.

— Înţeleg că este, pentru dumneavoastră, o situaţie dificilă şi neplăcută, spunea el calm. Dar, vedeţi, v-a spus şi doctorul Coles, trebuie să întreprindem o anchetă şi, deci, avem nevoie de un tablou complet. Spuneţi că fata a avut neplăceri în ultima vreme?

— Da.

— Neplăceri în dragoste?

— Nu tocmai.

Doamna Hubbard părea şovăielnică.

— E mai bine să vorbiţi deschis, zise inspectorul, convingător. Exista vreun motiv pentru care fata ar fi putut să se gândească să-şi curme viaţa? Nici o bănuială că ar fi putut să aştepte un copil?

— Nu, nimic de genul acesta. Mă vedeţi ezitantă, inspectore Sharpe, pentru că fata se pretase să facă lucruri prosteşti şi speram să nu fie necesar să le scot la lumină.

Inspectorul tuşi.

— Noi suntem foarte discreţi, iar magistratul anchetator e un om cu multă experienţă. Dar trebuie să ştim.

— Înţeleg. Eu nu am minte. Fapt e că, de aproximativ trei luni, au început să dispară obiecte. Lucruri mici… Nimic cu adevărat important.

— Fleacuri, vreţi să spuneţi, podoabe ieftine, încălţăminte, ceva de soiul acesta? Şi bani?

— Bani, nu, după câte ştiu eu.

— Aha! Şi aţi prins fata asupra faptului?

— Nu a fost tocmai aşa. Alaltăieri seară, un… Prieten a venit aici, la cină. Un anume domn Hercule Poirot… Nu ştiu dacă îl cunoaşteţi…

Inspectorul Sharpe îşi ridică fruntea din însemnările sale, fixându-şi interlocutoarea cu ochii holbaţi.

— Poirot? Exclamă. Serios? Aceasta e foarte interesant.

— Da. După cină a ţinut o mică prelegere şi a venit vorba şi de aceste furturi. Poirot, de faţă cu toţi, m-a sfătuit să mă adresez poliţiei.

— Şi aşa aţi făcut?

— S-a terminat, când Celia, după aceea, a venit la mine în cameră şi mi-a mărturisit totul. Era foarte deprimată.

— Cineva voia s-o denunţe?

— Nu. S-a declarat gata să plătească daunele şi toţi au fost înţelegători.

— Era într-o situaţie grea?

— Nu. Avea un post de distribuitoare, retribuit adecvat, în farmacia Spitalului St. Catherine şi cred că mai avea un venit. Situaţia sa era, deci, mai bună decât a atâtor altor studenţi.

— Astfel, încât lipsea mobilul furtului… Dar, totuşi, fura.

— Presupun că este vorba de cleptomanie, spuse doamna Hubbard.

— Da, aceasta este eticheta care se foloseşte obişnuit. Însă, eu o consider altceva.

— Nu ar trebui să fiţi prea sever în a o judeca. Ştiţi, era la mijloc un tânăr.

— O părăsise?

— A, nu. Dimpotrivă. A apărat-o cu multă căldură. Şi, aseară, după cină, ne-a anunţat chiar că s-a logodit cu ea.

Inspectorul Sharpe îşi arcui sprâncenele, stupefiat:

— Şi ea merge la culcare şi ia morfină. Aceasta este uluitor, nu vi se pare?

— Nici eu nu reuşesc să înţeleg.

— Cu toate acestea, faptele sunt destul de clare. Sharpe indică din cap bucata de hârtie, care se afla pe masă.

„Dragă doamnă Hubbard, sunt dezolată, dar acesta e lucrul cel mai bun pe care pot să-l fac”.

Nu e semnată, dar nu există nici un dubiu asupra scrisului?

— Nu.

Cu toate acestea, doamna Hubbard, în timp ce studia fragmentul acela de hârtie, se simţea nedumerită. De ce nu reuşea să scape de inexplicabila senzaţie că în acel bilet era ceva care nu mergea?

— Există o amprentă digitală clară, despre care ştim, cu certitudine, că este a decedatei, adăugă inspectorul. Morfina se găsea într-un flacon care purta eticheta spitalului la care lucra. Îndatoririle sale îi permiteau să aibă acces la un dulap cu otrăvuri şi, probabil, de acolo provine drogul. Poate că l-a adus acasă ieri, cu gândul să-şi curme viaţa.

— Încă nu reuşesc s-o cred. Este ceva ce nu înţeleg. Era atât de fericită aseară!

— Atunci, s-ar putea presupune că după aceea a avut o reacţie. Poate că în trecutul ei exista ceva secret şi că se temea să nu fie descoperit. Apropo, cine e băiatul ăsta de care era îndrăgostită?

— Colin Mcnabb. Urmează un curs de specializare la Spitalul Sf. Catherine.

— Un doctor? Şi el tot la Sf. Catherine?

— Celia era pierdută după acest băiat. Sigur, mai mult decât era el după ea. El este un egocentric.

— Probabil explicaţia se află aici. Fata nu se simţea demnă de el sau nu-i spusese tot ce ar fi trebuit. Era foarte tânăr, nu?

— Douăzeci şi trei de ani.

— Sunt idealişti la vârsta asta şi iau iubirea în piept. Da, mă tem că aşa a fost. Păcat!

Inspectorul se ridică în picioare:

— Aceste fapte, totuşi, nu vor putea fi ţinute ascunse. Vom face tot posibilul ca să prezentăm lucrurile într-o lumină justă. Mulţumesc, doamnă Hubbard, pentru informaţii. Unica rudă pe care o are e o mătuşă bătrână, care trăieşte în Yorkshire… Vom intra în legătură cu ea.

Luă în mână fragmentul pe care erau scrise ultimele cuvinte ale Celiei.

— Este ceva care nu merge în acest bilet, spuse dintr-odată doamna Hubbard.

— În ce sens nu merge?

— Nu ştiu, dar simt asta. Oh, parc-aş fi oarbă…

— Sunteţi sigură că e vorba de scrisul ei?

— Da, da. Dar, nu-i asta. Femeia îşi apăsa mâinile pe ochi. Mă simt ameţită în această dimineaţă, adăugă.

— Înţeleg că a fost o încercare dură pentru dumneavoastră, zise inspectorul cu simpatie. Nu cred că este nevoie, pe moment, să vă deranjăm mai mult.

Deschise uşa şi dădu peste Geronimo, care, evident, trăgea cu urechea.

— Salut, zise inspectorul, ascultăm pe la uşi?

— Nu, nu, se apără Geronimo, oferind o mostră de virtuoasă indignare. Eu nu ascult… Niciodată. Aducem un mesaj.

— Văd. Ce mesaj?

— Să anunţ că jos este un domn care vrea să o vadă pe doamna Hubbard.

— Atunci, du-te şi spune-i.

Inspectorul lăsă să treacă servitorul şi o luă de-a lungul coridorului, dar, după câţiva paşi, se opri brusc şi, în vârful picioarelor, se întoarse înapoi, tocmai la timp ca să-l audă pe Geronimo, care spunea:

— Domnul care a venit la cină cealaltă seară, acela cu mustăţile, e jos că aşteaptă să vă vadă.

— Da? Zise doamna Hubbard, distrată. A, mulţumesc Geronimo, vin într-un minut.

Sharpe îşi spuse că sigur îl cunoaşte pe „domnul cu mustăţile”. Coborî scările şi intră în sala mare.

— Bună ziua, domnule Poirot, îl salută. E ceva timp de când nu ne-am văzut.

Poirot şedea în genunchi, lângă şemineu, cercetând compartimentul din fund al unui sertar.

Se ridică din poziţia aceea, absolut deloc stingherit.

— Ah! Exclamă. Da, sigur… Dumneavoastră sunteţi. Inspectorul Sharpe! Dar nu eraţi în departamentul acesta.

— Am fost transferat acum doi ani. Vă amintiţi afacerea din Grays Hill?

— Da, da. A trecut atâta timp! Dumneavoastră sunteţi încă tânăr, inspectore…

— Anii trec şi pentru mine.

— Eu, însă, vai, sunt bătrân!

Poirot suspină.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aş fi curios să ştiu de ce aţi venit aici, alaltăseară, ca să ţineţi o prelegere despre criminologie acestor studenţi?

Poirot surâse:

— Explicaţia este dintre cele mai simple. Doamna Hubbard este sora preţioasei mele secretare. Aşa încât, atunci când mi-a cerut…

— Când v-a cerut să examinaţi anumite fapte petrecute aici, dumneavoastră aţi acceptat.

— Întocmai.

— Dar, de ce? Asta aş vrea să ştiu.

— Nu reuşiţi să vă explicaţi de ce chestiunea m-a interesat?

— Într-adevăr, cazul unei prostuţe care şterpeleşte câteva obiecte fără valoare mi se pare o bagatelă neglijabilă pentru cineva ca dumneavoastră.

Poirot dădu din cap:

— Nu e atât de simplu, cum credeţi.

— Ce nu e simplu?

Poirot se aşează pe un scaun. O cută verticală îi traversa fruntea. Se aplecă să-şi scuture praful de pe pantaloni, la genunchi.

— Aş vrea s-o ştiu şi eu, se mărgini să răspundă.

— Nu înţeleg, zise celălalt.

— Şi nici chiar eu. Lucrurile furate…, clătină capul, nu aveau sens. E ca şi cum ai cerceta o pereche de urme, apoi ţi-ai da seama că nu sunt făcute amândouă de aceeaşi persoană. Frapează, clară, amprenta celei pe care aţi numit-o „prostuţă” dar e mai mult decât aceasta. Sunt alte semne, care nu se potrivesc cu schema generală şi sunt în mod intenţionat lipsite de înţeles. Depăşesc limita răutăţii. Şi Celia nu era răutăcioasă.

— O cleptomană?

— Mă îndoiesc.

— O puşlama obişnuită, atunci?

— Nu în sensul în care credeţi. Dacă doriţi părerea mea, toate aceste mici hoţii aveau drept scop să-i atragă atenţia unui anume tânăr.

— Colin Mcnabb.

— Exact. Fata era pierdută după el şi el nici măcar nu se uita la ea. Atunci, s-a gândit să-i atragă atenţia apărându-i sub înfăţişarea unei tinere delincvente. Şi trucul i-a reuşit deplin: Colin Mcnabb a căzut în cursă şi, după cât se pare, până la gât.

— Trebuie să fie, atunci, un prost desăvârşit.

— Nicidecum. Este pasionat de psihologie.

— Ah! Inspectorul Sharpe îşi reprimă un geamăt. Unul dintre aceia. Acum înţeleg. Pe faţă îi apăru un rânjet uşor. Deloc proastă fata! Surprinzător, aş spune.

— Surprinzător, într-adevăr, repetă Poirot, cu un aer meditativ.

Inspectorul Sharpe ciuli urechile.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Poirot?

— Mă întreb dacă ideea nu i-a fost sugerată de altcineva.

— Şi raţiunea acestui gest?
— Cum pot s-o ştiu? Altruism? Ce alt motiv? Bâjbâim în beznă.
— Aveţi idee cine ar fi putut să-i sugereze soluţia?
— Nu. Doar dacă… Dar, nu…
— Totuşi, spuse Sharpe reflectând, nu se leagă. Dacă trucul îi reuşise atât de bine, pentru ce, la naiba, să-şi ia viaţa?
— Răspunsul e că nu ar fi trebuit.
Cei doi bărbaţi se priviră în ochi.
— E chiar sigur că s-a sinucis? Murmură Poirot.
— Limpede ca lumina zilei. Nu există nici un motiv să credem altfel şi…
În acel moment, doamna Hubbard intră în încăpere, surescitată.
— Am găsit! Exclamă triumfătoare. Bună ziua, domnule Poirot. Acum ştiu, inspectare, de ce biletul Celiei nu mi se părea în regulă. Mi-am dat seama dintr-o străfulgerare. Nu putea să-l fi scris Celia.
— De ce, nu, doamnă Hubbard?
— Pentru că este scris cu obişnuita cerneală de stilou, în timp ce Celia şi-a reumplut stiloul, în prezenţa mea, cu cerneala aceea verde – femeia făcu un semn spre etajeră – ieri dimineaţă.
— Aşa încât, trase concluzia inspectorul Sharpe, unicul stilou care se găsea în odaia fetei era plin cu cerneală verde. Acum, această cerneală verde…
Doamna Hubbard ridică sticluţa, ca să arate că era aproape goală. Apoi explică scena petrecută în dimineaţa precedentă între ea şi fată.
— Sunt sigură, spuse în încheiere, că bucata de hârtie a fost ruptă din scrisoarea pe care Celia mi-o scrisese şi pe care eu nici nu am deschis-o.
— Nu vă amintiţi ce a făcut fata cu scrisoarea aceea?
Doamna Hubbard clătină din cap.

— Nu, a rămas aici, singură, când eu am plecat la treburile mele. Mă gândesc că o fi pus-o pe undeva şi o fi uitat de ea.

— Şi cineva ar fi putut să o găsească… Să o deschidă. Cineva…

Se opri dintr-odată.

— Vă daţi seama ce implică aceasta? Am continuat să mă gândesc la bucata de hârtie. Nu mi se părea firesc ca, având camera plină de hârtie de scris, fata să se fi servit tocmai de bucăţica aceea. După părerea mea, ar putea să însemne că cineva a întrevăzut posibilitatea de a folosi prima frază a scrisorii pe care o pregătise pentru dumneavoastră, pentru a face, însă, să se creadă că e vorba de o decizie de sinucidere… Făcu o pauză, apoi adăugă lent: Cu alte cuvinte, asta înseamnă…

— Crimă, conchise Poirot.

Capitolul VIII

Cu toate că Poirot nu aproba ritualul ceaiului de după-amiază, care, în opinia lui, te împiedica să apreciezi la justa valoare mâncarea de seară, şi pentru el devenise de-acum o obişnuinţă.

Valetul său, George, om destoinic, servise, spre deliciul inspectorului Sharpe, un excelent ceai indian, cu feliuţe de pâine prăjită cu unt aburind, marmeladă şi generoase felii de chec cu stafide.

Inspectorul, sprijinit comod de spătarul fotoliului, sorbea a treia ceaşcă de ceai.

— Sigur nu vă deranjează, domnule Poirot, că am picat aşa pe capul dumneavoastră? Am o oră de pierdut în aşteptarea întoarcerii studenţilor. Va trebui să-i interoghez pe toţi şi, sincer, nu e o treabă care să-mi surâdă. Dumneavoastră aţi vorbit cu unii dintre ei, alaltăseară, şi mi-am spus că poate aţi putea să-mi daţi câteva informaţii utile, măcar despre străini.

— Zău, mă credeţi un bun judecător în materie de străini? Dar, mon cher, nu sunt belgieni printre ei.

— Ei, asta-i, nu cumva vreţi să mă faceţi să cred, pentru că dumneavoastră sunteţi belgian, că toate celelalte naţionalităţi vă sunt necunoscute? Ştiţi bine că lucrurile nu stau aşa. Eu intenţionam să spun că dumneavoastră, probabil, cunoaşteţi, mai bine decât îi cunosc eu, pe tipii continentali.

— Cred că pe acest teren, asistenţa cea mai bună o veţi putea obţine de la doamna Hubbard. A fost mult timp în contact cu aceşti tineri şi are o profundă cunoaştere a naturii umane.

— E cert o femeie competentă şi contez pe ea. Va trebui să o văd şi pe proprietară. Azi dimineaţă nu era. Am auzit zicându-se că are mai multe hoteluri de acest fel, ca şi cluburi pentru studenţi. Se pare, însă, că, personal, nu suscită multă simpatie.

— Aţi fost la Spitalul St. Catherine? Întrebă Poirot, după câteva clipe de tăcere.

— Da. Am vorbit cu farmacistul-şef. Vestea l-a tulburat şi l-a îndurerat.

— Şi despre fată ce a spus?

— Lucra cu ei de peste un an şi era îndrăgită. A descris-o un pic lentă, dar foarte conştiincioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Morfina provenea de la farmacia spitalului.

— Adevărat? Interesant… Şi, mai curând, descumpănitor.

— Era vorba de tartrat de morfină. Fusese pus pe raftul de sus al dulapului cu otrăvuri, împreună cu alte droguri, care nu mai sunt prescrise de multă vreme, pentru că au ieşit din uz. Se pare că există o modă şi pentru aceste lucruri, ca, dealtminteri, pentru toate.

— Astfel, absenţa unui flaconaş cu praf nu ar fi sărit imediat în ochi?

— Întocmai. Inventarul se face numai la intervale regulate. Nimeni nu-şi mai aminteşte de când n-a mai fost preparată o reţetă conţinând tartrat de morfină. Acum se foloseşte clorhidratul de morfină; deci, absenţa sa nu putea să fie observată decât în caz de necesitate sau de inventar. Cheia

dulapului este încredinţată fiecăreia din cele trei persoane care lucrează la distribuire, dar, fireşte, în orele de vizită, el rămâne aproape mereu deschis, până la sfârşitul programului.

— În afară de Celia, cine altcineva mai avea acces la dulapul acela?

— Două alte infirmiere, dar care nu au nimic de-a face cu hotelul din Hickory Road. Una este în serviciu, acolo, de patru ani; cealaltă doar de puţine săptămâni şi provine de la un spital din Devon. Cu referinţe optime. Sunt, apoi, cei trei farmacişti-şefi, care lucrează la St. Catherine de ani de zile. Acestea sunt persoanele care ar fi putut să aibă acces la dulapul cu otrăvuri. Mai este şi o bătrână, care face curăţenie în pavilion, de la nouă la zece, şi care ar putea să aibă posibilitatea să înhaţe câteva flacoane, mai ales în momentele în care infirmierele sunt foarte ocupate cu vizitele externe. Dar lucrează în spitalul acela de mulţi ani şi o asemenea eventualitate pare destul de puţin probabilă. Asistentul de laborator, de asemenea, ar putea să-şi însuşească vreo sticluţă, dar nu aş lua în considerare niciuna din aceste posibilităţi.

— Şi ce persoane, din afară, pot să intre în farmacie?

— Pentru un motiv sau altul, pot să intre diverse. Pentru a merge în biroul farmacistului-şef, de exemplu, se trece pe aici.

La fel şi reprezentanţii fabricilor de medicamente trec pe acolo, când merg la laborator. Apoi, fireşte, prieteni ai infirmierelor pot, ocazional, să facă o vizită, pe fugă… Nu e uzual, dar se întâmplă.

— Din ce în ce mai bine. A fost cineva, recent, care a mers s-o caute pe Celia?

Sharpe îşi consultă însemnările.

— O anume Patricia Lane a fost marţi, săptămâna trecută, pentru a o întreba pe Celia dacă, odată ce şi-a terminat lucrul, ar merge cu ea la cinematograf.

— Patricia Lane, repetă Poirot gânditor.

— Se pare că s-a oprit numai câteva minute şi că a rămas tot timpul lângă uşa pentru vizite, să stea de vorbă cu Celia şi cu o altă colegă. Îmi amintesc şi de o fată de culoare, care a intrat în farmacie acum două săptămâni. Nu era un tip comun, mi-au spus, şi se pare că s-a interesat de munca lor şi că şi-a luat notiţe. Vorbea engleza perfect.

— Ar putea fi vorba de Elizabeth Johnston.

— Era una din acele după-amiezi consacrate acţiunilor sociale şi fata s-a interesat de dietele în bolile intestinului şi în infecţiile pielii.

Poirot aprobă.

— Nimeni altcineva?

— Nu, după câte îmi amintesc.

— Doctorii merg la farmacie?

Sharpe rânji uşor.

— Continuu. Oficial sau nu. Câteodată, ca să se informeze asupra unor reţete, alteori, ca să ştie ce tipuri de medicamente sunt disponibile.

— Cum? Cum?

— Da. Se poate întâmpla ca un pacient să manifeste o intoleranţă particulară faţă de un medicament şi ca medicul ori un trimis al său să meargă să întrebe dacă au un produs similar, cu care să-l înlocuiască pe celălalt. Apoi, mulţi vin să ceară un antinevralgic sau o aspirină, pentru că au dureri de cap sau sunt răciţi. Uneori, în timpul unei pauze de muncă, intră pentru a schimba două vorbe şi, apărând prilejul, să facă un pic de curte la vreo infirmieră. Natura umană este ceea ce este şi nu se poate schimba.

— Dacă îmi amintesc bine, zise Poirot, diverşi studenţi din Hickory Road lucrează în spitalul acela… Un tinerel cu părul roşcat… Bates… Bateman…

— Leonard Bateson. Este exact. Şi Colin Mcnabb urmează aici un curs de specializare. Şi este şi o fată, care lucrează în secţia de fizioterapie: Jean Tomlinson.

— Şi, probabil, şi aceştia vor fi intrat, cine ştie de câte ori, în farmacie.

— Sigur, dar ceea ce este mai rău e faptul că nimeni nu face caz, pentru că s-au obişnuit să-i vadă şi îi cunosc din vedere. Mai mult, Jean Tomlinson, e bună prietenă cu diriginta compartimentului de distribuţie a farmaciei.

— Cu certitudine, nu e simplu, spuse Poirot.

— O simt din plin. Cine ştie câţi ar putea să se fi apropiat de dulap, fără ca nimeni să aibă ceva de spus. De care nici măcar nu-şi mai aduc aminte.

După câteva clipe de tăcere, Sharpe reluă:

— Aşadar, noi presupunem că cineva i-a administrat Celiei Austin morfina şi, după aceea, a pus flaconul gol şi fragmentul acela de scrisoare în camera ei, pentru a face să se creadă că e vorba de o sinucidere. Dar mobilul?

Poirot clătină din cap şi Sharpe continuă:

— Azi dimineaţă aţi făcut aluzie la cineva care ar fi putut să-i fi sugerat Celiei Austin trucul cleptomaniei.

Poirot părea în încurcătură:

— Aceea era numai o idee a mea, foarte vagă. Mi se părea foarte puţin probabil ca fata să se fi gândit singură la asta.

— Atunci, cine ar putea să fi fost?

— După mine, doar trei dintre studenţi ar fi putut să conceapă aşa ceva: Leonard Bateson, Nigel Chapman şi Valeria Hobhouse. Bateson ştia de slăbiciunea lui Colin pentru subiectele anormale din punct de vedere psihic şi ar fi putut, mai mult în glumă decât de altceva, să o fi convins pe Celia să facă încercarea aceasta. Sincer, însă nu îl văd implicat, timp de luni de zile, într-o operă de persuasiune, atât de angajată. Doar să nu fie un alt motiv sau să fie vorba de un tip complet diferit de ceea ce pare. Nigel Chapman este un răutăcios din fire. Cred că l-ar distra să joace cuiva un renghi şi, dealtminteri, îl cred lipsit de scrupule. E o specie de enfant terrible maturizat. Este, apoi, femeia, Valeria Hobhouse. Are creier, o educaţie modernă şi cunoaşte, probabil, atâta psihologie, cât să ajungă pentru ca să prevadă reacţiile lui Colin. Dacă îi era simpatică Celia,

nu m-ar mira să fi găsit legitimă intrarea în joc pentru atragerea tânărului.

Sharpe îşi notase numele în carneţel.

— Mulţumesc pentru sugestii. Voi ţine cont. Şi de indienii aceia ce credeţi? Unul din ei este student la medicină.

— Acela e prins complet de politică şi suferă de mania persecuţiei, spuse Poirot. Nu cred să existe altceva care să-l intereseze. Nici Celia, după părerea mea, nu ar fi acceptat sfaturi de la el.

— Atunci, acesta e tot ajutorul pe care puteţi să ni-l daţi, domnule Poirot? Întrebă Sharpe, ridicându-se şi punând carneţelul înapoi în buzunar.

— Mă tem că nu pot să fac mai mult dar eu însumi mă consider, personal, interesat… Dacă dumneavoastră, prietene, nu aveţi obiecţii.

— Nici gând. De ce ar trebui să am?

— Voi face tot ce pot în calitatea mea de detectiv particular. Sunt, însă, convins că nu există decât o singură direcţie de acţiune.

— Adică?

Poirot oftă.

— Conversaţie, prietene, şi iar conversaţie. Tuturor asasinilor cu care am venit în contact le plăcea să vorbească. După mine, omul puternic, scump la vorbă, rareori comite o crimă şi dacă o comite e simplă, violentă şi perfect clară. Dar subtilul, inteligentul nostru criminal e atât de încântat de sine însuşi, că, mai devreme sau mai târziu, îşi va tăia craca de sub picioare. Pălăvrăgiţi cu băieţii, mon cher, nu vă limitaţi să-i interogaţi. Cereţi-le să vă ajute, întrebaţi-i dacă suspectează pe cineva… Dar, bon Dieu, nu sunt eu cel care poate să vă înveţe meseria! Ştiu bine cât de abil acţionaţi.

Cei doi oameni îşi zâmbiră. Inspectorul era vizibil măgulit.

— Presupun că oricare din ei este un asasin potenţial, spuse apoi lent, în vreme ce se pregătea să plece.

— Şi eu cred, afirmă Poirot, indiferent. Leonard Bateson, de exemplu, este irascibil. Ar putea să-şi piardă controlul. Valeria Hobhouse este inteligentă şi o cred în stare să pună cu măiestrie un plan în practică. Nigel Chapman este un tip căruia îi lipseşte simţul măsurii. Este şi o franţuzoaică, pentru care a ucide ar fi numai o chestiune de cifră. Patricia Lane este de un tip matern şi tipurile materne sunt întotdeauna crude. Americana, Sally Finch, e veselă şi voioasă, dar ar fi extrem de pricepută în a juca o comedie. Jean Tomlinson e dulce şi virtuoasă, dar toţi ştim despre asasini care mergeau la liturghie cu sinceră devoţiune. Fata jamaicană, Elizabeth Johnston, este probabil, cea care are mintea cea mai ascuţită dintre toţi. În ea, raţiunea domină sentimentul… Şi aceasta e periculos. Îl avem, apoi, pe psihologul Colin Mcnabb. Dar câtor dintre aceşti specialişti nu li s-ar putea spune: „Doctore, îngrijeşte-te pe tine însuţi!”?

— Pentru Dumnezeu, Poirot, faceţi să mi se învârtă capul. Există vreunul incapabil să comită un delict?

— M-am întrebat nu o dată, răspunse Poirot.

Capitolul IX

Inspectorul Sharpe oftă şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte, lăsându-se pe spătarul scaunului. Interogase mai mulţi studenţi: o franţuzoaică, ce se arătase indignată şi dăduse drumul tuturor lacrimilor sale; un tinerel, tot francez, plin de aroganţă şi ostil; un olandez stupid şi suspicios; un egiptean limbut şi agresiv. Schimbase puţine, scurte observaţii cu doi studenţi turci, foarte nervoşi, care nu înţelegeau ceea ce le spunea. Niciunul dintre ei, de asta Sharpe era convins, nu avusese nimic de-a face cu moartea Celiei Austin şi nici nu ar fi putut să-i fie de ajutor în vreun fel. Aşa încât le spusese să plece şi acum se pregătea să facă la fel cu domnul Akibombo.

Tânărul african îl privea cu ochi trişti, de puştan, şi îi surâdea cu toţi dinţii săi albi.

— Eu plăcere ajut… Spuse Akibombo. Domnişoara Celia foarte gentilă cu mine. Foarte trist să fie ucisă la ea. Vendeta de sânge, poate? Sau poate rudele ei au omorât, fiindcă au crezut calomnia despre ea?

Inspectorul îl linişti, spunându-i că aşa ceva era exclus. Tânărul clătină din cap.

— Atunci, eu nu înţeleg. Nu văd pentru ce cineva făcut rău la dânsa. Dar voi daţi la mine un smoc din părul său şi o bucăţică de unghie şi încerc să descopăr. Veche metodă, nu ştiinţific, dar foarte folosită în ţară la mine.

— Mulţumesc, domnule Akibombo, dar cred că nu va fi necesar.

— Nu, domnule, înţeleg. Nu modern. Nu în era atomică. Nu se mai face. Noi metode, mult superioare la cele vechi. Sunt sigur că mult succes veţi avea.

Akibombo salută cu un gest şi plecă.

— Sper să obţinem, într-adevăr, acest succes, murmură pentru sine inspectorul Sharpe.

După aceea a venit rândul lui Nigel Chapman, care manifestă tendinţa de a conduce el discuţia.

— Este un fapt nemaiauzit. Ştiţi că aveam o bănuială că greşeaţi când aţi insistat asupra sinuciderii? Trebuie să mărturisesc că încerc o anumită satisfacţie la gândul că adevărul a ieşit la iveală, din cauza acelei cerneli verzi a mea din stiloul ei: tocmai ceea ce asasinul nu ar fi putut să prevadă. Îmi închipui că aţi meditat asupra posibilelor mobiluri ale acestei crime…

— Sunt eu cel care interoghează, domnule Chapman, îl întrerupse Sharpe, sec.

— Da, fireşte, fireşte, replică Nigel, făcând un gest dezinvolt cu mâna. Încercam numai să găsesc soluţia cea mai convenabilă. Dar îmi imaginez că va trebui parcursă filiera obişnuită… Deci, numele meu, Nigel Chapman. Vârsta: douăzeci şi cinci. Născut, cred, la Nagasaki… De dragul adevărului, mi se pare un loc ridicol. Nu reuşesc să-mi închipui ce făceau acolo, în vremea aceea, tatăl meu şi

mama mea. Urmez cursurile Universităţii din Londra: istoria Evului Mediu şi epoca bronzului. Vreţi să ştiţi şi altceva?

— Adresa dumneavoastră, de acasă, domnule Chapman.

— Nu am adresa de acasă, domnule. M-am certat cu tata, de aceea de mult timp, adresa sa nu mai este şi a mea. Aşadar, cum se procedează în cazul cunoştinţelor care speră să nu se mai întâlnească, vă spun: puteţi să mă găsiţi, oricând, în Hickory Road sau în Coutts Bank sau în Leadenhall Street Branch.

Inspectorul Sharpe nu se arătă impresionat de impertinenţa lui Nigel. Întâlnise şi alţi tipi ca el şi ştia că această impertinenţă servea numai ca să mascheze nervozitatea cauzată de interogatoriu.

— O cunoşteaţi bine pe Celia Austin? Îl întrebă.

— E o întrebare dificilă. O cunoşteam bine, în sensul că ne vedeam, practic, în fiecare zi, şi eram în raporturi cordiale. Dar, în rest, nu o cunoşteam deloc. Ca femeie nu mă interesa, iar ea, la rândul ei, probabil mă dezaproba.

— Exista vreo raţiune specială ca să vă dezaprobe?

— Hm, nu-i plăcea simţul meu de humour. Apoi, eu nu sunt un tip precum Colin Mcnabb, care ştie cum să se facă apreciat de femei.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— Alaltăieri, la masă. Ştiţi, îi iertasem cu toţii greşelile. Pe urmă, Colin a sărit să ne anunţe că se logodiseră. Am glumit puţin pe tema asta şi aceasta a fost totul.

— Asta s-a petrecut la masă sau în salon?

— La masă. După aceea am trecut în salon, dar Colin a trebuit să plece.

— Şi acolo aţi servit cu toţii cafeaua?

— Dacă numiţi cafea zeama aceea, da.

— Şi Celia a băut-o?

— N-am fost atent, dar îmi închipui că da.

— Nu aţi fost dumneavoastră, din întâmplare, cel care i-a oferit-o?

— Ce oribilă insinuare! Aţi spus-o într-un mod care mă face să mă simt un criminal. Exact ca şi cum i-aş fi dat eu, Celiei, o ceaşcă de stricnină. Doar sugestie, inspectore, pentru că eu nu-mi amintesc nici măcar dacă a băut sau nu cafea! Serios, domnule Sharpe, fie că mă credeţi, fie că nu, nu am nutrit niciodată pasiune pentru Celia şi anunţul logodnei sale nu a trezit în mine sentimente de răzbunare.

— Nu mă gândesc la nimic de genul acesta, domnule Chapman, replică Sharpe, mieros. Aş putea să mă înşel, dar dragostea nu intră în această istorie. Cineva voia să scape de Celia. De ce?

— Cu adevărat, nu reuşesc să-mi imaginez, inspectore. Celia era o fată cumsecade, inofensivă. Nu ştiu dacă mă fac înţeles. Un pic înceată la judecată, un pic plictisitoare, dar, în asamblu, simpatică.

— Aţi fost surprins să aflaţi că ea a fost autoarea acestor furturi?

— Dragul meu, ar fi putut să mă facă K. O. Cu o lovitură de fulg!

— Nu aţi fost dumneavoastră, din întâmplare, cel care i-a sugerat trucul?

Mirarea lui Nigel părea autentică:

— Eu? Şi de ce ar fi trebuit s-o fac?

— Sunt oameni care au simţul umorului.

— Bine, dar nu văd nimic distractiv în afacerea asta.

— Deci, dumneavoastră o consideraţi definitiv pe Celia Austin o cleptomană?

— Şi ce altă explicaţie ar putea să existe?

— Poate nu ştiţi câte ştiu eu despre cleptomanie, domnule Chapman. Nu credeţi, aşadar, posibil ca cineva să-i fi sugerat trucul acela pentru a-i atrage atenţia lui Mcnabb?

Ochii lui Nigel străluceau răutăcioşi.

— Într-adevăr, aceasta este interpretarea cea mai amuzantă, inspectore. Dar acum, dacă stau să mă gândesc, o găsesc foarte cu putinţă, iar amicul Colin e un tip care să înghită momeala, firul şi restul, în întregime. Pentru câteva

clipe, Nigel păru să examineze aspectul comic al chestiunii, apoi clătină capul, sceptic. Dar Celia nu s-ar fi pretat la o asemenea glumă. Era o fată serioasă şi nu s-ar fi lăsat prinsă într-un joc cu Mcnabb, cu atât mai mult că era îndrăgostită de el.

— Domnule Chapman, nu aveţi nici o opinie personală asupra faptelor petrecute în această casă? De exemplu, despre chestiunea cernelii de pe notiţele domnişoarei Johnston?

— Dacă vă gândiţi că eu am fost amestecat, din cauza cernelii aceleia, verzi, vă zic imediat că greşiţi, inspectore. Şi, dacă vreţi să ştiţi, cred că aici este vorba numai de ceva dinadins.

— Dinadins? În ce sens?

— În sensul folosirii cernelii mele: cineva a vrut, deliberat, să facă să cadă asupra mea bănuielile. Pe de altă parte, în ultima vreme, s-au întâmplat multe necazuri aici.

Inspectorul Sharpe îl privi cu atenţie.

— Ce înseamnă s-au întâmplat multe necazuri?

— Doar că atunci când mulţi oameni trăiesc atâta timp împreună, sfârşesc prin a ajunge meschini.

Următorul nume de pe lista inspectorului era cel al lui Leonard Bateson. Acesta păru încă şi mai puţin în largul lui decât Nigel, cu toate că o demonstra în alt mod. Era suspicios şi întunecat.

— Foarte bine, izbucni, după încheierea primului ciclu de întrebări convenţionale, eu i-am servit cafeaua Celiei. Şi ce-i cu asta?

— I-aţi oferit-o după cină, e adevărat?

— Da. Adică i-am reumplut ceaşca, din ibricul care stătea pe masă, şi i-am dus-o. Şi, fie că o credeţi sau nu, nu era morfină în ceaşca aceea.

— Aţi văzut-o când a băut-o?

— Nu pot să spun chiar că am observat-o în timp ce o bea, pentru că erau alte persoane acolo, în jur, şi vorbeam toţi şi ne mişcăm prin încăpere.

— Aşa. În fond, ne spuneţi că oricine ar fi putut să lase să cadă morfina în ceaşca sa.
— Încercaţi dumneavoastră să puneţi ceva în ceaşca altcuiva! V-ar vedea toţi.
— Nu obligatoriu.
De data aceasta, Len Bateson îl atacă.
— La naiba, pentru ce aş fi vrut să o otrăvesc pe fata aceea? Nu aveam nimic împotriva ei.
— Nu am spus că aţi fi vrut să o otrăviţi.
— Celia a luat chestia aceea de bunăvoie. Nu există altă explicaţie.
— Da, am putea să o credem, dacă n-ar fi fost acel fals bilet de sinucigaş.
— Farsă ori nenorocire! L-a scris sau nu l-a scris ea?
— Biletul acela era doar o bucată din scrisoarea pe care fata o scrisese dimineaţă.
— Ei, şi? Putea să o rupă ea însăşi, pentru a o folosi în acest scop.
— Hai, domnule Bateson. Dacă ar fi fost pe punctul de a se sinucide şi voia să lase un bilet de adio, l-ar fi scris special, nu şi-ar fi tăiat o frază dintr-o scrisoare pe care o pregătise pentru altă persoană.
— De ce, nu? Lumea face atâtea lucruri stranii…
— Şi, admiţând-o, unde este restul scrisorii?
— De unde să ştiu? Aceasta este problema dumneavoastră, nu a mea.
— Adevărat, însă vă rog să răspundeţi civilizat, domnule Bateson.
— Ce altceva vreţi să ştiţi? Eu nu am ucis-o, nu aveam nici un motiv să o fac.
— Vă plăcea?
Len răspunse mai puţin agresiv:
— Da, îmi plăcea. Era o fată cumsecade. Un pic insipidă, dar drăgălaşă.
— Aţi crezut-o, când a mărturisit că a comis furturile?
— Fireşte, de vreme ce ea a spus-o.

— Nu v-aţi gândit că s-ar putea să fie normal pentru ea?
— De fapt, nu. Nu îmi părea tipul cleptomanei, nici al hoaţei. Agresivitatea lui Len se diminuase, lăsând loc unei expresii gânditoare.
— Poate să fi fost alt motiv, care s-o fi determinat.
— Alt motiv? Ce alt motiv putea să fie?
— Ei, bine, poate voia să-i stârnească interesul lui Mcnabb.
— Aceasta e cam trasă de păr, nu vi se pare?
— Şi, totuşi, rezultatul e chiar acesta.
— Natural. Bătrânul Colin face pasiune pentru tot ce duhneşte a anormal în domeniul psihologic.
— Şi dacă Celia era la curent cu această…
Len clătină din cap:
— Nu, nu, sunteţi pe un drum greşit. Nu ar fi fost în stare să se gândească la aşa ceva. Să facă un asemenea plan. Nu avea cunoştinţe de specialitate.
— Dar, dumneavoastră le aveaţi, nu?
— Ce vreţi să spuneţi?
— Că aţi fi putut dumneavoastră să-i sugeraţi aşa ceva. O, să ne înţelegem! Numai cu intenţia unui gest de amabilitate.
Len izbucni în râs.
— Trebuie să fiţi nebun, ca să vă gândiţi la aşa ceva.
Inspectorul schimbă vorba.
— Bănuiţi că a fost Celia, cea care a răsturnat cerneala pe hârtiile lui Johnston? Sau altcineva?
— Cu certitudine, altcineva. Celia a negat-o şi eu o cred.
Bess nu o zgândărea niciodată, cum făcea, în schimb, cu alţii.
— Pe cine zgândărea… Şi de ce?
— Are obiceiul să pună oamenii la punct. Len păru să reflecteze câteva secunde. Dacă cineva face o declaraţie puţin nesăbuită, începe cu aerul ei de superioritate: „Mă tem că nu este susţinută de fapte. Statisticile stabilesc că…” E un mod de a aborda problemele, care enervează pe

anumiţi oameni, ca Nigel Chapman, de pildă, căruia îi place să vorbească aiurea.

— Deci, aşa. Nigel Chapman.

— Şi era chiar cerneala verde.

— Aşadar, gândiţi că Nigel a făcut gluma aceasta.

— E cel puţin posibil. Este şi dispreţuitor; şi pe deasupra, cred că are prejudecăţi rasiale. Poate e unicul dintre noi care le are.

— Şi aveţi impresia că mai sunt şi alţii, care ar fi fost iritaţi de atitudinea domnişoarei Johnston?

— Deh, lui Colin nu-i place prea mult şi, o dată sau de două ori, nici lui Jean Tomlinson nu i-a picat bine.

În cele din urmă, Sharpe îl lăsă pe Len Bateson să plece şi ceru să fie chemată Valeria Hobhouse.

Valeria, foarte elegantă, era rece şi prudentă. Demonstra mult mai puţină nervozitate decât bărbaţii. Ţinuse mult la Celia, spuse. Considera că Celia nu era deosebit de strălucitoare, dar găsea patetică pasiunea sa pentru Colin Mcnabb.

— Credeţi că era cleptomană?

— Trebuie să o presupun, dar, în realitate, nu mă pricep.

— Nu vă gândiţi că ar fi putut să fi fost sfătuită de cineva?

Valeria ridică din umeri:

— Ca să-l atragă pe închipuitul acela de Colin?

— Sunteţi perspicace, domnişoară Hobhouse. Exact la asta mă gândeam. Nu dumneavoastră aţi făcut-o, îmi imaginez…

Valeria părea amuzată.

— Nu sunt altruistă până într-o asemenea măsură. Şi, după toate, Celia mi-a tăiat în feliuţe eşarfa mea preferată.

— Aveţi în minte pe altcineva, care poate să-i fi dat ideea?

— Nu cred. Aş zice, mai curând, că era natural din partea ei.

— Ce înţelegeţi prin natural?

— Am să vă spun. Atunci când a dispărut pantofiorul lui Sally Finch, am avut bănuiala că a fost Celia. Sally este cea mai frumoasă fată de aici şi, pe deasupra, îi plăcea lui Colin.

Celia era geloasă pe ea. În seara aceea, a petrecerii, când, din cauza pantofilor, Sally a trebuit să meargă într-o rochie veche, neagră, Celia avea aerul satisfăcut al unei pisici, care a şterpelit smântână şi-acum îşi linge mustăţile. Însă, pentru celelalte furturi nu mi-a trecut prin minte s-o suspectez.

— Pentru acelea, pe cine bănuiaţi?

Valeria ridică din umeri.

— Of, nu ştiu. Mă gândeam la vreuna din femeile care fac curăţenie.

— Şi rucsacul făcut bucăţi?

— Îl uitasem. Dar, se pare că nu are sens.

— Staţi de mult timp aici, e adevărat, domnişoară Hobhouse?

— Da, aşa e. Aş spune că sunt, probabil, cea mai veche din pensiune.

— Deci, cunoaşteţi acest loc mai bine decât oricine altcineva?

— Poate.

— Nu aveţi nici o idee legată de moartea Celiei Austin? Asupra motivelor, vreau să zic.

Valeria clătină din cap. Chipul îi era acum grav.

— Nu, spuse. A fost ceva îngrozitor. Nu reuşesc să văd cine ar fi putut să-i dorească moartea Celiei. Era atât de drăgălaşă, ingenuă, o copilă. De-abia se logodise şi…

— Şi? Insistă inspectorul…

— Am ajuns să mă întreb, dacă nu a fost tocmai pentru asta. Pentru că se logodise. Pentru că urma să fie fericită. Dar, în acest caz, ar trebui să ne gândim la un… Nebun.

Se înfioră, în timp ce rostea cuvântul, şi inspectorul Sharpe o privea, gânditor.

— Nu putem da la o parte un gest de nebunie, admise inspectorul. Şi pentru cerneala de pe hârtiile lui Johnston? Aveţi vreo teorie apropo de aceasta?

— Nu. Aceea avea clar aparenţa unui gest de ciudă. Nu cred, nici măcar pentru o clipă, că poate să fi fost Celia.

— Nici o bănuială asupra altcuiva?

— Ei, pot să mă înşel. Dar, fiţi atent, este vorba numai de o bănuială; însă nu aş exclude posibilitatea ca să fi fost opera Patriciei Lane.

— Zău? Mă surprinde, domnişoară Hobhouse! Nu m-aş fi gândit niciodată la Patricia Lane. Mi-a părut o persoană amabilă şi echilibrată.

— Am spus că e vorba de o simplă bănuială.

— Şi motivul deosebit care ar fi?

— Păi, Patriciei nu-i place Bess. Bess e gata oricând să-l supere pe mult iubitul de Patricia, Nigel. Îl pune întotdeauna la punct, când spune o prostie.

— Şi credeţi că mai curând a fost Patricia?

— O, sigur. Nigel nu s-ar fi deranjat şi nici n-ar fi folosit cerneala verde, pe care o utilizează numai el. Nu e prost. În schimb, e genul acela de lucruri nechibzuite, pe care Patricia le-ar face, aşa, fără să reflecteze la posibilitatea că preţiosul ei Nigel ar putea fi învinuit.

— Ar putea fi şi cineva care îl duşmăneşte pe Nigel şi care a făcut-o dinadins.

— Şi aceasta este cu putinţă.

— Cui îi este antipatic?

— O, în această privinţă, Jean Tomlinson, pentru a începe; apoi, Len Bateson. Se înţeapă continuu, el şi Nigel.

— Nu aveţi nici o idee, domnişoară Hobhouse, despre cum ar fi putut să-i fie administrată morfina Celiei Austin?

— Ştiu eu? M-am gândit şi tot gândit că supoziţia cea mai verosimilă este că i-au pus-o în cafea. Cafeaua Celiei a rămas câtva timp pe măsuţa de lângă ea, pentru că, din obişnuinţă, o lăsa aproape să se răcească, înainte de a o bea. Bănuiesc că oricine, suficient de dotat cu îndrăzneală, ar fi putut să lase să cadă în ceaşcă un comprimat sau altceva, fără ca nimeni să-şi dea seama. Era un pic de zăpăceală în cameră.

— Morfina, spuse inspectorul Sharpe, nu era sub formă de comprimat. Era praf.

Valeria îşi încruntă sprâncenele.

— Aceasta face lucrul mai dificil.

— Nu vă vine în minte altceva în afară de cafea?

— Uneori, Celia, înainte de a merge la culcare, bea o ceaşcă de lapte cald. Nu ştiu, însă, dacă a luat-o şi aseară.

— Puteţi să-mi descrieţi exact ce s-a întâmplat aseară în salon?

— Ei, bine, cum v-am spus, eram cu toţii acolo, care aşezat, care în picioare şi stăteam de vorbă; cineva a deschis radioul. Mulţi dintre băieţi, mi se pare, ieşiseră. Celia a fost una din primele care s-au dus la culcare şi, de asemenea, Jean Tomlinson. În schimb, eu şi cu Sally am întârziat. Eu aveam de scris scrisori, iar Sally îşi revedea nişte notiţe. Cred că am fost ultima care am urcat în cameră.

— În definitiv, o seară ca toate celelalte.

— Absolut, inspectore.

— Mulţumesc, domnişoară Hobhouse. Vreţi să mi-o trimeteţi, vă rog, po domnişoara Lane?

Patricia Lane părea preocupată, dar nu timorată, întrebările şi răspunsurile nu au scos la iveală nimic nou. Când inspectorul i-a cerut părerea asupra stricăciunii provocate hârtiilor lui Elizabeth Johnston, s-a declarat convinsă de vinovăţia Celiei.

— Şi, totuşi, Celia a negat-o din toate puterile.

— Era firesc să o facă, replică Patricia. Mă gândesc că îi era ruşine. Dar se potriveşte perfect cu toate celelalte lucruri, nu găsiţi?

— Dimpotrivă, domnişoară Lane. Ştiţi ce gândesc despre acest caz? Că nu are nimic care să se potrivească.

— Îmi imaginez, spuse Patricia, înroşindu-se, că îl veţi suspecta pe Nigel pentru afacerea cu cerneala. Dar, nu are sens. Veţi înţelege că Nigel nu ar fi folosit cerneala sa. Nu este aşa prost.

— Nu se prea înţelege cu domnişoara Johnston, nu-i aşa?

— Ea este, uneori, iritantă, dar el nu e omul care s-o pună la inimă. Patricia Lane se aplecă spre Sharpe, ca pentru a-i face o confidenţă. Aş vrea să vă fac să înţelegeţi caracterul lui Nigel, inspectore! Vedeţi, Nigel este cel mai mare duşman al lui însuşi. Sunt prima care recunoaşte că purtarea lui lasă de dorit. E grosolan, sarcastic şi îşi bate joc de toţi, dar vă asigur că, în realitate, e foarte diferit de cum pare. Este unul dintre acei indivizi capricioşi, cărora le place să fie îndrăgiţi şi care sfârşesc, în schimb, prin a se face detestaţi, pentru că un imperios spirit de contradicţie îi împinge să facă şi să zică opusul a ceea ce ar vrea.

— Ah, comentă inspectorul, e o nenorocire.

— Ştiu, dar nu pot să facă nimic. Este consecinţa unei copilării nefericite. Tatăl lui Nigel era foarte aspru şi sever cu el şi nu îl înţelegea. Se purta rău şi cu soţia şi când aceasta a murit, Nigel a avut o violentă altercaţie cu tatăl său; după care a fugit de acasă. Tatăl i-a spus că va trebui să se descurce, fiindcă el n-o să-i dea nici un ban, iar Nigel i-a zis că şi dacă i-ar fi oferit, l-ar fi refuzat. De atunci nu şi-a mai văzut tatăl şi nici măcar nu i-a scris. S-a descurcat cu o mică moştenire de la mama sa. După moartea ei, nu a mai avut pe nimeni care să se ocupe de el şi nu e de mirare dacă aceste fapte l-au făcut sarcastic şi puţin sociabil. Şi, pe deasupra, niciodată nu s-a bucurat de o sănătate perfectă.

Patricia Lane se opri. Era roşie în obraji şi gâfâia un pic din cauza pasiunii cu care vorbise. Inspectorul Sharpe o observa, meditativ. Dăduse peste multe Patricia Lane în viaţă. „E îndrăgostită de tinerel”, gândea. Lui, probabil, nu-i pasă de ea, dar îi place să fie cocoloşit. Tatăl, sigur, trebuie să fie o bătrână bufniţă inabordabilă, dar nu ar fi de mirare ca mama sa să fi fost cea care a făcut ruptura mai profundă dintre ei doi, răsfăţându-şi băiatul mai mult decât era necesar. Continuându-şi reflecţiile, inspectorul Sharpe prospectă ipoteza ca Nigel să fi nutrit o simpatie pentru Celia Austin. Părea improbabil, dar nu putea fi exclus, într-un asemenea caz, resentimentul Patriciei ar fi fost

inevitabil. Dar ar fi putut un asemenea resentiment să ajungă până acolo încât să o împingă la o crimă? Cu certitudine, nu. Şi, în orice caz, faptul că apoi Celia se logodise cu Mcnabb ar fi anulat, automat, mobilul. Inspectorul îi dădu drumul Patriciei şi trimise după Jean Tomlinson.

Capitolul X

Domnişoara Tomlinson era o tânără femeie cu aspect sever. Cu părul blond, trăsături regulate, buze arogante. Se aşeză şi întrebă politicos:

— Ei, bine, inspectore, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nu ştiu nici măcar dacă ne-aţi putea fi de ajutor, domnişoară Tomlinson, în această tragică întâmplare.

— Este, într-adevăr, un lucru teribil, spuse Jean. Ar fi fost şi dacă era vorba de sinucidere, dar acum că se vorbeşte de-a dreptul de crimă…

— Suntem aproape siguri că nu e la mijloc un gest voluntar. Aveţi idee de unde ar proveni otrava?

— Întâi m-am gândit că o luase de la spitalul în care lucra. Dar aceasta ar fi implicat intenţia sinucigaşă.

Jean îşi privi tristă mâinile.

— Aceasta este impresia pe care a vrut să o lase asasinul.

— Dar cine altcineva ar fi putut să-şi procure otrava aceea, în afară de Celia?

— O, nu numai unul, dacă ar fi vrut cu adevărat să facă ceea ce a făcut. Până şi dumneavoastră, domnişoară Tomlinson.

— Inspectore Sharpe!

Tonul femeii nu putea să fie mai indignat.

— Bine, dar mergeţi la farmacie des, nu e aşa?

— Mergeam să o văd pe Mildred Carey, dar nici în vis n-aş fi cotrobăit printre otrăvuri.

— Însă, aveaţi posibilitatea!

— Dar n-aş fi putut face aşa ceva!

— Ei, hai, domnişoară Tomlinson! Să admitem că prietena dumneavoastră ar fi fost ocupată să facă ordine, iar cealaltă

infirmieră, la ghişeul pentru vizitatori. Se întâmplă adesea ca la dispensar să rămână numai două. Dumneavoastră aţi fi putut, cu aerul că pierdeţi vremea, să vă învârtiţi pe lângă dulapul care separă ghişeele de partea din spate a localului, să înşfăcaţi flaconul din dulap şi să-l ascundeţi în buzunar. Niciuna dintre cele două femei nu şi-ar fi dat seama de nimic.

— Aceasta nu v-o iert, inspectore Sharpe. E… este o acuzaţie ruşinoasă.

— Nu e deloc o acuzaţie, domnişoară Tomlinson. Răstălmăciţi. Spuneaţi că lucrul nu era posibil şi v-am demonstrat că era. Nu mă gândesc nici măcar pentru o clipă că aţi făcut-o. După toate, adăugă, de ce aţi fi făcut-o?

— Întocmai. Se pare că nu vă daţi seama, inspectore, că eram prietenă cu Celia.

— Multe persoane sunt otrăvite de proprii amici. Cum putem să ştim când un prieten nu e prieten?

— Nu au existat niciodată divergenţe între mine şi Celia. Eram ataşată de ea.

— O suspectaţi că ar fi fost responsabilă de furturile acelea?

— Nu, deloc. M-a surprins enorm.

— Normal, spuse inspectorul, observând-o cu atenţie, cleptomanii sunt bolnavi şi nu sunt responsabili.

Jean Tomlinson îşi strânse buzele şi mai mult, apoi hotărî să vorbească:

— Nu subscriu la această idee, inspectore. Vederile mele vor fi fiind învechite, dar gândesc că a fura înseamnă, pur şi simplu, a fura.

— Credeţi, aşadar, că Celia a vrut să-şi însuşească acele lucruri? O hoaţă…

— Îmi pare rău că trebuie să o spun.

— Ah! Făcu inspectorul.

— Desigur, te simţi rău când rămâi deziluzionat de cineva.

— Dacă nu greşesc, a fost unul care a agitat încă de atunci ideea de a chema poliţia.

— Şi, după părerea mea, ar fi fost lucrul cel mai nimerit. Nu cred că trebuie să se permită cuiva să se descurce în acest mod.

— Vreţi să spuneţi să fie considerat cleptoman cineva care, în realitate, este un hoţ?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— În schimb, totul s-a terminat cu bine şi cu un marş nupţial în perspectivă.

— Nu mă surprinde. De la Colin Mcnabb poţi să te aştepţi la orice, declară Jean Tomlinson, cu răutate. Sunt sigură că e un ateu; un cinic odios, mojic cu toţi. Părerea mea este că e un comunist.

— Aşa! Exclamă inspectorul Sharpe. Rău! Şi clătină din cap.

— A susţinut-o pe Celia, pentru că, probabil, se gândeşte că fiecare are dreptul să pună mâna pe ce-i convine.

— Totuşi, Celia Austin mărturisise.

— Da, pentru că înţelesese că domnul acela, Poirot, îi descoperise jocul.

— Într-adevăr? Se miră Sharpe. Dar eu ştiu că domnul Poirot avea intenţia să cheme poliţia.

— Da, dar după ce descoperise înşelătoria şi i-o dăduse de înţeles Celiei.

— Cu toate acestea, a negat că a fost ea cea care i-a făcut gluma aceea lui Johnston.

— Şi este posibil. Trebuie să spun că în această privinţă aveam îndoieli.

— Vă părea mai verosimil să fi fost Nigel Chapman?

— Nu, nici la el nu mă gândeam. L-aş fi suspectat mai curând ge Akibombo.

— Într-adevăr? Şi de ce ar fi trebuit să o facă?

— Din gelozie. Toată această lume de culoare este invidioasă şi isterică.

— Interesant, când aţi văzut-o ultima dată pe Celia Austin, domnişoară Tomlinson?

— Vineri, după cină.

— Care dintre voi două a mers prima la culcare?
— Eu.
— Nu aţi urcat în camera ei, după ce aţi plecat din salon?
— Nu.
— Şi nu aveţi idee cine ar fi putut să-i pună morfina în cafea… Dacă o fi fost cafeaua la mijloc?
— Nu am nici cea mai mică idee.
— Nu vi s-a întâmplat niciodată să observaţi morfină undeva prin casă sau în camera cuiva?
— Nu. Nu poate să fie…
— Ce nu poate să fie? Explicaţi-mi, domnişoară Tomlinson.
— Mă gândeam la un rămăşag prostesc, de acum câtva timp în urmă.
— Ce rămăşag?
— Doi sau trei băieţi discutau…
— Discutau despre ce?
— Despre modalitatea de a înfăptui o crimă cu otravă.
— Cine participa la discuţie?
— Păi, mi se pare că au fost Colin şi Nigel cei care au început şi că pe urmă li s-a alăturat Len Bateson şi… Da, şi Patricia Lane.
— Reuşiţi să vă amintiţi, cât mai exact cu putinţă, cum a decurs discuţia?
Jean Tomlinson stătu câteva minute pe gânduri.
— Cineva susţinea că dificultatea cea mai mare constă în a-ţi procura otrava şi că asasinul este, în general, descoperit sau pentru că iese la iveală cine i-a vândut-o, ori pentru că el însuşi este o persoană în măsură să şi-o procure. Nigel, în schimb, spunea că sigur cunoaşte trei moduri în care oricine ar fi putut să-şi procure toxice, fără ca nimeni să o ştie vreodată. Len Bateson îi zicea lui Nigel că înşiră minciuni gogonate. Nigel răspundea că nu născoceşte nimic şi că este gata să i-o dovedească. Pat, normal, ţinea cu Nigel, că avea dreptate el, şi că şi Len şi Colin şi însăşi Celia ar fi putut, probabil, să ia otravă din spital. Nigel, însă, spunea că nu asta înţelegea el, şi că dacă

Celia ar fi luat ceva din farmacie s-ar fi observat imediat. Pat susţinea că nu s-ar fi observat.

Ajungea să ai şiretenia de a goli flaconul cu otravă şi de a-l umple din nou cu altceva. Dar Nigel zicea că el, deşi nu avea acces în nici o farmacie, nici ca medic, nici ca farmacist, cunoştea trei metode diferite pentru a-şi procura trei soiuri de otravă. Atunci, Len Bateson a vrut să ştie care erau aceste metode, dar Nigel n-a vrut să le spună, declarându-se, în schimb, gata să facă un rămăşag: în trei săptămâni ar fi în stare să le arate otrăvurile. Iar Len Bateson, ca răspuns, i-a zis că e gata să parieze pe cinci lire sterline că Nigel nu ar fi reuşit.

— Ei, bine, şi? Zise inspectorul, când Jean tăcu.

— Ei, bine, pentru o vreme nu s-a mai vorbit de asta, apoi, într-o seară, când eram reuniţi în sală, Nigel s-a ridicat să spună: „Ia, priviţi, băieţi… La mine, cuvântul e cuvânt!” Şi a aruncat trei lucruri pe masă. Erau un tubuleţ de joscină în pastile, o sticluţă cu tinctură de digitală şi un minuscul flaconaş cu tartrat de morfină.

Inspectorul deveni foarte atent:

— Tartart de morfină. Aţi reuşit să descoperiţi de unde provenea?

— Da, avea eticheta Spitalului St. Catherine. Îmi amintesc, pentru că mi-a sărit în ochi.

— Şi celelalte?

— Nu m-au preocupat.

— Apoi, ce s-a întâmplat?

— Fireşte, a fost un vacarm, toţi voiau să zică ceva. Pe urmă, Len Bateson a spus: „Dar, gata, dacă ai încerca să otrăveşti pe cineva, te-ar pescui imediat”. Iar Nigel: „Nici în vis. Nu sunt un profesionist, nu sunt angajat la nici un spital sau clinică şi nu am cumpărat această marfă de nicăieri”. Colin Mcnabb zise că îl credea că nu o cumpărase, pentru că nici un farmacist nu i-ar fi dat-o fără reţetă. Au mai discutat puţin şi, la sfârşit, Len s-a dat bătut şi a promis că va plăti mai târziu cele cinci lire sterline, pentru că în acel

moment era lefter. Nigel a fost de acord şi apoi a spus: „Şi-acum ce facem cu marfa asta? Mai bine să scăpăm de ea, înainte ca să se întâmple vreun necaz”. Aşa că au golit tubuleţul şi flaconaşul cu morfină şi au aruncat pastilele şi praful în foc. În schimb, tinctura de digitală a fost vărsata în chiuvetă.

— Şi ambalajele goale?

— Cu acelea nu ştiu ce au făcut, probabil le-au aruncat în coşul de hârtii.

— Dar, otrava, spuneţi, a fost distrusă.

— Da. Sunt sigură, pentru că am văzut-o cu ochii mei.

— Şi aceasta s-a întâmplat… Când?

— Cam cu vreo cinsprezece zile în urmă.

— Bine, mulţumesc, domnişoară Tomlinson.

— Sunt importante toate acestea? Întrebă ezitantă Jean.

— Ar putea să fie. Nu se ştie niciodată.

Inspectorul Sharpe rămase pe gânduri câteva minute, apoi îi dădu drumul şi ceru să-i fie trimis, din nou, Nigel Chapman.

— Domnişoara Tomlinson, începu Sharpe, mi-a făcut acum o declaraţie interesantă, care vă priveşte pe dumneavoastră şi anumite otrăvuri.

— Ce poveste e asta? Întrebă interpelatul, evident alarmat.

— Cu un rămăşag, domnule Chapman. Negaţi, poate, că aţi pus pariu, acum câtva timp, cu Len Bateson, asupra posibilităţii de a procura substanţe toxice?

— A, acela! Exclamă Nigel, liniştindu-se. Da, e adevărat. E caraghios că nu m-am mai gândit la asta. Nu-mi aminteam nici că Jean a fost de faţă. Dar n-o să vă gândiţi că aceasta ar putea să aibă vreo semnificaţie…!

— Ei, nu se ştie niciodată. Admiteţi, deci, faptul?

— Sigur. Ascultându-i pe Colin şi pe Len, ai fi zis că era un lucru imposibil. Eu, însă, susţineam că oricine, cu un pic de inventivitate, ar fi putut să-şi procure otravă. Şi că eu cunoaştem trei moduri de a o face.

— Şi care erau aceste trei moduri, domnule Chapman?

Nigel Chapman îşi înclină capul într-o parte şi se uită fix la inspector.

— Nu încercaţi să mă băgaţi în vreo încurcătură, nu? Aveţi datoria să mă puneţi în gardă, dacă e aşa.

— Nu sunteţi încă sub acuzaţie, domnule Chapman. Aşadar, nu e cazul să vorbim de incriminare. Puteţi şi să refuzaţi să răspundeţi la întrebările mele, dacă aşa vă place.

— Nu ştiu dacă vreau să refuz. Câteva secunde, Nigel păru să chibzuiască, în timp ce un imperceptibil surâs îi flutura pe buze. Ştiu perfect, zise în fine, că ceea ce am făcut e contrar legii şi că dumneavoastră puteţi să mă denunţaţi, dacă vreţi. Însă, a fost comisă o crimă şi dumneavoastră aţi putea trage anumite concluzii, am datoria să vorbesc.

— Decizia dumneavoastră este foarte judicioasă. Deci, care erau cele trei metode?

— Iată! Am să vă spun totul. Nigel se aşează mai comod pe scaun. Se citeşte, adesea, în ziare, că din maşina cutărui doctor a fost furată o geantă şi, uneori, se atrage atenţia hoţului că geanta conţine medicamente periculoase. Aceasta mi-a dat prima idee. Ajungea să urmăresc un medic comunal în turul vizitelor în afara localităţii şi, la momentul oportun, să dau lovitura, adică să-i iau geanta.

— Ei, bine, şi?

— A trebuit să urmăresc trei, înainte de a-l găsi pe acela, destul de neglijent, care să-mi convină. Dar, când l-am găsit, a fost lucrul cel mai simplu din lume. Doctorul intrase pentru o vizită într-o gospodărie de ţară izolată, lăsând maşina nepăzită, cu geanta în ea. Am deschis portiera şi am privit în geantă. Am găsit un tub de bromhidrat de joscină. L-am luat şi cu asta a fost totul.

— Aha! Să trecem la metoda numărul doi.

— Pentru aceea, trebuie să mărturisesc, am fost constrâns să o trag pe sfoară pe sărmana Celia. Ea nu a avut nici cea mai mică bănuială. V-am spus că nu era prea ageră la

minte. Iam vorbit despre maniera indescifrabilă în care medicii îşi scriu reţetele şi am întrebat-o dacă era în stare să-mi arate cum ar fi procedat un doctor ca să completeze o reţetă pentru tinctură de digitală. Ea, cu multă inocenţă, s-a grăbit să-mi facă pe plac. Nu mi-a rămas decât să caut, în ghidul profesiei, numele unui medic dintr-un cartier periferic şi să-l scriu, puţin lizibil, pe reţetă. M-am dus, apoi, la un farmacist din centru, care nu putea să fie familiarizat cu semnătura aceea şi am fost servit fără nici o dificultate. Acest medicament, poate că ştiţi, e folosit mult în afecţiuni cardiace şi reţeta fusese scrisă pe hârtia hotelului, cu antet.

— Într-adevăr, ingenios, spuse inspectorul Sharpe, brusc. Şi a treia metodă?

Nigel nu răspunse imediat. Apoi, întrebă:

— În ce încurcătură mă băgaţi, exact?

— Sustragerea de stupefiante dintr-o maşină deschisă este furt, clarifică inspectorul. Falsificarea unei reţele…

Nigel îl întrerupse.

— Falsificarea nu e termenul exact. Vreau să spun că nu am făcut-o pentru câştig şi, în realitate, nu am imitat semnătura medicului. M-am limitat să-i scriu numele sub prescripţie. Aceasta nu înseamnă a falsifica. Inspectore, eu trebuie să am grijă de situaţia mea. Dacă intenţia dumneavoastră este să-mi faceţi o figură urâtă… Ei, bine, mă tem că o să reuşiţi. Pe de altă parte, dacă…

— Continuaţi. Pe de altă parte…

Nigel exclamă cu neaşteptată febrilitate:

— Nu-mi plac crimele. Sunt un lucru bestial, oribil. Celia, sărmana prostuţă, nu merita să sfârşească aşa. De aceea vreau să vă ajut. Dar vă va fi utilă povestirea micilor mele păcate? Nu văd cum.

— Poliţia are o certă flexibilitate în judecată, domnule Chapman, şi va şti să evalueze importanţa faptelor. Până una, alta, iau act de declaraţia dumneavoastră că doriţi să ne ajutaţi. Acum, vă rog, vreţi să vorbiţi de a treia metodă?

— Bine, de-acum am ajuns la os. Dintre idei, aceasta a fost, sigur, cea mai riscantă, dar, în compensaţie, m-a distrat cu mult mai mult. Vedeţi, fusesem, deja, de câteva ori, să o vizitez pe Celia la farmacia spitalului, aşa că ştiam drumul…

— Aşa că aţi reuşit să înhăţaţi flaconul din dulap.

— Nu, planul meu nu era atât de simplu. Pentru a demonstra cât ţineam la pariu, trebuia să acţionez cum ar fi acţionat un criminal, aşadar trebuia să mă pun în situaţia de a nu fi recunoscut. Deci, ştiam că Celia, ca toate celelalte fete, în formaţie de câte două odată, se duce, la unsprezece şi un sfert, într-un alt local, să ia o ceaşcă de cafea şi un biscuit. În pauza aceea, rămânea în serviciu o infirmieră, care, din întâmplare, fusese angajată de curând, aşa că nu mă cunoştea din vedere. Iată, însă, cum am făcut: am intrat, în grabă, în farmacie, îmbrăcat în halat alb şi cu stetoscop la gât. Noua infirmieră era ocupată cu odraslele pacientelor care se aflau la vizită. Am mers înainte, până în fundul localului, unde se afla dulapul cu otrăvuri, am luat flaconul şi, reîntorcându-mă pe urmele paşilor mei, m-am arătat în prag şi am întrebat-o pe fată: „Ce tip de adrenalină ţineţi aici?” Mi-a spus. Apoi am întrebat-o dacă poate să-mi dea o aspirină, pentru că aveam o puternică durere de cap. Am înghiţit-o în prezenţa sa şi m-am dus cum venisem. Ea nu a avut nici cea mai mică bănuială că n-aş fi fost un medic sau un student la medicină. A fost o joacă de copii şi Celia nu a ştiut niciodată că am fost acolo.

— Un stetoscop, zise Sharpe curios. De unde l-aţi luat?

Nigel râse mânzeşte:

— Era cel al lui Len Bateson, spuse.

— Deci, furtul lui nu fusese opera Celiei.

— Sfinte Dumnezeule, nu. Reuşiţi să vă imaginaţi o cleptomană furând un stetoscop?

— Şi ce aţi făcut cu el?

— Păi, a trebuit să-l amanetez, zise Nigel cu tonul de a se scuza.

— A fost un gest nu prea drăguţ faţă de Bateson, spuse inspectorul.
— E adevărat. Pe de altă parte, nu puteam să-i explic nimic, fără a dezvălui metoda şi a pierde, poate, pariul.
— Sunteţi un adevărat iresponsabil.
— Trebuia să le vedeţi feţele, când le-am aruncat pe masă cele trei fleacuri!
— Cu alte cuvinte, reluă inspectorul, aceasta înseamnă că aveaţi trei otrăvuri la dispoziţie şi că aţi fi putut să le folosiţi împotriva cuiva fără a fi suspectat.
Nigel încuviinţă.
— Nu e un lucru plăcut de admis, dar date fiind circumstanţele, trebuie să o fac. Problema constă, însă, în faptul că cele trei otrăvuri au fost scoase din circulaţie cel puţin acum cinsprezece zile, dacă nu mai mult.
— Asta o credeţi dumneavostră, domnule Chapman, dar s-ar putea şi să nu fie aşa.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Pentru cât timp aţi avut la dumneavoastră aceste lucruri?
Nigel păru să reflecteze.
— Tubuleţul de joscină, poate vreo zece zile. Tartratul de morfină, circa patru zile. Digitalina o obţinusem în chiar dimineaţa aceea.
— Şi, între timp, unde aţi ţinut marfa aceasta?
— Într-un sertar din comoda mea, sub ciorapi.
— Nimeni nu ştia?
— Nu. Sunt sigur că nu.
Sharpe notă o uşoară ezitare în glas, dar pe moment se prefăcu a nu o fi observat.
— Sunteţi sigur că nu aţi pomenit cuiva de modul în care intenţionaţi să vă procuraţi aceste droguri?
— Nu. Nici o vorbă… Însă, am avut intenţia de a-i spune lui Pat. Pe urmă, gândindu-mă că nu m-ar fi aprobat, n-am făcut nimic.
— Nici înainte, nici după?

— Ca să fiu sincer, după aceia i-am povestit cum îmi procurasem digitalina şi, de asemenea, punerea în scenă de la Spitalul St. Catherine. Trebuie să spun că Pat nu s-a amuzat. Nu i-am pomenit de tubuleţul furat din maşină, pentru că m-am temut că o s-o văd luând foc.

— I-aţi zis că aveaţi intenţia să distrugeţi totul, odată pariul câştigat?

— Da, dar ea era foarte tulburată şi voia să duc imediat înapoi lucrurile acelea.

— Fireşte, nu se gândea să o facă ea…

— Sfinte Dumnezeule, nu! M-aş fi vârât într-o încurcătură din care n-aş mai fi ieşit. Făcând bilanţul: am distrus totul şi nu a fost o daună.

— Aceasta o spuneţi dumneavoastră. Dar este extrem de posibil contrariul.

— Cum, dacă vă spun că am aruncat totul în foc şi în chiuvetă?

— Nu v-a trecut niciodată prin minte, domnule Chapman, că ar fi putut cineva să vă vadă punând acele lucruri? Sau să le găsească, uitându-se în sertarele dumneavoastră, şi, voind să-şi însuşească, de exemplu, morfina, să pună în loc o pulbere asemănătoare?

— Pe toţi sfinţii, nu! Nu m-am gândit nici o clipă la aşa ceva.

— Dar este posibil, domnule Chapman.

— Însă nimeni din lume nu putea s-o ştie.

— În schimb, eu sunt de părere, adăugă inspectorul cu asprime, că, în locuri ca acestea, se ştiu mai multe decât vă imaginaţi. Spuneţi-mi studenţii care vă intră frecvent în cameră!

— Păi, eu împart odaia cu Len Bateson. Ceilalţi, aproape toţi, mai devreme sau mai târziu, au avut ocazia să intre. Femeile, natural, nu. Camerele lor sunt în cealaltă parte a casei şi ar trebui presupus că nu pun piciorul în aripa noastră.

— Ar trebui să se presupună, dar ar putea să şi vină.

— Oricine poate, zise Nigel. La amiază, de pildă, nu e nimeni prin preajmă.

— Domnişoara Lane vine în camera dumneavoastră?

— Sper că nu vreţi să faceţi insinuări, inspectore. Pat vine uneori ca să-mi aducă ciorapii pe care mi-i cârpeşte. Nimic altceva.

Inspectorul Sharpe se aplecă spre Nigel şi spuse:

— Vă daţi seama, domnule Chapman, că persoana care, mai mult decât oricare alta, ar fi avut posibilitatea să înlocuiască morfina, sunteţi dumneavoastră?

— Mi-a sărit în ochi, în timp ce eraţi gata să mi-o spuneţi, inspectore. Nigel îl privea cu un chip dintr-odată dur şi sălbatic. Da. Aş fi putut foarte bine s-o fac, cum spuneţi dumneavoastră, dar nu aveam nici un motiv pe lume, ca s-o suprim pe fata aceasta. Şi nu am ucis-o. Cu toate acestea… Îmi dau perfect seama că pentru a-mi valida afirmaţia, nu am decât cuvântul meu.

Capitolul XI

Povestea cu rămăşagul şi cu distrugerea otrăvurilor a fost confirmată de Len Bateson şi de Colin Mcnabb. Sharpe l-a reţinut pe acesta din urmă, după ce ceilalţi plecaseră.

— Nu doresc să vă adâncesc durerea, domnule Mcnabb, zise inspectorul. Înţeleg ce poate să însemne, pentru dumneavoastră, otrăvirea iubitei chiar în seara logodnei.

— Nu e nevoie să vă vârâţi în aspectul sentimental al afacerii, îl avertiză Mcnabb cu figura impasibilă. Puneţi-mi întrebările care consideraţi că trebuie să-mi fie puse.

— Comportamentul Celiei Austin. Era părerea dumneavoastră că avea o origine psihologică?

— Nu există nici un dubiu. Dar, dacă doriţi, pot să vă expun teoria…

— Nu, nu, îmi ajunge cuvântul dumneavoastră, care e, după toate, acela al unui student la psihologie.

— Copilăria sa a fost deosebit de nefericită şi astfel se instaurase un bloc emotiv…

— Exact, exact. Inspectorul Sharpe voia să se sustragă unei a doua povestiri despre nenorocita copilărie. Vă simţeaţi atras de ea de multă vreme?

— Nu aş putea să o afirm. Colin părea să analizeze evoluţia sentimentelor sale. Aceste lucruri surprind prin modul neaşteptat prin care ne devin conştiente. Fără îndoială, inconştient eram atras de ea, numai că n-o ştiam.

— Aşa. Celia Austin era fericită de logodnă? Vreau să spun, nu şi-a exprimat dubii, nehotărâri? Nimic asupra ceva, despre care se gândise că ar trebui să vă informeze?

— Mi-a făcut o lungă confesiune despre nenorocirile sale. Nu era nimic altceva, în mintea ei, care să o fi preocupat.

— Şi aţi hotărât să vă căsătoriţi… Când?

— Sigur, nu repede, nu sunt în stare, pentru moment, să întreţin o soţie.

— Avea duşmani Celia, aici?

— Am examinat îndelung problema din acest punct de vedere, dar nu reuşesc să găsesc nimic, inspectore. Celia era agreată de toţi. Eu sunt de părere că nu a fost un fapt personal ceea ce i-a provocat sfârşitul.

— Ce înţelegeţi prin „fapt personal”?

— Pe moment, nu doresc să precizez. Este vorba doar de o idee vagă, pe care am nevoie eu însumi s-o adâncesc.

Şi din această poziţie, inspectorul nu reuşi să-l clintească.

Ultimele două au fost chestionate Sally Finch şi Elizabeth Johnston.

Sally Finch era o fată frumoasă, cu o claie de păr roşcat şi ochi inteligenţi. După ce a fost supusă la obişnuitele întrebări de rutină, a fost rândul ei să ia iniţiativa.

— Ştiţi ce mi-ar place, inspectore? Mi-ar place să spun ce gândesc eu, personal. Este ceva care nu merge în acest loc, sunt sigură de asta, ceva care nu merge şi gata.

— Legat de moartea Celiei Austin, vreţi să spuneţi?

— Nu. Încă înainte de asta. De câtva timp am această senzaţie. Nu îmi plăcea ceea ce se petrecea aici. Nu mi-a plăcut povestea cu eşarfa şi rucsacul făcute bucăţi; şi nici

măcar aceea cu cerneala de pe hârtiile lui Bess. Eram decisă să-mi fac bagajul, cât mai repede cu putinţă, şi sunt încă; imediat ce, fireşte, îmi veţi permite să plec.

— Trebuie să înţeleg că vă temeţi de ceva, domnişoară Finch?

— Exact. Este ceva sau cineva, aici, care mă înfricoşează. Locul acesta, în întregime… Nu ştiu, cum să spun? Nu e ceea ce vrea să pară. Nu, inspectore, nu cum vă gândiţi dumneavoastră. Nu e vorba de comunişti. Nu, nu. Poate nici de criminali. Dar sunt gata să pariez că baborniţa aceea cumplită ştie ce se află dedesubt.

— Nu vreţi să faceţi aluzie la doamna Hubbard?

— Nu, mama Hubbard e atât de drăguţă! Vorbesc de vulpea aceea bătrână, de doamna Nicoletis.

— E interesant, domnişoară Finch. Puteţi să-mi spuneţi ceva mai mult?

Sally clătină din cap.

— Tocmai asta nu sunt în stare să fac. Dar, vă asigur, inspectore, că atunci când trec pe lângă această femeie, mi se face pielea de găină. Aici se petrece ceva suspect, inspectore.

— Mi-ar place să fiţi un pic mai puţin evazivă.

— Aş vrea-o şi eu. O să vă gândiţi că fantazez; dar trebuie să vă spun că şi alţii gândesc ca mine. Şi Akibombo e înfricoşat şi poate şi Bess, dar nu vrea să lase să se vadă. Şi cred că Celia fusese la curent cu ceva.

— La curent cu ce?

— Aici e aici! Vedeţi, în acea ultimă zi, după ce mărturisise partea care o privea, Celia a făcut aluzie la un alt lucru care trebuia limpezit. Eu cred că ea ştia de cineva, inspectore, şi acesta, după mine, este motivul pentru care au înlăturat-o.

— Dar dacă era vorba de ceva atât de grav…

Sally îl întrerupse:

— Eu aş spune că nu avea idee de gravitatea problemei. Nu era foarte isteaţă. În orice caz, legat de ceea ce vă interesează, aceasta e părerea mea.

— Înţeleg. Vă mulţumesc… Acum, spuneţi-mi, ultima dată când aţi văzut-o pe Celia Austin, a fost în acea ultimă seară în salon, e adevărat?

— E adevărat. Însă, cu exactitate, am revăzut-o încă o dată.

— Aţi mai revăzut-d? Unde? În camera ei?

— Nu, în timp ce ieşeam din salon, de la parter, pentru ca să mă duc la culcare, am văzut-o ieşind afară pe uşă.

— Pe uşa de la intrare, vreţi să spuneţi? Afară din casă?

— Da.

— Aceasta este o noutate. Nimeni nu mi-a pomenit-o.

— Poate că nimeni nu a ştiut-o. Eu însămi, dacă n-aş fi văzut-o, aş fi crezut-o în pat.

— În schimb, probabil urcase în cameră ca să-şi pună o haină şi să iasă?

Sally încuviinţă din cap.

— Şi mă gândesc că ieşise ca să întâlnească pe cineva.

— Cineva din afară sau unul dintre studenţi?

— Păi, după părerea mea, cred că era vorba de un student. Ştiţi, dacă vrei să vorbeşti, în particular, de ceva, nu e uşor aici, înăuntru. Poate că a fost cineva care voia să-i spună ceva şi i-a cerut să iasă.

— Nu aveţi nici o idee asupra orei la care s-a reîntors?

— Absolut niciuna.

— Geronimo, servitorul, ar putea s-o ştie?

— Ar putea, dacă Celia s-a reîntors după unsprezece, pentru că la ora aceea uşa este zăvorâtă şi nimeni nu mai poate intra cu simpla cheie.

— Vă amintiţi ora exactă la care aţi văzut-o ieşind?

— Trebuie să fi fost aproximativ zece. Poate şi câteva minute.

— Mulţumesc, domnişoară Finch, pentru tot ce mi-aţi spus.

Ultima cu care a stat de vorbă inspectorul a fost Elizabeth Johnston. Fata părea foarte sigură pe ea. Înfrunta calmă întrebările şi răspundea cu inteligenţă şi hotărâre.

— Celia Austin, începu Sharpe, a negat că v-ar fi distrus ea notiţele. O credeţi?

— Nu m-am gândit că ar fi fost opera ei.

— Ştiţi a cui a fost?

— Cel mai vizat era, desigur, Nigel Chapman. Dar Nigel este inteligent şi nu ar fi utilizat cerneala sa personală.

— Şi dacă nu el, cine, altcineva?

— Nu e uşor. Dar cred că Celia ştiuse cine a fost sau şi-o închipuise.

— V-a spus-o dumneavostră?

— Nu chiar deschis. Însă, a venit în camera mea, înainte de a coborî la masă, în seara în care a murit. A venit ca să-mi repete că nu comisese ea actul acela de sabotaj. I-am spus că aveam încredere în cuvântul ei şi am întrebat-o dacă ştia cine a fost.

— Şi ea?

— Mi-a răspuns… Elizabeth făcu o pauză, ca pentru a rechema din memorie cuvintele Celiei. Mi-a răspuns: „Nu sunt sigură de asta, pentru că nu văd raţiunea… Ar putea să fi fost o greşeală sau un ghinion… Sunt sigură, însă, că oricine a făcut-o o regretă mult şi că ar vrea să se justifice”. Apoi, urmă: „Sunt lucruri pe care nu le înţeleg, precum acela al becurilor, în ziua în care a venit poliţia”.

Sharpe o întrerupse:

— Care e povestea cu poliţia şi cu becurile?

— Nu ştiu. Celia a zis numai că nu le-a luat ea, apoi a adăugat: „Mi-ar place să ştiu dacă întâmplarea nu avea nimic de-a face cu paşaportul”. Eu am întrebat-o, atunci, de care paşaport vorbea şi mi-a răspuns că, după ea, era cineva care avea un paşaport fals.

Inspectorul rămase tăcut câteva minute. În sfârşit, o urmă părea să se profileze. Apoi întrebă:

— Ce altceva v-a mai zis?

— A adăugat numai: „Mâine, în orice caz, voi şti, cu certitudine, mai mult”.

— Chiar aşa v-a spus? Asta-i foarte interesant, domnişoară Johnston.

Inspectorul rămase tăcut, reflectând la istoria aceea cu paşaportul şi cu vizita poliţiei. Înainte de a veni în Hickory Road, consultase cu grijă evidenţele. Poliţia ţine întotdeauna sub ochi hotelurile care găzduiesc studenţi străini. Cel din Hickory Road avea o reputaţie bună. Incidentele semnalate erau puţine şi fără o semnificaţie deosebită. O dată primise pentru câteva zile un student originar din Africa occidentală, căutat de poliţia din Sheffâeld, pentru că trăia exploatând o femeie. Îl înfăşcase, apoi, într-un alt loc, şi-l expediase în ţara sa. O altă dată fusese vorba de un euroasiatic, care o ucisese pe soţia unui hotelier de pe lângă Cambridge. Cu ocazia aceea, poliţia făcuse turul tuturor hotelurilor şi pensiunilor, dar fără rezultat. Omul se predase, apoi, de bună voie. Şi mai fusese, de asemenea, o anchetă privind distribuirea de broşuri subversive, de către unii studenţi. Toate acestea, însă, avuseseră loc cu ceva timp în urmă şi nu puteau să aibă nici o legătură cu moartea Celiei Austin.

Inspectorul Sharpe oftă şi ridică privirea întâlnind ochii lui Elizabeth Johnston, care îl scrutau. Ca sub un impuls, o întrebă:

— Domnişoară Johnston, aţi avut vreodată impresia că este ceva în neregulă în acest loc?

— În ce sens?

— Nu aş putea să vă spun. Mă gândeam la o frază a lui Sally Finch.

— Aha! A ei!

Intonaţia din glas avea ceva dur. Inspectorul o notă în minte.

— Domnişoara Finch mi s-a părut o foarte bună observatoare. Mi-a spus, repetat, că are senzaţia că aici se petrece ceva neclar.

Elizabeth replică, aspru:

— Toţi, la fel, aceşti americani: nervoşi, neîncrezători. Devin suspicioşi pentru orice prostie. Nu observaţi cât de ridicoli au ajuns cu obsesia lor de a vedea spioni şi comunişti peste tot?

Interesul inspectorului Sharpe crescu. Deci, lui Elizabeth nu-i plăcea Sally Finch. De ce? Numai pentru că nu-i plăceau americanii sau americanii nu-i plăceau pentru că Sally Finch îi era antipatică? Poate că era vorba numai de gelozie feminină.

Decise să recurgă la o tactică ce dăduse rezultate bune. Spuse liniştit:

— Înţelegeţi, cu certitudine, domnişoară Johnston, că într-un loc ca acesta nu poţi să te bazezi mereu pe un înalt nivel de inteligenţă. De aceea trebuie să ne limităm a-i întreba pe unii numai faptele. Dar când ne găsim în faţa unei minţi superioare…

Viclenia avu rezultat. Înghiţi momeala?

— Cred că vă înţeleg gândul, inspectore. Nivelul intelectual, aici, la noi, nu este, într-adevăr, prea ridicat. Nigel Chapman este inteligent, dar superficial. Len Bateson este un tocilar… Şi nimic altceva. Valeria Hobhouse are creier, dar este prea leneşă pentru a-l folosi la ceva care merită trudă. Dumneavoastră, în schimb, vă este de folos o minte antrenantă, eliberată de prejudecăţi.

— Exact. Ca a dumneavoastră, domnişoară Johnston.

Fata acceptă complimentul fără să clipească, iar Sharpe înţelese că, dincolo de acea aparentă modestie, se ascundea aroganţa celui care crede că posedă însuşiri excepţionale.

— Sunt înclinat să vă împărtăşesc aprecierea pe care aţi formulat-o la adresa colegilor dumneavoastră, domnişoară Johnston, adăugă inspectorul, nu fără oarecari temeri de a fi exagerat.

— Nu-i daţi ascultare lui Sally Finch, inspectore Sharpe. Nu este nimic straniu în locul acesta. Este un local respectabil şi bine condus. Sunt sigură că nu veţi găsi nici o urmă de activitate subversivă, aici.

Inspectorul Sharpe fu surprins de această observaţie:

— Nu mă gândeam la o activitate de asemenea gen.

— Aa… Zise fata, la rândul ei, descumpănită. Făceam legătura cu ceea ce spusese Celia, apropo de un paşaport. Dar, judecând imparţial faptele şi evaluând indiciile, mie mi se pare că motivul sfârşitului Celiei este de natură… Particulară şi că trebuie atribuit, mai curând, vreunei complicaţii de natură sexuală. Sunt sigură că hotelul, ca hotel, nu este deloc amestecat, tot aşa cum am certitudinea că nimic misterios nu se întâmplă între aceşti pereţi. Am o sensibilitate extrem de acută şi aş fi perceput imediat ceva în neregulă.

— Înţeleg. Aţi fost foarte gentilă, domnişoară Johnston, şi vă mulţumesc că m-aţi ajutat.

Inspectorul Sharpe rămase aşezat, fixând uşa prin care ieşise fata şi sergentul Cobb trebui să i se adreseze de două ori înainte ca să se facă auzit.

— Ei?

— Spuneam că nu mai este nimeni altcineva, domnule.

— Aha! Şi rezultatele? Nule. Dar îţi zic eu, Cobb. Este ceva care miroase aici. Acum plecăm în linişte, ca să-i lăsăm să creadă că totul s-a terminat; dar mâine mă voi întoarce cu un mandat de percheziţie. Şi voi întoarce toată casa pe dos. S-ar putea întâmpla chiar să găsesc capătul ghemului. Această ultimă fată e un tip interesant. Nu m-ar mira deloc să ştie mai mult decât vrea să ne facă să credem.

Capitolul XII

Hercule Poirot se opri la jumătatea unei fraze, în timp ce-şi dicta corespondenţa. Secretara îşi înălţă privirea spre el, în aşteptare.

— Nu-mi stă mintea la asta! Poirot îşi însoţi cuvintele cu un gest al mâinii. La urma urmelor, nu e o scrisoare importantă. Fii amabilă, domnişoară Lemon, şi cheamă-mi-o pe sora dumitale la telefon.

După câteva clipe, secretara îi dădea receptorul.

— Alo!

— Da, domnule Poirot.

De la celălalt capăt al firului, vocea doamnei Hubbard părea un pic precipitată.

— Sper, doamnă Hubbard, nu v-am deranjat.

— Nimic nu poate, de-acum, să mă deranjeze, domnule Poirot.

— Dar ce e? A fost agitaţie?

— Agitaţie e un termen blând, domnule Poirot. Inspectorul Sharpe, după ce sfârşise, ieri seară, să-i interogheze pe studenţi, s-a întors, azi dimineaţă, cu un mandat de percheziţie. Iar eu sunt încă în luptă cu crizele de isterie repetate ale doamnei Nicoletis.

Poirot ţâţâi din buze, pentru a-i arăta, în acest chip, toată înţelegerea sa.

— Aveam numai să vă pun o întrebare. Lista aceea de lucruri furate, pe care mi-aţi încredinţat-o… Iată, voiam să ştiu dacă era alcătuită în ordine cronologică.

— Adică?

— Dacă lucrurile au fost înşirate în ordinea dispariţiei lor.

— Nu. Le-am aruncat acolo cum îmi veneau în minte. Regret că v-am indus în eroare.

— Ar fi trebuit să v-o cer eu, dar la început nu mi se păruse important. Credeţi că aţi putea să vă amintiţi succesiunea exactă a faptelor?

— Păi, aşa, pe neaşteptate, nu aş putea să vă spun, domnule Poirot. Pare să fi trecut, deja, atâta timp! Ar trebui să mă gândesc la asta. Vedeţi, când am făcut lista, am semnalat, înainte de toate, lucrurile care mi se păruseră mai importante pentru că avusesem, cu adevărat, impresia că exista un hoţ printre noi. Celelalte, precum acidul boric, becurile, rucsacul etc., mi le-am amintit apoi, aproape prin asociaţie de idei.

— Înţeleg, zise Poirot, înţeleg… Ceea ce aş vrea să vi cer acum, madame, este să staţi, când veţi avea timp, fireşte, şi să încercaţi să reconstituiţi, cât mai fidel posibil, ordinea cronologică a evenimentelor.

— Dacă reuşesc să o trimit la culcare de doamna Nicoletis cu un sedativ, sper să găsesc timp. Seria mi se pare că a început cu afacerea cu rucsacul, apoi becurile… Care, însă, nu mi se par a avea vreo legătură cu celelalte lucruri… În orice caz, nu vă îndoiţi că mă voi strădui s-o fac cât mai bine.

— Mulţumesc, madame. Vă rămân îndatorat. Şi Poirot închise.

— Sunt supărată pe mine însămi, spuse domnişoara Lemon, pentru că m-am îndepărtat de la principiile mele de ordine şi de metodă. Ar trebui să mă asigur încă de la început că lista aceea a fost făcută cum trebuie. Apoi, întorcându-se la munca sa: Şi, acum, domnule Poirot, terminăm aceste scrisori?

Dar încă o dată, Poirot puse punct, cu un gest nerăbdător al mâinii.

Înarmat cu mandatul corespunzător, inspectorul Sharpe ajunsese, sâmbătă dimineaţa, în Hickory Road, ca să percheziţioneze casa. Ştia că sâmbăta proprietara făcea socotelile, aşa că trimise după ea şi-i explică motivul prezenţei sale. Doamna Nicoletis protestă cu maximă vigoare.

— Dar, aceasta este o insultă! Or să mă părăsească toţi studenţii… Vor pleca! Sunt ruinată…

— Nu, nu, doamnă. Sunt sigur că vor înţelege. La urma urmelor, e vorba de un asasinat.

— Nu e asasinat… E sinucidere!

— O să vedeţi, că, după ce voi explica, nimeni nu va avea nimic de obiectat. Între timp, dacă îmi permiteţi, doamnă putem să începem de aici, cu salonul dumneavoastră.

Reacţia doamnei Nicoletis, la această propunere, a fost violentă.

— Scotociţi pe unde vreţi, spuse, dar nu aici. Refuz!

— Regret, doamnă Nicoletis, dar am ordin să percheziţionez casa de la un capăt la altul.

— Nimeni nu o contestă, dar fără camera mea. Eu sunt deasupra legii.

— Nimeni nu este mai presus de lege. Sunt dezolat că trebuie să insist.

— E un ultraj! Urla doamna Nicoletis. Voi scrie la ziare. Voi înainta o petiţie deputatului din circumscripţia mea.

— Puteţi să scrieţi cui vreţi, doamnă, replică inspectorul Sharpe. Până atunci, începem cu această cameră.

Se îndreptă spre birou, dar acolo nu găsi nimic demn de notat. O cutie de prăjituri, goală, un mănunchi de hârtii fără importanţă şi o mare cantitate de fleacuri. De acolo, trecu la un soi de dulap, care se afla în perete.

— Acesta este închis, spuse. Vreţi să-mi daţi cheia, vă rog?

— Niciodată! Ţipă femeia. În vecii vecilor nu vei avea cheia aceea! Vită! Porc de poliţist! Te scuip în faţă!

— Aţi putea să o faceţi, dar, până una-alta, daţi-mi cheia. Dacă refuzaţi, vom forţa încuietoarea! O avertiză inspectorul.

— Voi face scandal, dar cheia n-am să v-o dau! Va trebui să smulgeţi hainele de pe mine, înainte ca s-o aveţi!

— Dă-mi un şperaclu, Cobb, zise inspectorul resemnat.

Invectivele doamnei Nicoletis săriră până la cer, dar inspectorul Sharpe nu-i dădu atenţie. Cu o trosnitură, încuietoarea cedă şi, uşile mobilei deschizându-se dintrodată, se revărsă o cascadă de sticle de băutură, goale.

— Bestie, porcule, demonule! Cotcodăcea doamna Nicoletis.

— Vă mulţumesc, doamnă, îi spuse inspectorul, cu amabilitate. Aici am terminat.

Cu discreţie, doamna Hubbard adună şi puse la loc sticlele, în timp ce patroana sa se abandona unei crize de isterie.

Cel puţin un mister, acela al oscilaţiilor de temperament ale doamnei Nicoletis, fusese limpezit.

Telefonul lui Poirot sosise în timp ce doamna Hubbard pregătea sedativul. Puse receptorul, se întoarse la doamna

Nicoletis, pe care o lăsase încă vociferând şi agitată, pe canapeaua din salonul ei.

— Beţi asta şi vă veţi simţi mai bine.

— Gestapo, ocărî din nou doamna Nicoletis, care începuse, însă, să se calmeze. Gestapo, asta sunt!

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu m-aş mai gândi, spuse cealaltă, încercând să o liniştească. Pe de altă parte, trebuie să-şi facă şi ei datoria.

— Asta-i datoria lor, să-şi bage nasul în lucrurile mele intime? I-am avertizat: „Nu-i nimic aici, înăuntru, pentru voi. Iar cheia o ţin în corset”. Dacă n-aţi fi fost dumneavostră de faţă, cred că mi-ar fi smuls hainele, fără ruşine.

— Nu cred că ar fi făcut-o.

— O spuneţi dumneavoastră! În schimb, ei apucă un fier şi deschid cu forţa. Şi daunele? Cine le plăteşte?

— Păi, dumneavoastră nu aţi vrut să le daţi cheia.

— De ce ar fi trebuit să le-o dau? Sunt lucrurile mele intime, iar aceasta este camera mea. Eu îi spun poliţiei, „rămâneţi afară” şi ei nu rămân.

— Nu trebuie, însă, să uitaţi că aici a fost comisă o crimă.

— Scuip pe crima dumneavoastră. Proasta aceea mică s-a otrăvit, pentru vreun necaz în amor. Se întâmplă în fiecare zi, ca şi cum amorul ar conta ceva! Marea pasiune! Un an, doi, apoi totul s-a terminat. Dar fetele astea proaste nu vor s-o înţeleagă: iau somniferul, otrava, deschid gazul şi după aceea e prea târziu.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, chiar că nu m-aş mai gândi.

— Vă e uşor s-o spuneţi, dumneavoastră. Dar eu nu mă mai simt în siguranţă.

— În siguranţă?

Doamna Hubbard o privi uluită.

— Mobila aceea era a mea, personală, continuă cealaltă. Nimeni nu ştia ce ţineam înăuntru. Nu voiam să o ştie. Şi acum o ştiu. Ce vor gândi?

— Dar cine ar trebui să gândească?

Doamna Nicoletis ridică din umeri şi mormăi:

— Dumneavoastră nu puteţi înţelege. Dar eu sunt neliniştită, foarte neliniştită.

— Dacă aţi vorbi clar, poate că aş putea să vă ajut.

— Noroc că nu dorm aici. Cu aceste broaşte, toate la fel, pe care orice cheie le deschide. E un adevărat noroc.

Doamna Hubbard insistă:

— Doamnă Nicoletis, dacă vă temeţi de ceva, n-ar fi mai bine să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Cealaltă îi aruncă o privire nesigură, apoi îşi întoarse ochii.

— Nu aţi spus chiar dumneavoastră, zise evaziv, că a fost comisă o crimă în această casă? E firesc, atunci, ca să fiu îngrijorată. Cui o să i se întâmple data viitoare? Nu ştim nici măcar cine este asasinul. Vina e a acestor poliţişti imbecili; nu m-ar mira să se fi lăsat cumpăraţi.

— Ceea ce spuneţi nu are nici un sens şi o ştiţi foarte bine, replică doamna Hubbard, şi nu văd ce ar putea să vă facă să staţi aşa, în nesiguranţă.

— Aha, nu vedeţi ce ar putea să mă neliniştească? Dumneavoastră ştiţi multe, ca de obicei. Dumneavoastră ştiţi totul. Sunteţi staşnică; prevedeţi totul, conduceţi, risipiţi banii cu sacul pentru ca să vă ghiftuiţi studenţii şi să le intraţi în graţii. Şi-acum aţi vrea să vă băgaţi nasul şi în treburile mele. Dar asta n-o să vă reuşească, doamnă intrigantă!

— Vă rog! Izbucni exasperată cealaltă.

— Sunteţi o spioană… Am ştiut-o dintotdeauna.

— Ce am spionat?

— Nimic, aici nu este nimic de spionat. Dacă gândiţi altminteri, e numai fiindcă băteţi câmpii. Iar dacă în privinţa mea vor circula minciuni, voi şti cine le-a zis.

— Dacă doriţi să plec, nu trebuie decât s-o spuneţi.

— Nu, n-o să vă duceţi. Nu în acest moment. Nu vă permit să mă părăsiţi, lăsându-mi în cârcă poliţia, crima şi tot restul.

— Foarte bine, zise doamna Hubbard, resemnată. Dar, cu adevărat, nu e uşor de ştiut ce vreţi. Aţi face mai bine să vă întindeţi pe patul meu şi să trageţi un somn.

Capitolul XIII

Taxiul care îl ducea pe Poirot se opri în faţa numărului 26 pe Hickory Road. Aici dădu peste Geronimo, care îl salută ca pe un prieten vechi. În vestibul staţiona un poliţist. Servitorul îl conduse pe Poirot în sufragerie şi, în timp ce îl ajuta să-şi scoată pardesiul, îi şopti:

— Este teribil. Avem poliţia aici, tot timpul. Merg de colo, dincolo, privesc peste tot, întreabă. Chiar şi în bucătăria Mariei au mers. Maria era furioasă şi voia să-i bată cu sucitorul, dar i-am zis că mai bine nu.

— Ai mult bun simţ, recunoscu Poirot. Doamna Hubbard este liberă?

— Să mă urmaţi, vă însoţesc la camera ei.

— Stai, un moment, zise Poirot. Îţi aminteşti când au dispărut becurile acelea?

— O, da, îmi amintesc. Dar e atâta timp de atunci. Poate două sau trei luni.

— Care becuri, exact, au fost luate?

— Cel de la intrare şi, mi se pare, cel din salon. Cineva care a făcut o glumă.

— Data precisă nu ţi-o aduci aminte?

Geronimo stătu să se gândească un moment, înainte de a răspunde.

— Nu îmi amintesc, dar cred că a fost în ziua aceea, cu venirea poliţistului. În februarie, cred.

— Şi ce căuta un poliţist aici?

— Pe studentul acela care venea din Africa. O persoană rea, căreia nu-i plăcea să muncească; o femeie mergea cu bărbaţii şi-i aducea banii lui. Poliţiei nu-i place aşa ceva. Atunci el a fugit din Manchester sau… Din Sheffield şi a venit aici. Dar când poliţia a sosit, el era deja plecat.

— Şi aceea a fost ziua în care au dispărut becurile?

— Da. Pentru că eu învârteam şi lumina nu venea. Atunci m-am dus în sală. Şi nici acolo. Şi privesc în sertar, unde sunt becurile noi. Şi toate dispărute. Astfel, am ajuns în bucătărie să aduc lumânări.

În vreme ce termina de povestit istoria, Geronimo îl conduse pe Poirot la camera doamnei Hubbard, care îl primi călduros, în ciuda faptului că avea o înfăţişare obosită.

— Am făcut tot ce am putut ca să reconstitui ordinea cronologică a acestei liste, dar nu aş jura că am reuşit sută la sută. Vedeţi, nu e uşor să-ţi aminteşti cu precizie lucrurile, când au trecut luni.

— Vă sunt foarte îndatorat, doamnă, zise Poirot, luând foaia pe care i-o întindea femeia. Şi doamna Nicoletis, cum se simte?

— I-am dat un calmant şi sper că a adormit. Nu vă spun ce dramă a făcut când au venit să percheziţioneze. Inspectorul a trebuit să forţeze încuietoarea unui dulap, pentru că ea refuzase să-i dea cheia, şi-atunci a plouat cu sticle de lichior, goale.

— Ah! Exclamă Poirot, discret.

— Aceasta mi-a furnizat explicaţia pentru multe lucruri, continuă doamna Hubbard. Într-adevăr, nu înţeleg cum de nu m-am gândit mai înainte. În orice caz, nu sunt detalii care să poată să vă intereseze.

— Totul mă interesează, spuse Poirot.

Se aşeză şi începu să studieze lista pe care femeia i-o încredinţase.

— Ei, zise imediat, văd că în capul listei, acum, este rucsacul.

— Da. Nu era foarte important, dar am reuşit să-mi amintesc cu precizie că acela a fost primul incident, pentru că de câteva zile dădusem afară un student de culoare şi îmi aduc aminte că m-am gândit că poate fusese gestul său de răzbunare, înainte de a părăsi casa. Ştiţi, avem şi neplăceri…

— Ştiu, Geronimo mi-a povestit ceva. A venit poliţia, dacă am înţeles bine.

— Exact. Era în curs o anchetă la Sheffield sau Birmingham. Un soi de scandal pentru profituri imorale sau cam aşa ceva. L-au înhăţat apoi, dar aici, la noi, nu stătuse efectiv decât câteva zile. Mă impresionase, imediat, neplăcut conduita sa, aşa încât am scăpat de el spunându-i că odaia sa fusese reţinută.

— Şi după această întâmplare a fost descoperit rucsacul ciopârţit?

— Mi se pare că da. Len Bateson se pregătea să facă o drumeţie cu autostopul şi nu reuşea să-şi găsească rucsacul. Am întors casa pe dos şi, în cele din urmă, Geronimo l-a găsit în spatele cazanului, tot tăiat în bucăţi. Un lucru curios şi de-a dreptul fără sens.

— Aşa-i, încuviinţă Poirot. Curios şi fără sens.

Rămase câteva minute meditativ.

— Şi a fost ziua în care a venit poliţia cea în care anumite becuri au dispărut… Cel puţin, aşa zice Geronimo. Exact?

— Staţi să mă gândesc. Da, aşa trebuie să fie, pentru că îmi amintesc, într-adevăr, că, venind în jos, pe scări, cu agentul, am intrat în sală şi am găsit lumânările pe post de lumină electrică.

— Şi în sală cine era?

— O, cea mai mare parte a studenţilor, cred. Era cam pe la şase seara şi la ora aceea sunt aproape toţi reîntorşi. Am întrebat ce era cu lumânările acelea şi Geronimo mi-a explicat că fuseseră luate becurile, chiar şi cele de rezervă. Am fost foarte contrariată de ceea ce am considerat o glumă de prost gust, dar nu am luat-o prea în serios, atunci, domnule Poirot.

— Becurile şi rucsacul, murmură Poirot gânditor.

— Dar eu sunt de părere că aceste lucruri nu au nici o legătură cu prostioarele bietei Celia. Ea a negat-o, vă amintiţi?

— Da, e adevărat. După cât timp au început furturile?

— Vai de mine, nu aveţi idee, domnule Poirot, ce greu e să-ţi aminteşti! Aşadar, să vedem… A fost în martie, nu, în februarie… La jumătatea lui februarie. Da, Geneviève mi-a zis că şi-a pierdut brăţara aproximativ o săptămână mai târziu. Da, da, între 20 şi 25 februarie.

— Şi după aceea, furturile au continuat?

— Da.

— Rucsacul îi aparţinea lui Len Bateson. Acesta s-a supărat tare?

— Ei, nu trebuie judecat după asta, domnule Poirot. Bateson e un băiat inimos, generos, gata să ierte o greşeală, dar care… Se aprinde uşor.

— Şi cum era rucsacul acela? Avea ceva special?

— Nu, era tipul cel mai comun.

— Aţi putea să-mi arătaţi unul la fel?

— Desigur. Cel al lui Colin mi se pare identic. Şi, de asemenea, cel al lui Nigel. Dealtminteri, chiar şi al lui Bateson însuşi, pentru că, fireşte, a trebuit să-şi cumpere altul. Le achiziţionează, de obicei, de la magazinul cu articole sportive, care se află la capătul străzii. Are preţuri foarte convenabile; este mult mai ieftin decât la marile magazine.

— V-ar deranja, atunci, madame, să-mi arătaţi unul?

Doamna Hubbard îl conduse în camera lui Mcnabb.

Colin nu era, dar ea deschise şifonierul şi găsi ceea ce căuta. I-l dădu lui Poirot.

— A avut ceva de lucru, observă acesta din urmă, în timp ce examina rucsacul. Cu siguranţă, nu cu o pereche de forfecuţe pentru broderie se poate ciopârţi într-un asemenea mod.

— A, nu, dacă asta vreţi să spuneţi, nu mi se pare un lucru de femeie. Trebuie să fi cerut un oarecare efort muscular. Şi… Răutate, pe deasupra.

— Da. Nu e ceva plăcut.

— Când, după aceea, a fost găsită eşarfa Valeriei, ciopârţită la fel, mi-a dat senzaţia, cum pot să zic? ei, da, a

ceva în contrasens.
— Ştiţi ce cred? Că aţi greşit, madame. În această poveste, nu este nici un nonsens. Mă gândesc, în schimb, că totul a fost făcut cu un scop precis, aş spune aproape cu metodă.
— În acest gen de lucruri, dumneavoastră, sigur, vă pricepeţi mai bine decât mine. Ceea ce pot să vă spun e că nu îmi place. Sunt ataşată de ei şi aş regreta să ştiu că vreunul…
Poirot, învârtindu-se prin cameră, se apropiase de fereastră. O deschise şi ieşi pe balcon. Odaia era orientată spre spatele casei şi dădea într-o grădiniţă aridă.
— E mai liniştit decât în faţă, îmi închipui, observă Poirot.
— Într-un anume sens. Dar Hickory Road nu e o stradă gălăgioasă; iar în partea aceasta este inconvenientul pisicilor, noaptea. Ştiţi cum e când miorlăie şi zdrăngănesc capacele de la gunoi.
Poirot privi în jos. Erau patru recipiente mari pentru reziduuri menajere, toate stricate, şi o cantitate de deşeuri.
— Unde este locul cazanului? Întrebă.
— La uşa de jos, alături de magazia de cărbuni.
— A, da. Ochii lui cercetau dintr-o parte într-alta.
— Cine are camera în partea aceasta?
— Nigel Chapman şi Len Bateson au camera de alături.
— Şi mai încolo?
— Sunt camerele fetelor, dar fac parte din celălalt corp de clădire. Prima este camera bietei Celia, iar apoi, cele ale lui Johnston şi Patriciei Lane. Valeria şi Jean Tomlinson, în schimb, au camerele care dau în faţă.
Poirot dădu aprobator din cap şi reveni înăuntru.
— E foarte ordonat tinerelul acesta, murmură, uitându-se în jur cu un aer de apreciere.
— Da. Camera lui Colin e întotdeauna în ordine. Spre deosebire de cele ale altor studenţi. Ar trebui s-o vedeţi pe a lui Bateson. Apoi adăugă, cu indulgenţă. Dar e un băiat atât de încântător!
— Cum se numeşte magazinul acela?

— Sincer, domnule Poirot, dacă ar trebui s-o spun cu exactitate, nu aş şti. Mabberley, mi se pare. Sau, poate, Kelso. Veţi găsi că sunt nume cam diferite pentru a le încurca; dar, vedeţi, fac confuzie, pentru că, odinioară, cunoşteam pe cineva care se chema Kelso şi pe altcineva care se numea Mabberley şi semănau mult.

— Legătura invizibilă! Unul din lucrurile care m-au fascinat întotdeauna!

Poirot aruncă o ultimă privire afară, pe fereastră, la grădină, în jos, apoi se despărţi de doamna Hubbard şi părăsi casa. Parcurse Hickory Road până la intersecţia cu artera principală. Nu i-a fost greu să recunoască prăvălia, cu vitrinele în care erau înghesuite, până la refuz, tot soiul de obiecte: de la coşuleţe de picnic la rucsacurile pentru munte, de la termosuri la costume de baie, corturi pentru tabere, căşti coloniale. Într-un cuvânt, tot ce poate să-i fie util unui iubitor al sportului. Notă că numele de pe faţadă nu era Mabberley şi nici măcar Kelso, ci Hicks. În cele din urmă, Poirot se hotărî să intre, prezentându-se ca un cumpărător dornic să-i facă un dar propriului nepot.

— Îi plac drumeţiile, explică Poirot, cu cel mai străin accent al său, şi călătoreşte pe jos, cu prietenii. Când reuşesc să fie luaţi, parcurg bucăţi de drum în maşină. De aceea trebuie să-şi ducă toate lucrurile în spate.

— Aha, autostopul, zise prompt proprietarul, un omuleţ curtenitor, cu părul de culoarea nisipului. E la modă, azi. Trebuie să fie o frumoasă pagubă pentru liniile de autobuze şi feroviare. Atunci, un rucsac, domnule! Doriţi tipul obişnuit?

— Da, cred că da. De ce? Aveţi diverse tipuri?

— Avem o pereche de modele extralejere pentru femei, dar, în general, acesta este articolul care se vinde cel mai mult. Bun, trainic şi excepţional de rezistent şi, pe lângă asta, foarte, foarte convenabil ca preţ. Aveţi încredere, chiar dacă v-o zic eu.

Şi vorbind aşa, îi arăta un rucsac, care, pe cât putea să aprecieze, îi păru lui Poirot o copie exactă a celui pe care îl văzuse puţin mai înainte în camera lui Colin. Se prefăcu a-l examina şi după ce solicită câteva detalii inutile, plăti preţul care îi fusese cerut.

— Vindem o mulţime din acestea, spuse omul, în timp ce împacheta articolul.

— Sunt cazaţi mulţi studenţi în zonă, nu?

— Da, mulţi.

— Trebuie să fie un cămin studenţesc pe Hickory Road, mi se pare.

— Da. Mulţi dintre ei îmi sunt clienţi. Am preţuri mai mici decât în marile magazine. Iată, domnule, cred că nepotul dumneavoastră va fi satisfăcut.

Poirot îi mulţumi şi ieşi.

Făcuse de-abia câţiva paşi de la prăvălie, când o mână îl atinse pe spate. Era inspectorul Sharpe.

— Exact omul pe care doream să-l văd, zise vesel oficialul.

— Deci, aţi scotocit casa? Întrebă Poirot.

— De la un capăt la celălalt, dar nu cred că ne-am ales cu mare lucru. Auziţi, este aici, aproape, un locuşor unde se poate lua o chiflă şi o cafea bună. Veniţi, dacă nu sunteţi prea grăbit. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

Barul era aproape gol. Cei doi bărbaţi îşi duseră cafeaua şi chiflele pe o măsuţă, într-un colţ, şi Sharpe începu să-i povestească rezultatele interogatoriilor sale.

— Unica persoană spre care ar putea să se îndrepte nişte bănuieli pare Chapman, spuse. Avea de-a dreptul trei otrăvuri pe mână! Prea multe! Pe de altă parte, nimic nu lasă să se presupună că băiatul acesta ar fi nutrit ură faţă de Celia Austin şi mă îndoiesc că, dacă ar fi fost, într-adevăr vinovat, ar fi vorbit cu atâta francheţe.

— Totuşi, deschide calea unor noi conexiuni.

— Da, sigur, toate acele otrăvuri, practic, la îndemână, într-un sertar. Imbecil băiat!

Trecând, apoi, la Elisabeth Johnston, inspectorul cită fraza pe care aceasta i-o reproduse, atribuind-o Celiei.

Deci: „Mâine, în orice caz, voi şti mai mult”.

— Dacă e adevărat, e semnificativ, observă Poirot. Nu a existat un mâine pentru biata fetiţă. Şi percheziţia nu s-a soldat cu nimic?

— Cu nişte descoperiri la care nu ne aşteptam.

— De exemplu?

— Că Johnston este membră a partidului comunist. I-am găsit legitimaţia.

— Interesant, zise Poirot, gânditor.

— Mai ales că nu şi-a etalat niciodată simpatiile. În hotel nu a lăsat să-i scape vreun cuvânt referitor la aceasta. Nu cred, însă, că ar avea legătură cu istoria Celiei Austin; dar e un amănunt de reţinut.

— Ce altceva aţi mai descoperit?

Inspectorul Sharpe ridică din umeri.

— În sertarul Patriciei Lane era o batistă plină de cerneală verde.

Poirot încruntă sprâncenele.

— Aşa încât ar fi putut ca ea să fi vărsat cerneala pe hârtiile lui Johnston şi-apoi să-şi fi şters mâinile. Dar, cu certitudine…

Sharpe sfârşi fraza în locul lui:

— Cu certitudine, nu putea dori ca dragul ei Nigel să fie descoperit.

— Poate că nu s-a gândit la asta. Sau cineva ar fi putut să pună, intenţionat, batista aceea în sertarul ei.

— E destul de probabil.

— Altceva, nimic?

Sharpe păru să reflecteze câteva clipe.

— Se pare că tatăl lui Bateson este internat într-un spital psihiatric. Nu cred să aibă o semnificaţie deosebită, dar…

— Dar şi acesta e un amănunt care nu trebuie uitat. Ar fi interesant de ştiut care e boala lui.

— Bateson pare un băiat simpatic, zise Sharpe, dar uneori, îşi pierde controlul nervilor.

Poirot aprobă. Pe neaşteptate i se păru că o aude, din nou, pe Celia, spunând: „Nu am fost eu. E clar că este vorba doar de un act de furie”. Ce văzuse Bateson, în timp ce făcea rucsacul bucăţi? Se smulse din reflecţiile sale şi-l auzi pe Sharpe, care spunea, referindu-se, evident, la diversele reacţii provocate de percheziţie:

— O studentă franceză a făcut chiar o criză de isterie, iar indianul acela, domnul Chandra Lan, a ameninţat că va face din aceasta un incident internaţional. Nu vă mai spun de doamna Nicoletis.

— Da, am aflat.

Inspectorul rânji.

— N-am văzut niciodată, în viaţa mea, atâtea sticle goale! Şi ea, care vroia să ne trăsnească! Apoi, redevenind serios, adăugă: Însă nu am găsit ce căutam. Nici un paşaport care să nu fi fost în perfectă regulă.

— E naiv să te aştepţi ca un paşaport fals să fie lăsat la întâmplare, pentru ca dumneavoastră să daţi peste el, mon ami. Nu aţi avut niciodată ocazia, voi, poliţia, să faceţi o vizită oficială la hotelul din Hickory Road, apropo de un paşaport? Să zicem, în aceste ultime şase luni?

— Nu. Vă voi spune care au fost cazurile ce m-au dus în Hickory Road, în perioada de care vorbiţi. Şi Sharpe enumeră.

Cu o cută în mijlocul frunţii, Poirot asculta.

— Toate acestea nu au sens, spuse la urmă. Ca să înţelegem ceva, e nevoie s-o reluăm de la capăt.

— Ce vrea să însemne „capăt”?

— Rucsacul, prietene, zise Poirot, rar. Rucsacul. Totul a început de acolo.

Capitolul XIV

— Mincinoşi şi tâlhari! Striga doamna Nicoletis, în timp ce urca treptele de la demisol, unde se certase cu servitorii.

Doamna Hubbard, care cobora de la etajul superior, oftă.

— E un păcat să-i scoateţi dintr-ale lor, acum, când pregătesc masa.

— Ce-mi pasă? Replică cealaltă. Eu nu am să fiu aici, la masă.

Doamna Hubbard îşi înghiţi răspunsul care îi urcase pe buze.

— Voi fi aici, ca de obicei, luni.

— Bine, doamnă Nicoletis.

— Şi primul lucru, luni dimineaţa: să apară din nou broasca de la dulapul meu. Decontul îl veţi trimite la poliţie, ne-am înţeles?

Doamna Hubbard păru puţin convinsă.

— Şi faceţi să se pună becuri mai puternice pe coridoare. Sunt prea întunecoase.

— Dar, dumneavoastră aţi vrut becurile slabe, pentru economie…

— Asta s-a întâmplat săptămâna trecută. Acum e altceva. Trebuie să-mi păzesc spatele.

Doamna Hubbard se întreba dacă femeia aceea dramatiza sau dacă, nu cumva, se temea cu adevărat de cineva sau de ceva. O întrebă, preocupată: Sunteţi sigură că faceţi bine mergând singură acasă? Preferaţi să vă însoţesc?

— Ieşită de aici voi fi mai în siguranţă, v-o spun eu.

— Dar de ce nu vreţi să-mi ziceţi de ce vă este frică. Poate aş putea…

— Nu sunt treburile dumneavoastră. Şi găsesc insuportabil modul acesta de a-mi pune continuu întrebări.

— Îmi pare rău, nu voiam…

— Ei, gata, nu fiţi ofensată, acum, zise doamna Nicoletis, cu un surâs larg. Am un caracter urât, ştiu, dar am şi atâtea griji. Şi amintiţi-vă că am încredere în dumneavoastră. Ce m-aş face fără dumneavostră, dragă doamnă Hubbard? Vă doresc o duminică bună.

Doamna Hubbard o urmări cu ochii, până o văzu dispărând dincolo de uşa de la intrare.

Doamna Nicoletis o luă spre stânga. Hickory Road era o stradă mai curând largă, flancată de case care aveau o fâşie de grădiniţă în faţă. La puţine minute de mers, strada dădea într-o importantă arteră, cu trafic intens. La răspântie, era un semafor şi, în colţ, o cafenea numită „Colierul reginei”. Doamna Nicoletis păşea pe mijlocul pavajului, aruncând, din când în când, câte o privire nervoasă în spate; dar nu se ivea nici un suflet viu. În seara aceea, strada părea neobişnuit de pustie. Grăbi pasul şi, ajunsă în dreptul cafenelei, făcu un rapid viraj spre înăuntru, mergând să se aşeze, circumspectă, într-un ungher al barului.

Aici, sorbindu-şi dublul coniac, pe care îl comandă, se simţi îmbărbătată. Animozitatea sa împotriva poliţiei, nu se diminuase, însă: „Gestapo! Îi voi face să plătească!”, bodogănea în sinea sa. O adevărată nenorocire că poliţia descoperise conţinutul dulapului! Şi era prea mult să spere că povestea n-ar fi ajuns la urechile studenţilor. Poate că doamna Hubbard o fi fost discretă, dar Geronimo, nu. Cu siguranţă i-o fi vorbit despre asta nevesti-sii care, la rândul ei, le-o fi zis-o femeilor de serviciu. Astfel că, meditând la recentele evenimente, o sfârşise pe prima şi comandase o a doua băutură. Sta încă rumegând în minte, când o voce din spatele ei o făcu să zvâcnească.

— Bună seara, doamna Nick, nu ştiam că frecventezi aceste locuri!

Femeia se întoarse dintr-odată şi scoase un suspin de uşurare.

— Ah, dumneata, zise. Credeam…

— Dar cine vă temeaţi că este? Lupul? Ce beţi? Hai, lăsaţi-mă să vă ofer altul.

— Grijile sunt de vină, explică doamna Nicoletis, cu demnitate. Poliţiştii aceia… Să-mi arunce casa în aer, nu alta! Sărmana mea inimă. Trebuie să fiu atentă cu inima mea. Nu-mi place să beau, dar am crezut că leşin, în dreptul uşii, aşa că m-am gândit că o picătură de brandy…

— Nu este nimic mai bun decât un brandy. Uitaţi-l aici, beţi!

Când, un pic mai târziu, doamna Nicoletis părăsi cafeneaua, se simţea ca renăscută şi fericită. Hotărî să nu ia autobuzul. Noaptea era atât de frumoasă şi aerul i-ar fi făcut bine. Nu pentru că deja s-ar fi simţit clătinându-se, numai că picioarele sale erau un pic nesigure. Poate că un păhărel mai puţin ar fi fost mai înţelept. La urma urmelor, ce era rău? De ce n-ar fi trebuit, în liniştea odăii sale, să poată bea o picăturică din când în când? Poate pentru că nu ajunsese niciodată pe punctul de a se îmbăta? Şi, în rest, dacă nu-i plăcea cuiva, dacă ar fi încercat să o înlăture, ar fi avut şi ea două vorbuliţe de spus. Cunoştea şi ea câteva trebuşoare, dacă i-ar fi plăcut să ciripească! Agită capul cu un aer războinic, reuşind să evite printr-un miracol un stâlp care înainta, ameninţător, spre ea. Fără îndoială, capul i se învârtea un pic. Poate, dacă s-ar fi sprijinit de zid? Dacă ar fi închis ochii pentru câteva secunde…

Agentul de poliţie Bott, călcând cu nasul pe sus în timp ce îşi făcea rondul, a fost acostat cu timiditate de un om.

— Agent, acolo jos este o femeie. Aş zice că s-a simţit rău.

Agentul, cu pas marţial, se îndreptă într-acolo şi se aplecă deasupra trupului inert. O puternică duhoare de alcool îi confirmă bănuielile.

— E beată, spuse. Mulţumesc, domnule, am eu grijă.

Duminică dimineaţă, Hercule Poirot, după ce luase o ceaşcă de ciocolată şi-şi îngrijise cu minuţiozitate mustăţile, a trecut în salon. Pe masă, dispuse într-o frumoasă ordine, stăteau patru rucsacuri, iar de fiecare era agăţată eticheta cu preţul. Poirot scoase din hârtie pe cel pe care îl cumpărase el însuşi, cu o zi înainte, şi îl confruntă cu celelalte. Rezultatul a fost surprinzător. Rucsacul cumpărat de el nu părea cu nimic inferior celor achiziţionate de George în diferite magazine, şi cu toate acestea, cel pe care i-l vându-se domnul Hicks costa mai puţin.

— Interesant, spuse Poirot.

Îl examină cu atenţie pe dinăuntru şi pe dinafară, privi buzunarele, îi pipăi cusăturile şi curelele. Apoi, înarmându-se cu un brici pe care îl luase din sala de baie, se dădu la un atac asupra părţii de jos a rucsacului cumpărat de la domnul Hicks. Pentru ca să menţină rigid fundul, sub căptuşeala interioară, se găsea nişte material, semănând aparent cartonului ondulat. Poirot îl studie cu mult interes.

Efectuă aceeaşi operaţie pe celelalte rucsacuri şi, la sfârşit, stătu să contemple resturile ruinei acestora.

Fără să se deplaseze, trase telefonul lângă el şi, mai repede decât se aşteptase reuşi să obţină legătura cu inspectorul Sharpe.

— Ecoutez, mon cher, îi spuse, am nevoie de două informaţii.

— Care?

— Ieri aţi făcut o referire la unele vizite ale poliţiei la hotelul studenţesc, în aceste ultime trei luni. Aţi putea să-mi spuneţi datele şi, dacă e posibil, ora la care au fost întreprinse?

— Da, e uşor. Le voi găsi în fişier. Aşteptaţi să mă uit.

Inspectorul nu-l făcu să aştepte mult.

— Prima inspecţie, în legătură cu un student indian, care distribuia broşuri de propagandă subversivă, a fost pe 18 decembrie, la 15:30.

— Cu prea mult timp în urmă.

— A doua, pe 24 februarie, la 11 dimineaţa, apropo de o anchetă privind asasinarea doamnei Alice Combe, din Cambridge. Cel căutat era studentul eurasiatic Montagu Jones. A treia inspecţie: la 6 martie, la 17:30, în legătură cu studentul african William Robinson, căutat de poliţia din Sheffield.

— Aşa! Vă mulţumesc.

— Dacă dumneavoastră credeţi că vreunul din aceste cazuri poate fi pus în relaţie…

Poirot îl întrerupse.

— Nu, nu, nu este nici o legătură, mă interesează numai să ştiu la ce oră a zilei au avut loc.

— Ce puneţi la cale, Poirot?

— Secţionez saci de drumeţie, prietene. E destul de interesant.

Puse încet receptorul; apoi scoase din portofel lista corectă, pe care doamna Hubbard i-o încredinţase cu o zi înainte. Obiectele erau dispuse în modul următor:

Rucsac (al lui Len Bateson)
Becuri electrice
Brăţară (a Genevièvei)
Inel cu briliante (al Patriciei)
Pudră compactă (a Genevièvei)
Pantofior de seară (al lui Sally)
Ruj de buze (al lui Elizabeth Johnston)
Cercei (ai Valeriei)
Stetoscop (al lui Len Bateson)
Săruri de baie (?)
Eşarfă tăiată bucăţi (a Valeriei)
Pantaloni (ai lui Colin)
Carte de bucate (?)
Acid boric (al lui Chandra)
Cataramă
Cerneală vărsată
(Asta-i tot ce am putut să fac. Nu garantez exactitatea. L. Hubbard)

Poirot studie îndelung lista, apoi oftă şi murmură pentru sine: „Da… Exact, trebuie să eliminăm lucrurile care nu au importanţă… „

Avea în minte cine ar fi putut să-l ajute. Era duminică şi cea mai mare parte a studenţilor se găsea, probabil, în hotel.

Formă numărul de telefon şi o ceru pe domnişoara Hobhouse. Un glas gutural îi spuse că se va duce să vadă, dar că nu era sigură dacă domnişoara se trezise deja.

Răspunse Valeria Hobhouse în persoană, cu vocea ei joasă, aspră.

— Vă vorbeşte Hercule Poirot. Vă amintiţi de mine?

— Desigur, domnule Poirot. În ce chestiune pot să vă fiu de folos?

— Mi-ar place, dacă ar fi cu putinţă, să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră.

— Bineînţeles.

— Pot, atunci, să vin până acolo?

— Vă aştept. Îi voi spune lui Geronimo să vă conducă în camera mea. Jos e prea multă agitaţie, duminica.

— Vă sunt foarte recunoscător, domnişoară Hobhouse.

Cu aerul unui conspirator şi făcându-i semn să păstreze linişte, Geronimo îl primi şi îl conduse la odaia Valeriei. Era o cameră încăpătoare, mobilată cu gust, care dădea spre stradă. Recamierul extensibil, acoperit cu o cuvertură persană, un pic uzată, dar frumoasă, şi un simpatic birou, Queen Anne, din lemn de nuc, creau o certă impresie de salon. Poirot aprecie că trebuie să fi fost din mobilierul original al hotelului.

Apăru şi Valeria Hobhouse şi-l salută. Avea cearcăne sub ochi şi părea obosită.

— Mais vous êtes très bien, ici, exclamă Poirot. E un locuşor chic.

Valeria surâse.

— Sunt aici de trei ani, aproape. Se poate spune că de-acum mi-am găsit vizuina şi mi-am adus şi diverse lucruri.

— Nu sunteţi studentă, nu?

— A, nu. Am un serviciu.

— La o firmă de cosmetice, dacă nu mă înşel?

— Da, la Sabrina Fair… Un institut de înfrumuseţare. Conduc compartimentul accesorii, bijuterii, noutăţi pariziene. Mă ocup de achiziţii şi am şi o mică participare.

— Atunci, mergeţi la Paris frecvent.

— Întocmai. O dată pe lună, aproximativ, şi, uneori, chiar mai des.

— Vă rog să mă iertaţi, zise Poirot, că trebuie să vă par curios…

— De ce? Îl întrerupse, sec. În împrejurările în care ne găsim, nu e de mirare. Ieri am răspuns la o mulţime de întrebări ale inspectorului Sharpe. Am impresia că preferaţi un scaun cu spătar înalt unui fotoliu, domnule Poirot.

— Sunteţi perspicace, mademoiselle.

Valeria îi aduse un scaun cu braţe, îi oferi o ţigară şi îşi aprinse una şi ei, aşezându-se, în sfârşit, pe recamier. Nu era frumoasă, dar avea o eleganţă nervoasă, puţin sălbatică, mai seducătoare decât frumuseţea. O tânără femeie interesantă, gândea Poirot, observând-o. Se întrebă dacă nervozitatea aceea era o componentă a firii sale sau dacă, nu cumva, se datora circumstanţelor.

— Aşadar, inspectorul Sharpe v-a interogat? O întrebă.

— Aş zice că da.

— Şi i-aţi spus tot ce ştiţi?

— Fireşte.

— Mi-ar place să ştiu dacă e adevărat.

Îl privi cu o expresie ironică:

— E dificil pentru dumneavoastră să judecaţi, având în vedere că nu aţi auzit răspunsurile mele.

— Sunt, pur şi simplu, ideile mele. Micuţe idei care stau aici. Şi îşi ciocăni fruntea cu mâna.

Cu o francheţe aspră, Valeria îi zise:

— Vreţi să puneţi punctul pe i, domnule Poirot? Încă nu am înţeles unde vreţi să ajungeţi.

— Desigur, domnişoară Hobhouse. Scoase din buzunar un pacheţel. Poate vă închipuiţi ce este aici.

— Nu umblaţi cu ghicitori, domnule Poirot. Nu am cum să văd dincolo de ambalaj.

— Am aici inelul care i-a fost sustras domnişoarei Lane.

— Şi cum de-l aveţi dumneavoastră?

— I-am cerut domnişoarei să mi-l împrumute pentru câteva zile.

— Într-adevăr?

Fata se arătă surprinsă.

— Da. Acest inel mă interesa. Era ceva neclar în dispariţia şi în regăsirea lui; şi mi-a venit o idee. Aşa că l-am dus la un bijutier, prieten de-al meu.

— Şi apoi?

— I-am cerut să-mi spună care e părerea sa despre briliantul din mijloc. O piatră destul de mare, vă amintiţi?

— Cred, vag.

— Şi, totuşi, aţi umblat cu acest inel. Nu dumneavoastră sunteţi cea care l-a găsit în farfuria cu ciorbă?

— Aşa-i, e adevărat! Îmi amintesc acum că era cât pe ce să-l înghit.

Fata râse scurt.

— Aşadar, vă spuneam că l-am dus la un prieten, ca să-i aflu părerea. Ei, bine, ştiţi care a fost răspunsul lui?

— Cum aş putea să-l ştiu?

— Nu era vorba de un briliant, ci de un zirconiu alb. O simplă piatră.

— Oh! Valeria îl fixă o clipă, apoi continuă, puţin nesigură: Vreţi să spuneţi că Patricia Lane îl credea briliant şi că era doar un zirconiu sau că…

Poirot cătină din cap.

— Nu, nu asta vreau să spun. Era un inel de logodnă, am înţeles. Patricia provine dintr-o familie bună, oameni cu posibilităţi. Într-un asemenea mediu, un inel de logodnă trebuie să fie un inel de valoare, cu briliante sau alte pietre preţioase. Sunt sigur că tatăl Patriciei nu i-ar fi dăruit logodnicei sale un zirconiu.

— În această privinţă, nu sunt de acord cu dumneavoastră, replică Valeria. Tatăl Patriciei era un nobil de ţară, de condiţie modestă.

— Cu toate acestea, am motive să cred că piatra a fost înlocuită.

— Poate, zise Valeria încet, Pat a pierdut briliantul şi neavând cu ce să pună altul la loc, l-a schimbat cu un zirconiu.

— E posibil, dar nu cred că s-a întâmplat aşa.
— Ei, bine, din moment ce încercăm să ghicim, spuneţi dumneavoastră ce credeţi.
— Cred, răspunse Poirot, că Celia a luat inelul şi că briliantul a fost substituit înainte ca inelul să fie înapoiat.
Valeria se crispă şi se întinse în faţă.
— Dumneavoastră socotiţi că Celia ar fi sustras piatra deliberat?
Poirot scutură din cap.
— Eu cred că dumneavoastră aţi luat-o, mademoiselle.
Cu o sforţare, Valeria îşi controlă respiraţia.
— Aceasta, într-adevăr, mi se pare un pic din cale-afară, exclamă. Nu există nici o dovadă pe lume că a fost cum ziceţi dumneavoastră.
— Dar, bineînţeles că o am, o întrerupse Poirot. Inelul a fost înapoiat într-o farfurie adâncă. Eu am cinat aici într-o seară şi am notat că era servită ciorba direct dintr-o supieră. Dacă, însă, cineva a găsit un inel în ciorbă, acesta putea să fie pus numai de persoana care servea (în acest caz, Geronimo) sau de persoana căreia îi aparţinea farfuria, adică dumneavoastră! Nu cred că a fost Geronimo. În schimb, mă gândesc că dumneavoastră aţi înscenat restituirea inelului în acest fel, pentru că vă amuza. Dumneavoastră posedaţi, dacă mi-e permisă critica, un simţ prea umoristic al dramaticului. Cred că, în acest caz, aţi apăsat cam mult pe umor şi aceasta v-a trădat.
— Asta-i tot? Întrebă Valeria cu ironie.
— De fapt, nu. Vedeţi când Celia, în seara aceea, a mărturisit că este autoarea furturilor, am reţinut diverse amănunte. De exemplu, vorbind de inel, a spus: „Nu-mi închipuiam că era de valoare. Cum am aflat, m-am grăbit să-l restitui”. Cum de-a ştiut? Cine i-a spus că era o bijuterie de preţ? Şi-apoi, când s-a vorbit de eşarfa ciopârţită, Celia a spus ceva de genul „Valeriei nu-i păsa…” De ce ar fi trebuit să nu vă pese de o eşarfă de mătase, de cea mai bună calitate, făcută bucăţele? De aceea mi-a venit ideea, încetul

cu încetul, că întreaga afacere nu era altceva decât un plan pus la cale pentru a o face pe Celia să treacă drept cleptomană şi să atragă asupra ei atenţia lui Colin Mcnabb. Numai că planul fusese născocit de altcineva. Cineva cu mult mai inteligent decât Celia Austin, care era şi suficient de versat în psihologie. Dumneavoastră i-aţi spus că inelul era de valoare şi aţi făcut-o să vi-l dea, obligându-vă să-l restituiţi. În acelaşi mod i-aţi sugerat şi masacrul eşarfei.

— Acestea sunt, toate, teorii, declară Valeria şi, mai curând, aş spune, trase de păr: Deja inspectorul vânturase bănuiala că eu i-aş fi băgat în cap aceste trucuri Celiei.

— Şi cum v-aţi apărat?

— I-am zis că erau nişte idioţenii.

— Iar mie, ce-o să-mi spuneţi, acum?

Valeria păru să-l cerceteze pentru câteva clipe, apoi izbucni într-un râs scurt. Zdrobi mucul ţigării în scrumieră, îşi potrivi o pernă la spate şi, în cele din urmă, vorbi:

— Aţi ghicit. Eu am sfătuit-o.

— Pot să vă întreb de ce?

Valeria răspunse, impacientată.

— Oh, a fost o idee proastă, inspirată, însă, de bune intenţii. O vedeam pe Celia umblând de colo până colo, ca un suflet chinuit, şi mistuindu-se pentru Colin, care nu-i arunca nici o privire. Şi mă înfuria băiatul acela, atât de plin de el, îmbibat de psihologie şi de complexe şi de blocuri emotive. Atunci m-am gândit că ar fi distractiv să-i joc o festă. Mă îndurera să o văd pe Celia atât de nefericită; am luat-o deoparte şi i-am explicat planul meu. Fireşte, în primul moment a rămas ezitantă, nervoasă, dar, în acelaşi timp, era excitată. Eu am instruit-o şi a trecut la fapte, dar, micuţa idioată care era, a făcut imediat o prostie. A găsit în baie inelul lui Pat şi l-a luat. Ştiam că era vorba de o bijuterie de preţ şi am înţeles că gluma ar fi putut să ia o direcţie urâtă. I-am smuls, de aceea, inelul, zicându-i că am găsit modalitatea de a-l restitui şi i-am ţinut o lecţie despre ce nu putea să ia şi pe ce putea să pună mâna.

— Întocmai cum mă gândeam, spuse Poirot.

— Acum aş vrea să n-o fi făcut, mărturisi Valeria, întunecată. Dar, credeţi-mă, voiam s-o ajut pe Celia.

— Şi acum, reluă Poirot, să ne întoarcem la inelul Patriciei. Celia vi l-a încredinţat; dar, înainte ca să fie restituit proprietarului său legitim… Ce s-a întâmplat?

Poirot îi observa degetele frământând franjurile unei eşarfe pe care o purta la gât. Urmă cu glas persuasiv:

— Aveaţi nevoie de bani, nu?

Fără să-l privească, ea făcu un semn, afirmativ, din cap:

— Tot aia e dacă vă spun care e necazul meu, domnule Poirot. Sunt o jucătoare. Este unul din acele lucruri înnăscute, împotriva cărora nu prea ai ce face. Sunt membră a unui club din Mayfair… Nu, nu îmi cereţi să precizez, pentru că n-aş face-o. Acolo se joacă la ruletă, baccara etc. Avusesem o serie neagră, care mă pusese la pământ. S-a întâmplat să trec, chiar în vreme ce aveam inelul lui Pat, prin faţa unei vitrine în care erau expuşi silicaţi de zirconiu albi. Asta mi-a dat ideea. Pat nu şi-ar fi dat seama niciodată de diferenţă. Nu se cercetează atent un lucru pe care îl cunoşti bine. Nu am putut să rezist tentaţiei. Am vândut briliantul şi am pus să fie înlocuit cu un zirconiu. A fost un gest blestemat de prostesc, sunt de acord cu dumneavoastră, dar, cinstit, nu am intenţionat nici o clipă să fac să cadă vina asupra Celiei.

— Da, da, înţeleg. Ocazia a fost aceea care v-a tentat. Dar a fost o mare eroare din partea dumneavoastră, mademoiselle.

— Ştiu, răspunse Valeria, sec. Apoi, cu neaşteptată vehemenţă: Dar, la naiba, ce importanţă mai are acum? Arestaţi-mă, dacă doriţi, spuneţi-o lui Pat, inspectorului, tuturor. Dar la ce va servi? Credeţi că vă va ajuta să-l descoperiţi pe asasinul bietei Celia?

Poirot se ridică în picioare.

— Nu se poate spune niciodată ce va ajuta şi ce va fi inutil. Trebuie să procedăm prin eliminare. Era important pentru

mine să ştiu cine i-a sugerat partitura Celiei. Acum ştiu. Cât despre inel, sfatul meu ar fi ca să-l duceţi domnişoarei Lane şi să-i spuneţi deschis cum stau lucrurile.

Valeria făcu o grimasă.

— Nu pot să neg că este un sfat foarte bun, spuse printre dinţi. E în regulă, voi înghiţi hapul. Pat e o fată cumsecade. O să-i spun că îndată ce îmi va fi cu putinţă, voi pune din nou piatra la inel.

Pe neaşteptate, uşa se deschise şi doamna Hubbard intră agitată. Avea o asemenea expresie pe faţă, încât Valeria exclamă:

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de doamna Nicoletis, răspunse femeia, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Ei, bine?

— O, Doamne! E moartă!

— Moartă? Glasul Valeriei era răguşit. Cum? Unde?

— Se pase că au găsit-o pe stradă, astă-noapte, şi au dus-o la un post de poliţie crezând că era…

— Beată, îmi închipui.

— Da… Băuse, într-adevăr. Dar, apoi, a murit.

— Sărmana bătrânică Nick, zise Valeria şi vocea îi tremura.

— Ţineaţi la ea, nu? Întrebă Poirot cu blândeţe.

— Poate să pară ciudat. Uneori era dracul gol, dar, cu toate acestea… Când am venit aici, acum trei ani, nu era aşa. În special, în acest ultim an se schimbase mult. Valeria îi aruncă o privire doamnei Hubbard. Bănuiesc că s-a întâmplat pentru că începuse să bea…

— Nu pot să mi-o iert că am lăsat-o să plece singură, aseară! Izbucni doamna Hubbard. Îi era frică de ceva.

— Frică? Întrebară într-un glas Poirot şi Valeria.

— Da, răspunse doamna Hubbard, cu un aer nefericit, continua să repete că nu se simţea în siguranţă. I-am cerut să-mi spună ce o înspăimânta, dar mi-a răspuns grosolan.

Nu îţi dădeai seama niciodată cât era exagerare în ceea ce spunea. Însă, acum… Mă întreb…

Valeria interveni:

— Nu cumva credeţi că şi ea… Că ea, de asemenea… Se opri, cu un fulger de oroare în ochi.

— Nu v-au spus care a fost cauza morţii? Întrebă Poirot.

Doamna Hubbard murmură, neconsolată:

— Nu mi-au zis. Va fi o anchetă… Marţi.

Capitolul XV

Într-o cameră retrasă de la Scotland Yard, patru oameni stăteau în jurul unei mese. Conducea discuţia şeful Diviziei Narcotice, Wilding. Lângă el se afla sergentul Bell, un tânăr energic şi optimist, iar pe scaunul de alături, calm şi vigilent, se legăna inspectorul Sharpe. Al patrulea era Poirot. Un rucsac era pus pe masă.

Wilding îşi frământa bărbia, gânditor.

— Este o idee interesantă, domnule Poirot, zise circumspect.

— Cum v-am zis, este o simplă idee, replică Poirot.

— Am subliniat numai poziţia generală, continuă Wilding. Contrabanda, de orice gen ar fi, nu dispare fireşte. Abia o bandă este eliminată, că una nouă îi şi ia locul, imediat, în altă parte. În ceea ce priveşte stupefiantele, o cantitate a continuat să afluiască în ţară, în acest ultim an şi jumătate. Heroină, în cea mai mare parte… Dar şi multă cocaină. Ştim de diverse depozite, împrăştiate ici-colo pe continent. Poliţia franceză a identificat câteva din canalele prin care drogul intră în Franţa, dar nu este încă sigură de modul în care iese.

— Am ajuns la convingerea că problemele de rezolvat sunt trei, zise Poirot. Cum are loc distribuţia, cum intră marfa în ţară şi cine mişcă firele acestor organizaţii şi îşi ia profiturile majore. Greşesc?

— Aş spune că, în mare, le-aţi delimitat. Noi cunoaştem câte ceva privind micii distribuitori. Pe unii îi înşfăcăm, pe alţii îi lăsăm să se mişte cu speranţa că ne vor conduce la

peştele cel mare. Ştim, de asemenea, că sunt o mie căile prin care drogul este vândut. Prin cluburi de noapte, baruri, localuri publice, case de modă. Pe hipodromuri, pe lângă unele anticariate. Informaţiile noastre sunt destul de extinse, în această privinţă, dar nu asta-i cel mai important. Avem şi câteva bănuieli întemeiate asupra celui pe care l-am numit peştele cel mare. Dar sunt foarte vicleni şi acţionează cu extremă prudenţă. Însă, din când în când, apare şi cel care face pasul greşit.

— E cum presupuneam, spuse Poirot. Dar ceea ce mă interesează cel mai mult este modul în care drogul intră în ţară.

— Păi, suntem o insulă. Calea este, de obicei, cea maritimă. Ori nişte nave de marfă, ori nişte motoscafuri care traversează Canalul Mânecii şi acostează într-un punct izolat al coastei orientale sau în nişte unghere, spre sud. O dată sau de două ori, în ultima vreme, s-au servit de un avion de cursă. Oferă recompense substanţiale şi, normal, în rândul personalului de bord nu întotdeauna toţi pot să reziste tentaţiei. Apoi, sunt importatorii. Firme respectabile, care importă, ştiu eu, piane sau altceva. În general, îi pescuim, în cele din urmă.

— Sunteţi de acord că, în lupta împotriva contrabandei, una dintre dificultăţile majore o reprezintă identificarea canalelor de pătrundere din exterior?

— Fără îndoială.

— Şi altceva, în afară de stupefiante, pietre preţioase, de exemplu? Întrebă, din nou, Poirot.

Răspunse sergentul Bell:

— Şi în acest domeniu există un trafic considerabil. Diamante şi alte pietre preţioase, provenind din Africa de Sud, din Australia şi chiar din Extremul Orient, sunt introduse continuu şi nu ştim cum.

— Spuneţi-mi, domnule Poirot, pista pe care o urmăriţi priveşte stupefiantele sau pietrele preţioase? Întrebă Wilding.

— Ambele. De fapt, orice lucru de valoare mare şi volum mic. După mine, există o „trecere” peste Canal, din şi în Anglia, prin care ies pietre provenind de la bijuterii furate, de exemplu, şi intră altele de contrabandă sau stupefiante. Dar ar putea fi vorba şi de o mică agenţie independentă, nelegată de o adevărată, veritabilă organizaţie.

— Exact, nu e dificil de înghesuit o asemenea marfă, de zece sau douăzeci de mii de lire sterline, într-un spaţiu mic. În această afacere, urmă Poirot, punctul slab îl reprezintă întotdeauna elementul uman. Mai devreme sau mai târziu, suspiciunile sfârşesc prin a se concentra asupra unei persoane: un om de serviciu de la o linie aeriană; proprietarul unui motoscaf; o femeie care face prea des călătorii în Franţa şi aşa mai departe. Însă, dacă marfa de contrabandă este introdusă de o persoană ignorantă, şi, ceea ce contează mai mult, de fiecare dată diferită, atunci greutatea de a-i da de capăt este cu mult mai mare.

Wilding îndreptă arătătorul spre rucsacul care sta pe masă şi întrebă:

— La asta vă gândiţi?

— Da. Care este persoana mai puţin uşor de suspectat, astăzi? Studentul. Studentul care ia studiul în serios. Cel veşnic lefter, care călătoreşte fără bagaj, purtându-şi în spinare strictul necesar. Care face turul Europei cu autostopul. Nu va fi mereu un acelaşi, fireşte, care să facă jocul. Găsălniţa e tocmai aceasta, că transportorii sunt foarte mulţi şi neştiutori.

Wilding continuă să-şi frământe bărbia.

— După părerea dumneavoastră, cum ar fi organizat, de fapt?

Poirot ridică din umeri.

— Pot doar să mi-l imaginez. Voi greşi în multe detalii, dar, pe ansamblu, ar trebui să funcţioneze aşa: în primul moment, o serie de rucsacuri este pusă în vânzare; sunt tipul obişnuit, solide şi potrivite scopului; par la fel ca toate celelalte, dar nu sunt; cum se poate constata, căptuşeala, la

bază, e uşor diferită, simplu de desfăcut şi de o asemenea grosime şi compoziţie, încât să permită ca în cutele din fund să se poată ascunde pietre preţioase şi droguri. Pe scurt, marfa care ocupă puţin spaţiu.

— La naiba! Zise Wilding, măsurând rapid cu palma, se poate duce marfă de cinci sau şase mii de lire sterline o dată, fără a trezi nici cea mai mică bănuială.

— Întocmai, continuă Poirot. Aşadar, aceste rucsacuri sunt puse în vânzare, probabil nu numai într-o prăvălie. Negustorul poate să facă parte din reţea sau nu. Găseşte preţul articolului convenabil şi îl ia, pentru că îi permite să concureze pe alţi vânzători. Fireşte, în spate este o organizaţie bine pusă la punct, care ţine evidenţa, adusă la zi, a tuturor celor care studiază la universitate, şcoli medii etc. Cineva, probabil el însuşi student, este în capul afacerii. Studenţii călătoresc, merg în străinătate. Într-un anumit loc, pe traseul întoarcerii, rucsacul este înlocuit. Studentul reintră în Anglia. Controlul la vamă este superficial. Ajuns la hotel, îşi desface bagajul şi aruncă rucsacul într-un colţ al camerei. Şi, probabil, atunci are loc o nouă substituire. Ori s-ar putea, probabil, să se limiteze să extragă fundul fals, înlocuindu-l cu altul.

— Iar dumeavoastră vă gândiţi că aşa ceva se întâmplă la Hickory Road?

Poirot aprobă din cap.

— Într-adevăr, aceasta e bănuiala mea.

— Dar, admiţând că aveţi dreptate, cum s-ar fi desfăşurat faptele?

— Iată. Un rucsac a fost făcut bucăţi, începu Poirot. De ce? Nu se distruge fără motiv. În acest hotel s-a întâmplat o serie de incidente, dar fata responsabilă pentru ele a jurat că nu a înfăptuit gestul de vandalism şi era de crezut, pentru că, din moment ce a mărturisit alte lucruri, nu ar fi avut nici o raţiune să-l nege pe acesta. Şi apoi, vă asigur că nu e ceva simplu să ciopârţeşti un asemenea obiect. Prima bănuială mi-a venit când am putut să calculez, chiar şi

aproximativ, că rucsacul cu pricina a fost distrus, mai mult sau mai puţin, în perioada în care un agent de poliţie s-a prezentat la hotel şi a cerut să stea de vorbă cu şefa. Motivul vizitei era cu totul altul. Dar să admitem ipoteza că sunteţi implicat în vreun trafic fraudulos. Într-o zi, întorcându-vă acasă, aflaţi că un poliţist discută, la etajul superior, cu directoarea. Imediat vă alarmaţi: ştiţi că în casă există un ruccac, abia ajuns din străinătate, care mai conţine sau a conţinut… Marfă de contrabandă. Dacă poliţia se află pe această pistă, primul lucru pe care îl va face va fi acela de a dori să examineze bagajele studenţilor. Nu îndrăzniţi să scoateţi rucsacul incriminat din hotel, pentru că vă temeţi ca afară să nu fie postat cineva de la poliţie, iar un obiect ca acesta nu este uşor de ascuns. Eventualele nestemate sau droguri pot să-şi găsească un ascunziş temporar în mijlocul sărurilor de baie, de exemplu. Dar un rucsac care a conţinut stupefiante poate să fie periculos chiar şi gol, pentru că o cercetare minuţioasă sau o analiză ar scoate la iveală urmele. De aceea e necesar să fie distrus, iar unicul mod este să-l tăiaţi în bucăţi şi să-l amestecaţi într-o grămadă de vechituri. Ipoteza este verosimilă?

— V-am spus deja că ar putea fi o idee, admise Wilding.

— Pe deasupra există un episod, în aparenţă de mică importanţă, care ar putea să se lege cu această istorie. Dacă stai să-l asculţi pe Geronimo, servitorul hotelului, în ziua aceea în care a venit poliţia, jos a trebuit să fie aprinse lumânări, pentru că unele becuri, precum cel din vestibul, de exemplu, au dispărut. Nu numai ele, ci şi becurile noi, care de obicei se ţin ca rezervă, erau de negăsit. Mie mi se pare un lucru deloc imposibil… Dar gândiţi-vă că e o simplă supoziţie, ca unul dintre oaspeţii hotelului, cu o conştiinţă mai puţin curată, să fi avut ideea aceea cu becurile, de teama de a nu fi recunoscut de agenţi sub o lumină prea vie. Cineva care, măcar în trecut, s-a aflat implicat în nişte afaceri de contrabandă. Dar, repet, este vorba doar de o supoziţie.

— E o presupunere ingenioasă, aprecie Wilding.

— E foarte posibilă, domnule, interveni sergentul Bell, cu elan. Cu cât mă gândesc, cu atât sunt mai convins de asta.

— Dar, aşa stând lucrurile, reluă Wilding, afacerea nu poate să fie circumscrisă la Hickory Road.

Poirot fu de acord.

— O, sigur. Aş spune că organizaţia cuprinde un lanţ de cluburi sau pensiuni pentru studenţi.

— Dar ar trebui găsită şi o legătură care să le reunească, observă Wilding.

Pentru prima dată interveni inspectorul Sharpe.

— Legătura este, domnule, zise, sau, cel puţin, era o femeie care conducea diverse cluburi şi localuri studenţeşti. Doamna Nicoletis.

Wilding aruncă o privire rapidă spre Poirot.

— Da, declară acesta din urmă. Doamna Nicoletis se potrivea bine. Era interesată financiar în multe din aceste locuri pe care nu le conducea personal. Metoda sa consta în găsirea cuiva, de impecabilă integritate, tip doamna Hubbard, ca să conducă aceste localuri pe care ea le finanţa. Cu toate acestea, mă gândesc că ea nu a fost decât o figurantă.

— Hm, făcu Wilding. Cred că ar fi interesant că ştim mai multe despre această doamnă.

— Suntem deja în acţiune, replică Sharpe. Dar trebuie să înaintăm cu prudenţă. Cu siguranţă, femeia aceea era mai rea decât un diavol. Şi aici, Sharpe povesti scena percheziţiei.

— Aşadar, bea? Spuse Wilding. Păi, aceasta ar fi trebuit să uşureze lucrurile. Ce e cu ea? Dispărută?

— Nu, domnule. E moartă.

— Moartă? Wilding îşi încruntă fruntea. Nu vreţi să spuneţi că au eliminat-o?

— Aşa credem. Certitudinea o vom avea după autopsie. După mine, începuse să comită gafe. Poate că nu înţelegea să accepte complicitatea până la a acoperi o crimă.

— Vorbiţi de fata ucisă, nu? Poate că fata aceea ştia ceva?

— Eu cred că ştia, dar că nu avea conştiinţa a ceea ce ştia, declară Poirot. Nu era foarte isteaţă. Trebuie să fi văzut sau să fi auzit ceva, fără să-i înţeleagă sensul, şi să fi vorbit, apoi de asta, cu cineva, fără intenţii ascunse.

— Nu ştiţi ce-o fi văzut sau auzit?

— Se pare că a văzut un paşaport fals, răspunse Poirot. Poate că cineva din hotel se servea de acel document pentru dus-întors pe continent şi s-a temut de dezvăluirea faptului. Poate Celia Austin a văzut persoana care a tăiat rucsacul în bucăţi sau a surprins-o în timp ce-i desfăcea fundul dublu, fără ca totuşi să-şi dea seama ce făcea persoana aceea şi de ce o făcea. A văzut-o, poate, luând becul? Ah, mon Dieu! Sunt presupunerile mele, nimic altceva decât presupuneri. Ar trebui să ştim mai multe.

— Ei, bine, replică Sharpe, putem să pornim de la doamna Nicoletis. Investigând asupra antecedentelor sale, cine ştie ce iese la iveală.

— Că a fost eliminată, pentru că se temeau să nu cânte?

— De câtva timp se pusese pe băut. Aceasta poate să însemne că începuseră să-i cedeze nervii.

— Pe de altă parte, nu cred că era ea creierul afacerii.

Poirot clătina capul.

— Într-adevăr, nu cred. Era prea la vedere. Fireşte, era la curent cu totul, dar nu aş zice că era creierul afacerii.

— Nici o bănuială, cine ar putea fi acest creier?

— Poate… Dar aş putea şi să greşesc. Da, aş putea să greşesc.

Capitolul XVI

„Hickory, Dickory, Dock, fredona încetişor Nigel, şoarecele se caţără pe bloc”. Poliţia face „Buf', eu mă întreb: Cine fu?”

Apoi adăugă: A vorbi sau a nu vorbi? Aceasta-i problema.

Îşi turnă din ibric o ceaşcă de cafea şi se întoarse la masă.

— Să vorbeşti despre ce? Întrebă Len Bateson.

— Despre ceea ce se ştie, răspunse Nigel, cu un gest vag al mâinii.

Jean Tomlinson interveni:

— Normal! Dacă avem informaţii utile trebuie să le dăm poliţiei.

Bateson întrebă din nou.

— Dar despre ce trebuie să vorbim?

— Despre lucrurile pe care le ştim unul despre altul, replică Nigel, aruncând o privire maliţioasă asupra celor prezenţi.

După toate, trăind sub acelaşi acoperiş, ajungi să ştii multe lucruri.

— Dar cine poate să stabilească lucrurile care au importanţă şi care nu? Sări în sus Ahmed Ali, care avea încă resentimente faţă de inspectorul Sharpe, din cauza observaţiilor acestuia apropo de fotografiile „artistice”, pe care le găsise în camera sa, în timpul percheziţiei.

— Am auzit zicându-se, reluă Nigel, întorcându-se spre Akibombo, că au găsit nimicuri foarte interesante în camera ta.

Akibombo clipi, cu un aer încurcat:

— Multă superstiţie, în ţară la mine, spuse. Bunicul meu mi-a dat acele lucruri. Eu, modern, eu, ştiinţific, dar ţin la ele din respect, devoţiune. Dificil să explici poliţiştilor.

— Îmi închipui că şi micuţa Jean îşi are secretele ei, zise Nigel, întorcându-se de data aceasta spre cea vizată.

Jean replică vehement că nu tolerează să fie insultată.

— Ei, hai, Jean, zise Nigel ironic. Dă-ne o altă posibilitate.

Valeria îl puse la punct:

— Las-o baltă, Nigel. Date fiind circumstanţele, poliţia are dreptul să fie curioasă.

Colin Mcnabb îşi drese glasul, înainte ca să vorbească.

— Eu sunt de părere că ar trebui să ne pună la curent cu situaţia. De ce anume, exact, a murit doamna Nicoletis?

— O vom şti, bănuiesc, când va fi ancheta, spuse Valeria.

— Mă îndoiesc, zise Nigel. Mă tem că mai curând o vor amâna.

— Mă gândesc că a fost din cauza inimii, declară Patricia. Să cazi, aşa, pe stradă!

— Beată şi în stare de inconştienţă, ţinu să precizeze Len Bateson. Iată cum era când au dus-o la postul de poliţie!

— Aşadar, bea! Exclamă Jean. Ştiţi că întotdeauna am suspectat-o? Când poliţia a percheziţionat casa, a descoperit că dulapul din camera sa era ticsit cu sticle goale.

— Păi, asta explică, oarecum, de ce, câte o dată, era atât de bizară.

Colin îşi drese din nou vocea:

— Hm! În timp ce mă întorceam acasă, sâmbătă seară, mi s-a întâmplat tocmai să o văd intrând la „Colierul reginei”.

— Îmi închipui chiar că acolo şi-a luat porţia, adăugă Nigel.

— Poate că a murit, pentru că a băut prea mult? Întrebă Jean.

Len Bateson clătină capul.

— Hemoragie cerebrală? Mă îndoiesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Jean, nu cumva te gândeşti că şi ea a fost asasinată?

— Pariez că aşa a fost, sări Sally Finch. Nu m-ar surprinde deloc.

— Iertare, se interpuse Akibombo, am auzit că gândiţi că poate a fost ucisă. Exact?

— Pe moment, nu avem nici un motiv să ne gândim la ceva de genul acesta, spuse Colin.

— Dar cine ar fi putut să-i dorească moartea? Întrebă Geneviève. Avea, cumva, mulţi bani de lăsat?

— Era o femeie care te scotea din minţi, declară Nigel. Sunt sigur că destui i-ar fi vrut moartea. Şi eu i-o doream, adăugă, servindu-se voios cu marmeladă.

— Te rog, Sally, pot pune o întrebare? Eu m-am gândit mult la câte s-au spus azi-dimineaţă.

— Nu m-aş gândi prea mult, Akibombo, dacă aş fi în locul tău. Nu face bine la sănătate.

Oficial vara sosise şi Sally împreună cu Akibombo luau masa pe terasa de la Regent's Park.

— Întreaga dimineaţă, reluă Akibombo, cu un aer lugubru, am fost foarte tulburat. Profesorul meu nu e mulţumit de mine. Zice că eu am copiat din cărţi şi nu am gândit cu capul meu. Mintea mea este în Hickory Road, la ce s-a petrecut acolo.

— În această privinţă, nu pot să te condamn. Nici eu nu reuşesc să mă concentrez, de dimineaţă.

— Aşa încât eu cer de la tine să-mi spui anumite lucruri la care m-am gândit eu.

— Ei, bine, să auzim la ce te-ai gândit?

— Iată, acest bor… Ric acid.

— Boric? A, acidul boric. Bine, ce-i cu el?

— Nu înţeleg bine. E un acid? Ca acidul sulfuric?

— Nu. E cu totul altceva. Este un antiseptic, absolut nevătămător.

— Vrei să spui că se poate pune şi în ochi chiar?

— Într-adevăr, se foloseşte chiar pentru asta.

— Aha, aceasta explică. Domnul Chandra Lan avea o sticluţă cu praf alb. Pune praf în apa caldă şi face baie la ochii săi. Ţine flacon în baie şi într-o zi nu mai este şi el e foarte supărat.

— Ce e povestea asta cu acidul boric?

— Nu acum, rog. Voi spune în alt moment. Trebuie să mă gândesc.

— Renunţă, Akibombo, îl avertiză Sally. Nu aş vrea ca următorul cadavru să fie al tău.

— Valeria, ai putea să-mi dai un sfat?

— Cred că da, Jean, chiar dacă, de obicei, nimeni nu urmează sfaturile primite.

— Este vorba de un caz de conştiinţă.

— Atunci, sunt ultima persoană căreia ar trebui să i te adresezi. Eu nu am conştiinţă.

— Valeria, nu spune aşa ceva.

— E purul adăvăr. Valeria stinse ţigara în scrumieră şi continuă. Introduc prin contrabandă modele din Paris; le mint cu neruşinare pe oribilele femei care vin să-şi refacă faţa la salonul de înfrumuseţare; şi, când pot să scap nepedepsită, nu plătesc biletul în autobuz. Dar să ne întoarcem la noi. Spuneai…

— Mă refer la o frază a lui Nigel. Dacă unul ştie, într-adevăr, ceva în legătură cu altul, crezi că are datoria să vorbească?

— Nu se poate pune o întrebare de genul acesta în termeni atât de vagi. Zi-mi clar despre ce e vorba!

— Despre un paşaport.

Valeria deveni atentă.

— Un paşaport? Al cui?

— Al lui Nigel. Are un paşaport fals.

— Nigel? Vocea Valeriei sună sceptică. Nu-mi vine să cred.

— Dar, e adevărat. Şi mi se pare că am auzit poliţia zicând că Celia pomenise ceva de un paşaport. Să presupunem că Celia îl descoperise şi că Nigel a ucis-o!

— Este foarte melodramatic, zise Valeria, dar nu cred o vorbă din povestea asta.

— L-am văzut cu ochii mei!

— Când?

— A fost din întâmplare, explică Jean. Cu o săptămână în urmă sau poate mai mult, căutam o foaie în mapa mea şi, din greşeală, trebuie să mă fi uitat, în schimb, în cea a lui Nigel, care se găsea pe aceeaşi etajeră, în sală.

Valeria izbucni într-un râs insolent.

— Spune-o altcuiva! Erai curioasă, nu?

— O, nu! Replică Jean, indignată. Sunt lucruri pe care nu le fac. S-a întâmplat, pur şi simplu, pentru că eram distrată. Aşa că am deschis mapa şi…

— Jean, cu mine nu-ţi merge. Mapa lui Nigel e cu mult mai mare decât a ta şi de o culoare cu totul diferită. Ai face mai bine să spui sincer că ţi s-a ivit ocazia să-ţi bagi nasul în lucrurile lui şi nu ai lăsat-o să se piardă.

Jean se ridică.

— Bine, dacă ai intenţia să fii aşa de rea şi de nedreaptă, nu…

— Hai, Jean dă-i drumul! Povestea începe să mă intereseze.

— Deci, era acest paşaport pe numele unui oarecare Stanford sau Stanley, nu-mi amintesc bine. M-am gândit că era straniu ca Nigel să aibă în mapă paşaportul altcuiva şi automat mi-a venit să-l deschid. Înăuntru era fotografia lui Nigel! Ceea ce aş vrea să ştiu e dacă trebuie, sau nu, s-o spun poliţiei.

Valeria râse deschis.

— Nu ai noroc, Jean. În realitate, cred că explicaţia este cu mult mai simplă. Pat mi-a mărturisit că Nigel ar fi putut să beneficieze de o anumită sumă de bani, cu o singură condiţie. Aceea de a-şi schimba numele. Iar el şi l-a schimbat, dar a fost ceva cu totul legitim, autorizat cu un act legal. Mi se pare că numele său originar este Stanfield sau Stanley.

— Oh! Zise Jean, ruşinată.

— Poţi s-o întrebi pe Pat, dacă nu mă crezi.

— A… nu. Atunci, dacă e aşa cum spui…

— Îţi doresc mai mult noroc data viitoare.

— Ce vrei să insinuezi, Valeria?

— Că ţi-ar place să-i provoci necazuri cu poliţia lui Nigel, nu?

— Poţi chiar să nu mă crezi, Valeria, răbufni Jean, dar eu voiam doar să-mi fac datoria. Şi cu această replică, fata părăsi camera.

— La dracu'! Blestemă Valeria.

Se auzi o bătaie în uşă şi Sally intră.

— Ce s-a întâmplat, Valeria? Ai o figură…

— De la nesuferita de Jean mi se trage. Mi-ar face o adevărată plăcere să o văd pe banca acuzaţilor pentru moartea Celiei. Nu crezi, nu, că n-ar fi cea mai îndepărtată probabilitate?

— Nu mi se pare verosimilă. Nu cred că Jean ar ajunge să-şi rişte un deget ca să omoare pe cineva.
— Şi despre sfârşitul doamnei Nick ce gândeşti?
— Pur şi simplu, nu ştiu ce să cred. Dar o vom şti curând.
— Zece la unu că au omorât-o şi pe ea, declară Valeria.
— Dar, de ce? Ce se petrece aici?
— Aş vrea s-o ştiu şi eu, Sally. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să priveşti pe cineva în faţă şi să te întrebi: „el o fi”? Cred că printre noi există un nebun. Un nebun autentic, un nebun periculos.
— S-ar putea să fie aşa, zise Sally, înfiorându-se. Deja mi se pare că-l aud călcând pe mormântul meu!
— Nigel, trebuie să-ţi vorbesc.
— Ce este, Pat? Nigel răvăşea unul din sertarele comodei. Unde s-au ascuns, drace, notele acelea? Şi, totuşi, eram sigur că le-am pus aici, înăuntru.
— Oh, Nigel, nu aşa! De-abia, am făcut ordine în comodă.
— La naiba, trebuie, însă, să le găsesc!
— Nigel, te rog să mă asculţi.
— Bine, Pat, nu face faţa asta de înmormântare. Ce e?
— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.
— Nu o crimă, sper! Zise Nigel, cu obişnuitul său aer zeflemitor.
— Nu, sigur că nu!
— Atunci, care alt păcat?
— S-a întâmplat într-o zi, după ce îţi cârpisem ciorapii. I-am dus în camera ta şi tocmai îi puneam în sertar, când…
— Când…
— Era flaconul cu morfină. Cel pe care mi-ai spus că l-ai luat de la spital.
— Ei, şi? Atât zgomot pentru nimic?
— Dar era acolo, între ciorapi, şi oricine ar fi putut să-l găsească.
— Cum aşa? Nimeni nu-mi umblă printre ciorapi, în afară de tine.

— Cu toate acestea, mi se părea, periculos să o laşi aşa, la îndemână. Apoi, spuseseşi că intenţionai să o distrugi, după răsăşag. Şi, totuşi, era în continuare acolo.

— Fireşte. Îmi lipsea încă a treia otravă pentru pariul acela.

— În orice caz, nu mi s-a părut în regulă, aşa că am scos morfina din flacon şi am pus înăuntru bicarbonat de sodiu. Aspectul era aproape identic.

Nigel încetă să mai răvăşească prin sertar.

— Sfinte Dumnezeule! Exclamă. Vrei să spui că în timp ce eu le juram lui Len şi Colin că pulberea aceea era otravă, ea nu era decât bicarbonat de sodiu?

— Da. Vezi…

Nigel o întrerupse:

— Ştii că aş fi putut să pierd pariul? Sincer, nu înţeleg…

— Dar, Nigel, era periculos s-o las acolo.

— Doamne, Doamne, Pat, e posibil ca să exagerezi mereu lucrurile? Şi cu morfina ce ai făcut?

— Am pus-o în flaconul bicarbonatului şi am ascuns-o sub batistele mele, la mine în cameră.

Nigel o privea cu gura căscată.

— Zău, Pat? Acum trebuie să-mi explici logica proceselor tale mintale!

— Mi se părea că acolo era mai în siguranţă.

— Dar, fata lui Dumnezeu, de vreme ce nu era sub cheie în nici o parte, ce diferenţă exista între ciorapii mei şi batistele tale?

— Păi, ca să încep, eu sunt singură în cameră, în timp ce tu o împărţi cu altul.

— Nu te-ai gândit că bătrânul Len îmi ia lucrurile de prin sertare?

— Vezi, nu aveam intenţia să-ţi povestesc această întâmplare, dar a trebuit s-o fac, pentru că pulberea aceea a dispărut.

— Vrei să spui că a confiscat-o poliţia?

— Nu. Dispăruse mai înainte.

Nigel o fixa interzis.

— Ascultă, fă-mă să înţeleg! Aşadar, circulă prin casă un flacon cu etichetă de bicarbonat şi care, în schimb, conţine tartrat de morfină; şi, în orice clipă, unui amărât pe care îl doare stomacul îi poate trece prin minte să arunce în el o linguriţă plină vârf? Dar îţi dai seama, Pat? La naiba, de ce nu ai aruncat pfaful acela, dacă te obseda atât?

— Pentru că mi se părea mai nimerit să-l înapoiez spitalului. Mă gândeam că, odată rămăşagul câştigat, am fi putut să o rugăm pe Celia să ducă morfina de unde ai luat-o.

— Eşti sigură că nu i-ai dat-o?

— Bineînţeles. Crezi, poate, că i-am dat-o şi că ea a folosit-o ca să se omoare şi că, prin urmare, e numai vina mea?

— Linişteşte-te, acum. Când ţi-ai dat seama că nu mai era?

— Am căutat-o cu o zi înainte ca Celia să moară şi nu am găsit-o. Pe moment, m-am gândit că poate o pusesem în altă parte.

— A dispărut cu o zi înainte ca ea să moară!

— Bănuiesc că am fost foarte proastă, zise Patricia, palidă la faţă.

— Proastă mi se pare doar un eufemism. Nu credeam că mintea omului poate să ajungă până aici!

— Nigel, crezi că ar trebui să spun la poliţie?

— Doamne! Mă tem că da. Şi, în definitiv, vina o să fie numai a mea.

— Oh, nu, Nigel, dragă, eu sunt…

— Dar eu sunt cel care a adus praful acela blestemat. Mă şi simt pe banca acuzaţilor.

— Sunt dezolată. Cu adevărat, intenţiile mele…

— Erau cele mai bune, o ştiu. O ştiu. Ascultă, Pat, mie nu-mi vine să cred că lucrul acela a dispărut. Poate nu-ţi aduci aminte bine unde l-ai ascuns. Hai, să mergem în cameră la tine, să căutăm împreună.

— Nigel, aceia sunt chiloţeii mei!

— Zău, Pat, ţi se pare momentul să o faci pe pudica? Chiar aici, ţi-ar fi putut trece prin minte să ascunzi ceva, nu?

— Da, dar sunt sigură…

— Nu putem fi siguri de nimic, până ce nu ne-am uitat peste tot.

Cineva bătu pe neaşteptate la uşă şi, imediat după aceea, Sally Finch intră. Făcu ochii mari de surpriză în faţa dezordinii care domnea în cameră. Pat stătea pe pat, cu un mănunchi de ciorapi bărbăteşti în mână, în timp ce Nigel, în mijlocul răvăşelii de sertare trase şi de veşminte feminine împrăştiate peste tot, semăna cu un terrier pe punctul de a scoate vulpea din vizuină.

— Doamne, ai milă! Exclamă. Ce s-a întâmplat?

— Căutăm bicarbonatul, răspunse, sec, Nigel.

— Bicarbonatul?

— Da. Mă doare stomacul, replică el ironic.

— Cred că am eu, pe undeva.

— Nu, mulţumesc, Sally. Trebuie să fie acela al lui Pat. Este singura marcă ce îmi prieşte.

— E nebun, zise Sally. Ce pune la cale, Pat?

Petricia clătină din cap, cu un aer nefericit.

— Zău, n-ai văzut bicarbonatul meu Sally? Aveam puţin, puţin, în fundul unei sticluţe.

— Eu, nu. Sally o cercetă curios. Stai să mă gândesc. Cineva… Nu, nu-mi aduc aminte. Ai un timbru, Pat? Aş vrea să trimit o scrisoare.

— Acolo, în sertarul mesei.

Sally găsi timbrul, îl lipi pe plicul pe care îl ţinea în mână şi puse echivalentul în bani pe masă.

— Mulţumesc, Pat. Vrei să pun la cutie şi scrisoarea ta?

— Da… Nu… Nu, e mai bine să aştepte.

Sally salută şi plecă.

Pat lăsă să-i cadă ciorapii pe care îi ţinea în mână şi începu să-şi frângă mâinile.

— Ce e?

Nigel îşi mutase atenţia spre şifonier şi cotrobăia prin buzunare, sistematic.

— Mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Fie-ţi milă, Pat, ce-ai mai născocit?

— Mă tem că o să te superi.

— Mai mult decât atât, nu cred. Dacă din cauza otrăvii luate de mine a murit Celia, mă aşteaptă ani de închisoare şi nu este exclus chiar să mă spânzure.

— Nu are nici o legătură cu povestea asta. Este vorba de tatăl tău.

— Ce?

Învârtindu-se, se întoarse să o privească, încremenit.

— Ştii, nu, că e foarte bolnav?

— Nu mă interesează.

— Au spus-o la radio, aseară. „Faimosul chimist, sir Arthur Stanley, se află în stare gravă”.

— Ce straşnic e să fii cineva! Toată lumea ştie când eşti bolnav!

— Nigel, dacă tatăl tău e gata să moară, trebuie să te împaci cu el.

— Pe punctul de a muri e acelaşi porc ca atunci când crăpa de sănătate.

— Nu ar trebui să fii atât de hain şi de necruţător.

— Ascultă, Pat… Ţi-am zis-o o dată, el a omorât-o pe mama.

— Da, ştiu, ştiu şi că îţi adorai mama. Dar mă gândesc că, poate, tu îi exagerezi vina. Mulţi soţi nu-şi înţeleg soţiile şi le fac viaţa grea. Dar de aici la a spune că tatăl tău ţi-a ucis mama e cale lungă. Afirmaţia ta mi se pare hazardată.

— Ce ştii tu?

— Ştiu, că într-o zi ai putea să regreţi că nu te-ai împăcat cu el. Iată, de ce… Pat îşi luă inima în dinţi: I-am scris.

— I-ai scris? Este plicul pe care Sally voia să-l pună la cutia poştală?

Din doi paşi ajuns la masă, luă scrisoarea care se afla deasupra şi cu mâini nervoase o rupse în mii de bucăţele,

pe care le aruncă în coşul de hârtii.

— Am făcut-o! Şi să nu îndrăzneşti să mi-o reproşezi.

— Eşti de-a dreptul un copil, Nigel. Poţi să faci fărâmiţe o scrisoare, dar nu poţi să mă împiedici să scriu alta. Şi am s-o fac.

— Iar tu eşti o sentimentală fără leac. Vrei să-ţi intre în minte că atunci când spun că tatăl mi-a ucis mama, nu folosesc o metaforă? Mama a murit din cauza unei doze prea puternice de somnifer. A luat-o din greşeală, aşa a stabilit ancheta. Însă nu a fost o greşeală. I-a administrat-o tata, deliberat. Voia să se însoare cu alta şi mama nu accepta divorţul. E o poveste murdară. Dar ce trebuia să fac? Să-l denunţ? Ştiam că mama nu m-ar fi aprobat… Aşa că am făcut singurul lucru care îmi rămânea. I-am spus criminalului că ştiu… Şi am plecat pentru totdeauna. Mi-am schimbat până şi numele.

— Îmi pare rău, Nigel… Nu-mi închipuiam…

— Ei, bine, acum ştii totul. Respectabilul şi faimosul Arthur Stanley, chimist şi bacteriolog ilustru! Dar drăguţa sa a sfârşit prin a nu se mărita cu el şi a şters-o în lume. Eu cred că a transpirat ceva.

— Nigel, dragă, sunt teribil de îndurerată.

— În regulă. Să nu mai vorbim de asta şi să ne întoarcem la blestemata noastră afacere cu bicarbonatul. Acum, ia-ţi capul în mâini şi gândeşte-te! Pat. Gândeşte-te!

Geneviève intră în salon foarte surescitată.

— Copii, acum ştiu, cu certitudine, cine a omorât-o pe Celia.

— Ce? Întrebă René. Şi cum de eşti atât de sigură?

Geneviève privi în jur, prudentă, şi coborî şi mai mult vocea.

— Nigel Chapman.

— Nigel Chapman? De ce?

— Staţi să auziţi! Treceam pe coridor, când aud glasuri în camera Patriciei. Era Nigel cel care vorbea.

— Nigel în camera Patriciei? Zise Jean, pe un ton scandalizat.

— Îi povestea lui Pat că tatăl său a ucis-o pe mama sa şi că, din această cauză, el şi-a schimbat numele. Aşa încât e clar, nu? Tatăl e un asasin declarat, iar fiul şi-a moştenit tatăl.

— E posibil, admise Chandra Lan. Sigur că e posibil. E atât de violent Nigel, atât de dezechilibrat. Nici un autocontrol. Nu găseşti? Întrebă, apoi, întorcându-se spre Akibombo, care îşi scutură cu entuziasm capul lânos, în semn de asentiment, arătându-şi dinţii strălucitor de albi.

— Am avut mereu senzaţia că Nigel nu are nici un simţ moral, zise Jean. Un degenerat.

— Crimă sexuală, adăugă Ahmed Ali. Fac dragoste cu fata, apoi o omoară, pentru că fata e cumsecade, responsabilă şi vrea ca el s-o ia în căsătorie.

— Prostii! Răcni Len Bateson.

Capitolul XVII

Într-o cameră din sediul poliţiei, Nigel, aşezat în faţa inspectorului Sharpe, îl privea cu nervozitate. Ajunsese, un pic şovăielnic, la capătul povestirii sale.

— Vă daţi seama, domnule Chapman, că tot ce ne-aţi spus e foarte grav?

— Normal. Nu aş fi venit până aici, dacă nu aş fi considerat problema urgentă.

— Şi dumneavoastră spuneţi că domnişoara Lane nu izbuteşte să-şi aducă aminte când a văzut pentru ultima dată flaconul cu morfină?

— E foarte confuză. Cu cât se străduieşte să-şi aducă aminte, cu atât mai puţin reuşeşte. Am lăsat-o să se concentreze şi eu am venit aici.

— Mă gândesc că e mai bine să mergem direct la faţa locului.

În acel moment, sună telefonul şi agentul care notase declaraţiile lui Nigel răspunse.

— E domnişoara Lane, zise, apoi, care vrea să-i vorbească domnului Chapman.

Nigel se întinse peste masă şi apucă receptorul.

— Pat? Aici e Nigel.

Prin fir îi ajunse, agitat, glasul fetei. Cuvintele se încâlceau.

— Nigel, cred că ştiu! Vreau să spun că eu cred că ştiu cine mi-a luat-o din sertar… Este o singură persoană care…

Vocea tăcu.

— Aşa. Pat? Eşti acolo? Continuă!

— Nu pot să ţi-o spun acum. Mai târziu. Când te întorci?

Agentul şi inspectorul putuseră să urmărească uşor conversaţia.

— Imediat, sugeră acesta din urmă.

— Numai timpul cât să ajungem acolo, o avertiză Nigel.

— Bine. Vă aştept în camera mea.

Pe drum, nimeni nu scoase o vorbă. Sharpe încerca, mintal să-şi explice atitudinea Patriciei. Poate că fata îşi amintise ceva ce i se părea important, dar, presupunând că vorbea de la telefonul de la intrare, nu riscase să spună mai mult. Dată fiind ora, puteau să fie acolo urechi indiscrete.

Ajunşi în Hickory Road, Nigel o luă înainte şi îi conduse direct în camera lui Pat. Bătu uşor în uşă şi intră.

— Salut, Pat…

Glasul i se curmă şi se opri, încremenit. Peste umărul lui, Sharpe văzuse deja ce era de văzut.

Patricia Lane zăcea neînsufleţită pe pardoseală.

Inspectorul înaintă, dându-l de-o parte pe Nigel, şi îngenunche lângă trupul fetei. Îi înălţă capul, îi căută pulsul, apoi o reaşeză cum o găsise. Se ridică şi faţa sa avea o expresie ameninţătoare.

— Nu! Urlă Nigel, sălbatic. Nu. Nu!

— Ba da, domnule Chapman. E moartă.

— Nu, nu! Nu Pat! Draga, prostuţa mică… Cum…

— Cu aceasta.

Era un prespapier din marmură, băgat într-un ciorap de lână.

— Au lovit-o în cap, pe la spate. O armă foarte eficace. Cred că nici măcar nu a avut vreme să-şi dea seama, dacă asta poate să vă consoleze, domnule Chapman.

Nigel tremura din tot corpul. Se aşează pe pat şi începu să plângă. Plângea ca un copil, de neconsolat, în hohote.

Sharpe încercă să reconstituie evenimentele.

— Este vorba de cineva pe care ea îl ştia bine. Cineva care a băgat cu iuţeală prespapierul în ciorap. Cunoaşteţi acest prespapier?

Încă în lacrimi, Nigel îl privi.

— Da, stătea permanent pe masa lui Pat.

Îşi ascunse faţa între palme.

— Pat… Oh, Pat! Ce-am să mă fac fără tine?

Pe neaşteptate, se ridică, îşi aranjă cu mâinile pletele răvăşite şi strigă:

— Oricine ar fi, am să-l omor! Asasin nemernic!

— Calmaţi-vă, domnule Chapman. Da, înţeleg ce simţiţi.

— Pat nu a făcut niciodată rău, nimănui.

Cu blândeţe, inspectorul îl scoase din cameră. Apoi reintră şi se aplecă deasupra moartei. Cu multă grijă, îi desprinse ceva dintre degete.

Cu transpiraţia curgându-i pe frunte, Geronimo îşi rotea ochii înspăimântaţi de la un chip la altul.

— Nu am văzut nimic. Nu am auzit nimic, o zic. Eu sunt în bucătărie, cu Maria, fac ciorba, rad brânza…

Sharpe îl întrerupse:

— Nimeni nu vă acuză. Vrem doar să ne spuneţi unele lucruri. Cine a intrat şi a ieşit din hotel în răstimpul ultimei ore?

— Nu ştiu! Cum fac să o ştiu?

— Dar de la fereastra bucătăriei puteţi să vedeţi cine intră şi iese?

— Da, probabil.

— Atunci, spuneţi-ne!

— Toată ziua merg înăuntru şi afară.

— Puteţi să ne spuneţi cine se afla în casă de la şase până la şase şi jumătate, când am sosit noi?
— Erau toţi. În afară de domnul Nigel, doamna Hubbard şi domnişoara Hobhouse.
— Când au ieşit aceştia?
— Doamna Hubbard, înainte de ceai, şi încă nu s-a întors. Domnul Nigel, poate puţin înainte de şase. Părea dat peste cap. S-a întors acum, cu dumneavoastră.
— E în regulă. Continuă.
— Domnişoara Valeria a plecat la şase fix, în timp ce se da semnalul pentru ora exactă. Era foarte elegantă. E încă în oraş.
— Toţi ceilalţi sunt în hotel?
— Da, domnule. Toţi.
Sharpe îşi consultă carneţelul. Patricia telefonase exact opt minute după şase.
— Nimeni nu s-a mişcat de aici?
— Numai domnişoara Sally a ieşit să pună o scrisoare.
— Puteţi să-mi spuneţi la ce oră a reintrat?
Geronimo avu aerul că reflectează.
— S-a întors în timp ce dădeau ştirile.
— După şase, atunci?
— Da, domnule.
— În ce punct al buletinului?
— Nu ştiu, domnule. Înainte de sport, sigur, pentru că după sport, radioul se închide.
Sharpe avu un surâs amar. Numai trei persoane puteau fi excluse. Trebuia să o ia de la capăt, să reînceapă extenuantele interogatorii. Cine se găsea în salon? Şi cine era absent? Şi la ce oră? Nu era o sarcină de invidiat şi cu toate acestea trebuia să şi-o asume.
În odaia doamnei Hubbard era un aer de înmormântare. Doamna era încă în ţinută de stradă, stătea pe recamier, cu faţa trasă şi neliniştită. Sharpe şi sergentul Cobb se aşezaseră la o măsuţă.

— Cred că a telefonat de aici, zise Sharpe. Nimeni nu a observat sau auzit vorbindu-se de la apăratul de jos, de la intrare, între şase şi şase jumătate. E drept că nu poţi să te bazezi pe asta, în privinţa timpului. Cred, în orice caz, că, dorind să telefoneze la poliţie, ar fi făcut-o de aici. Dumneavoastră, doamnă Hubbard, eraţi plecată şi îmi închipui că nu închideţi uşa cu cheia.

— Nu. Nu o fac niciodată.

— Deci, ar fi putut să se întâmple aşa: Patricia intră aici, ca să telefoneze. În timp ce vorbeşte, uşa se deschide şi cineva se arată sau intră. Patricia întrerupe şi închide. Poate pentru că în intrusă recunoscuse persoana pe care era gata să o numească sau din simplă precauţie? Personal, aş înclina spre prima ipoteză.

Doamna Hubbard aproba dând din cap.

— Oricine ar fi fost, ar fi putut s-o fi urmărit pe Pat până aici, apoi să se fi oprit dincolo de uşă, ca să asculte. La momentul oportun a intrat ca să o împiedice pe Pat să continue.

— Şi atunci…

Faţa lui Sharpe se întunecă.

— Persoana aceea, flecărind cu indiferenţă, o însoţeşte pe Patricia în odaia sa şi Patricia o acuză că i-a sustras bicarbonatul.

Doamna Hubbard întrebă, cu severitate.

— De ce vorbiţi tot timpul la feminin?

— Curios, nu? Nigel crede, evident, că asasinul este un bărbat. A spus: „Îl voi găsi şi îl voi ucide”. Poate pentru că îi vine mai uşor să asocieze ideea de violenţă cu un bărbat. În ceea ce mă priveşte, sunt mai tentat să cred că este vorba de o femeie.

— De ce?

— Pentru că a fost cineva care a urmat-o pe Patricia în camera ei, cineva în care ea avea încredere. Totul indică o prezenţă feminină. Bărbaţii nu intră în camera fetelor, dacă nu au motive speciale. Nu e aşa, doamnă Hubbard?

— Da. E o regulă în general respectată.

— Partea casei destinată bărbaţilor e separată de aceasta, cu excepţia parterului. Admiţând presupunerea că cineva a auzit conversaţia care a avut loc, mai devreme, între Nigel şi Pat, după toate probabilităţile, acest cineva era o femeie.

— Înţeleg ceea ce vreţi să spuneţi. Efectiv, chiar dacă acestea sunt clădiri vechi, cu ziduri groase, în interior au fost refăcute şi e posibil, prin urmare, să auzi prin noii pereţi. Jane, trebuie s-o admit, are viciul trasului cu urechea. Dar, dacă Geneviève, auzindu-l pe Nigel zicând că tatăl său i-a omorât mama, a ciulit urechea, poate fi, într-un anume sens, înţeleasă.

— Cine ocupă camerele vecine cu aceea a Patriciei? Întrebă Sharpe.

— De cealaltă parte, e cea a lui Geneviève, dar zidul despărţitor este unul vechi, originar; dincoace, spre scară, este odaia lui Elizabeth Johnston, iar peretele e un simplu paravan.

— Tânăra franţuzoaică a auzit finalul discuţiei. Sally Finch s-a aflat în camera Patriciei, înainte de a pleca la cutia poştală. Faptul că aceste două fete s-au găsit în preajmă exclude posibilitatea ca altcineva să asculte pe furiş, cu excepţia unui foarte scurt răgaz, în afară, fireşte, de Johnston, care ar fi putut să audă totul din odaia ei. Dar pare să se confirme că, atunci când Sally Finch a ieşit la cutia poştală, Bess se găsea jos, în salon.

— A rămas jos tot timpul?

— Nu, se pare că a urcat un moment, ca să ia o carte. Dar, ca de obicei, nimeni nu ştie să spună când.

— Ar fi putut să fi fost oricare dintre ele, spuse doamna Hubbard, deprimată.

— Rămânând la declaraţiile lor, da… Dar avem un mic indiciu în plus.

Scoase din buzunar o bucăţică de hârtie îndoită.

— Ce e aceea? Întrebă doamna Hubbard.

Sharpe zâmbi.

— Câteva fire de păr, pe care le-am găsit între degetele Patriciei Lane.

— Credeţi…

— Se auzi o bătaie uşoară la uşă şi în prag apăru Akibombo. Un surâs larg se deschidea pe faţa sa neagră.

— Vă rog, zise.

— Da, domnule… hm, ce e? Îl solicită inspectorul, cu nerăbdare.

— Vă rog, cred că am un lucru foarte important de spus. De mare greutate.

Capitolul XVIII

— Ei, bine, domnule Akibombo, despre ce este vorba? Zise inspectorul Sharpe, resemnat, după ce-i oferise un scaun.

— Este că, vedeţi, uneori sunt senzaţii stranii în stomacul meu.

— Oh!

— Domnişoara Sally zice că stomacul meu e bolnav. Dar eu nu vomit.

Inspectorul îşi reţinea cu greu râsul.

— Da, da, zise. Înţeleg. Dar voiaţi să ne spuneţi…

— Poate nu sunt obişnuit cu această mâncare. Mă simt foarte plin aici. Şi indică punctul cu mâna. Cred prea puţină carne şi prea mult cardohidraţi.

— Carbohidraţi, îl corectă inspectorul, mecanic. Dar nu văd…

— Câteodată iau micuţe pastile sau praf pentru stomac. Atunci, cu mare buf vine afară mult aer, aşa. Şi ajungând aici, Akibombo făcu o domonstraţie practică, oferind o gălăgioasă râgâială. După care eu mă simt mult mai bine.

Chipul inspectorului începea să se arate sătul. Doamna Hubbard spuse pe un ton autoritar:

— Am înţeles tot. Acum treci la ceea ce voiai să ne spui.

— Da, sigur. Deci, cum spuneam, aceasta mi s-a întâmplat săptămâna trecută. Ziua nu-mi aduc aminte. Foarte bune macaroanele şi am mâncat atâtea şi, după aceea, mi-a fost rău. Eram în sală şi era numai domnişoara Elizabeth. Eu

întreb: „Are bicarbonatul? Eu terminat pe-al meu”. Şi ea zice că a văzut bicarbonat în sertarul domnişoarei Patricia, în timp ce a pus la loc batista împrumutată. Atunci ea merge să ia, zicând că domnişoara Patricia nu se supără. Se întoarse şi aduce bicarbonat. Sticluţa aproape goală, puţin în fund. Iau o linguriţă plină şi vărs în apă şi beau. N-a rămas aproape deloc bicarbonat.

— O linguriţă cu vârf? Sfinte Dumnezeule!

Inspectorul îl privea fascinat. Sergentul Cobb părea de cretă. Domna Hubbard exclamă: „Rasputin”!

— Aţi înghiţit o linguriţă de morfină?

— Am crezut că a fost bicarbonat.

— Da, dar ceea ce nu înţeleg e cum se face că sunteţi aici, acum.

— Eu apoi am fost bolnav, într-adevăr bolnav. Urâtă durere la stomacal meu.

— Nu-mi explic cum de sunteţi încă viu!

— Atunci, ziua următoare, când mă simt mai bine, duc sticluţa cu vârful de bicarbonat rămas la farmacist şi cer să-mi spună, vă rog, de ce mi-a făcut rău.

— Foarte bine!

— Şi el spune că mă întorc mai târziu. Şi când mă întorc, spune: „Acesta nu e bicarbonat, este boracid… Nu, acid boric. Poate spăla ochii, dar nu stomacul”.

— Acid boric? Inspectorul îl fixa stupefiat. Dar cum a ajuns acidul boric în sticluţa aceea? Şi, pe toţi sfinţii, ce s-a întâmplat eu morfina?

— Atunci eu am stat şi m-am gândit mult, continuă Akibombo.

— La ce v-aţi gândit?

— Am gândit la sărmana domnişoară Celia şi cum e moartă şi că unul, după moartea sa, trebuie să fi mers în camera sa şi lăsat acolo flaconul gol de morfină şi biletul care zice că ea s-a omorât pe ea…

Inspectorul îl încurajă cu un semn.

— Aşa, eu zic… Cine a fost? Mai uşor o fată gândesc, pentru că bărbaţii stau în altă parte a casei şi prea periculos să vină sus pe aceste trepte. Cineva poate să-l vadă. Însă mai gândesc. Ar putea un bărbat să fi intrat prin fereastră. Celia a dormit întotdeauna cu fereastra deschisă. Mai igenic. Fereastra ei are balcon. Astfel, un tânăr mare, atletic, poate trece peste.

— Stai să vedem… Camera cea mai apropiată, dinspre aripa bărbaţilor, e aceea a lui Nigel şi a lui… Doamna Hubbard se opri.

— Len Bateson, încheie inspectorul. Degetele sale se jucau cu bucăţica de hârtie îndoită, pe care o ţinea în mână. Len Bateson.

— E simpatic tare, da, zise Akibombo, cu tristeţe. Şi îmi place mult, dar nu ştii ce este sub suprafaţă. Psihologia, aceasta o teorie modernă. Domnul Chandra Lan, foarte furios când a dispărut acidul boricul său. Cineva i-a zis că Basteson l-a luat.

— Deci, morfina a fost luată din sertarul lui Nigel şi substituită cu acid boric. Apoi, a venit Patricia Lane şi, la rândul ei, a înlocuit cu bicarbonat ceea ce ea credea că este morfină, dar nu era, în realitate, decât acid boric. Da… Înţeleg:

— Eu am ajutat? Da? Întrebă, educat, Akibombo.

— Da, cu adevărat. Vă suntem foarte recunoscători, însă… Nu repetaţi nimic din ceea ce ne-aţi spus.

— Aveţi încredere, domnule.

Şi Akibombo, după ce se înclină, se retrase.

— Len Bateson! Suspină doamna Hubbard. O, nu!

Sharpe o privi.

— Nu doreaţi să fi fost el?

— Am o slăbiciune pentru acest băiat. Este nervos, o ştiu, dar întotdeauna atât de bun!

— Mulţi criminali fac această impresie, spuse Sharpe. Şi cu mult calm desfăcu foiţa de hârtie îndoită şi-i arătă

conţinutul doamnei Hubbard: două fire de păr roşcat şi creţ.

— Vai, Dumnezeule! Exclamă femeia.

— Da, zise Sharpe, meditativ. Experienţa m-a învăţat că, în general, asasinul comite cel puţin o eroare.

Capitolul XIX

— Dar e magnific, prietene, spuse Poirot, cu admiraţie. Atât de limpede… Atât de minunat de limpede!

— Parcă aţi vorbi de o fiertură, bombăni inspectorul. Dumneavoastră poate să vi se pară supă, dar mie mi se pare numai o fiertură tulbure, din cap de viţel şi cine ştie ce alte porcării.

— De-acum, nu. Fiecare lucru şi-a găsit poziţia sa.

— Chiar şi acestea? Zicând aşa, inspectorul Sharpe îi arătă cele două fire de păr roşcat.

— A… da, sigur, răspunse Poirot. Cum aţi spus, chiar dumneavoastră, la radio. O eroare deliberată.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră.

— Nimeni, observă Poirot, nu este atât de inteligent pe cât se crede.

Inspectorul Sharpe fu cât pe-aci să-l întrebe: „Nici chiar Hercule Poirot?” Dar se abţinu.

— Şi pentru cealaltă problemă, totul e stabilit?

— Da, s-a hotărât pentru mâine, răspunse Sharpe.

— Veţi merge chiar dumneavoastră?

— Nu, sarcina i-a fost încredinţată lui Cobb. Mie îmi revine Hickory Road.

— Să-i urăm, atunci, noroc.

Cei doi bărbaţi îşi ridicară paharele. În cel al lui Poirot era lichior de mentă.

— Verdele este culoarea speranţei, spuse.

— Au găselniţe, zise sergentul Cobb.

Stătea privind cu admiraţie una din vitrinele de la Sabrina Fair. În centrul unui splendid aranjament, costisitoare ilustrare a artei în domeniu, se vedea Sabrina, semiîntinsă, în desuuri, cu sugestii delicioase, şi încărcată de bijuterii.

Peste tot, în jur, îi alcătuiau coroană toate soiurile de cosmetice, în ambalajele cele mai rafinate.

Agentul Mccrae avu o expresie de dezaprobare.

— Aceasta e un blestem. Sabrina Fair este „Paradisul pierdut' al lui Milton.

— Păi, Milton nu e Biblia, băiete.

— Nu o să negaţi că în „Paradisul pierdut' se vorbeşte de Adam şi de Eva şi de Eden şi de toţi diavolii infernului. Şi dacă aceasta nu e religie, ce e?

Sergentul Cobb ignoră chestiunea şi intră decis în institut; celălalt îl urmă.

Înăuntru, într-un mediu întru totul asemănător unei cochilii trandafirii, sergentul Cobb şi coechipierul său făceau figura proverbialului elefant într-un magazin de porţelanuri.

O fiinţă eterică, în roz-gălbui, le apăru în întâmpinare, abia atingând pardoseala. Sergentul Cobb o salută:

— Bună ziua doamnă. Şi se prezentă.

Făptura se retrase cu un fâlfâit uşor şi, imediat, le apăru o alta, tot pe atât de frumoasă, dar un pic mai în vârstă. Aceasta, la rândul său, făcu loc unei superbe doamne de vârstă greu de definit, cu părul gri-albăstrui şi obrajii netezi.

— Aşa ceva e cu totul insolit, zise doamna. Pe aici, vă rog.

Traversară un amplu salon, care avea în centru o masă acoperită cu reviste şi periodice, iar de jur împrejur, pe pereţi, numerose nişe micuţe, acoperite de draperii.

Apoi, doamna îi conduse pe agenţi într-un studio mic, mobilat în manieră austeră, cu un enorm birou, scaune rigide şi reci lumini fluorescente.

— Sunt doamna Lucas, proprietara firmei, zise ea. Asociata mea, domnişoara Hobhouse nu este azi, aici.

— Ştim, doamnă.

— Consider această percheziţie cu totul arbitrară, declară doamna Lucas. Acesta este biroul personal al domnişoarei

Hobhouse. Sper să nu fie necesar să speriem, în vreun fel, clientele noastre.

— Nu trebuie să fiţi îngrijorată, în această privinţă. Ceea ce căutăm noi nu este acolo.

Aşteptă până ce, cu un sentiment de neplăcere, doamna se duse, apoi privi în jur. De la o ferăstruică lungă şi îngustă se zăreau, din spate, sediile altor firme. Tapetul pereţilor era de un cenuşiu palid. Două covoare persane, de calitate, acopereau pardoseala. Ochii i se plimbară de la micul seif la voluminosul birou.

— Nu în casa de bani, zise Cobb. Ar fi prea simplu.

Un sfert de oră mai târziu, atât seiful, cât şi biroul îşi descoperiseră secretele lor.

— Am impresia că am luat plasă, spuse agentul Mccrae.

— Suntem doar la început, replică Cobb.

După ce goliră sertarele, le traseră afară şi le răsturnară cu fundul în sus.

Se auzi o exclamaţie de satisfacţie.

— Asta-i, amice!

Aplicate pe fundul exterior al unui sertar, cu ajutorul unei benzi adezive, se afla o jumătate de duzină de carnete, albastre.

— Paşapoarte, zise Cobb. Emise de Secretariatul de Stat al Majestăţii Sale, Dumnezeu să-i binecuvânteze marea inimă!

În timp ce le deschidea, celălalt se aplecă să privească fotografiile lipite înăuntru.

— Nu vi se pare că este vorba de aceeaşi femeie? Observă Mccrae.

Paşapoartele erau eliberate, pentru: doamna Da Silva, domnişoara Irene Franch, doamna Olga Kohn, domnişoara Nina Le Mesurier, doamna Gladys Thomas şi domnişoara Moira O'Neele. Toate fotogtafiile reprezentau o tânără femeie brună, de vârstă variabilă între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani.

— Mai mult decât orice, diversitatea pieptănăturilor asigură trucul, observă Cobb. Pentru Olga Kohn trebuie să-i

fi făcut ceva la nas, pentru doamna Thomas i-au rotunjit obrajii. Ah, aici sunt încă alte două: Madame Mahmudi, algeriană, şi Sheila Donovan, din Irlanda. Aş jura că are conturi în bancă pe toate aceste nume.

— E un pic complicat, nu?

— Trebuie să fie, băiete. Poliţia fiscală e întotdeauna gata să pună întrebări stânjenitoare şi să-şi bage nasul peste tot. Nu e atât de dificil să faci bani, cât să-i ascunzi, odată făcuţi. Priez că micuţul club din Mayfair a fost înfiinţat pentru aceasta. Banii câştigaţi la joc reprezintă, poate, singura sursă pe care un inspector în impozite nu e în măsură să o controleze. Cred că partea cea mai mare din pradă a fost cantonată în băncile franceze, algeriene şi din Iralanda şi că toată această afacere nu este altceva decât o înscenare, bine gândită, pentru a ascunde adevărata activitate care îi stă la bază. Şi că bietul drăcuşor de Celia Austin trebuie să fi văzut, din întâmplare, unul din aceste paşapoarte, lăsat pe undeva, la îndemână, nu se ştie cum.

Capitolul XX

— A fost o găselniţă inteligentă a domnişoarei Hobhouse, spuse inspectorul Sharpe, cu voce indulgentă şi aproape paternă.

Se juca cu paşapoartele, ca şi cum ar fi amestecat nişte cărţi de joc.

Treabă complicată, finanţele! Observă. Ne-a făcut să alergăm de la o bancă la alta, dar ea a fost mai vicleană decât noi. Aş spune că în vreo doi ani ar fi strâns îndeajuns ca să poată pleca în străinătate şi să trăiască fericită până la sfârşitul zilelor. Nu era o organizaţie în stil mare. Unele pietre preţioase, importate, altele, provenind din bijuterii furate, exportate; şi, ca activitate complementară, puţină contrabandă cu stupefiante. Totul foarte bine combinat. Ea se ducea în străinătate, niciodată prea des, sub numele său şi sub alte nume, dar marfa de contrabandă era întotdeauna transportată de altcineva, neamestecat în afacere. În străinătate avea agenţi care se ocupau de

schimbarea rucsacurilor, la momentul potrivit. Nu se poate nega faptul că totul a fost bine studiat. Şi trebuie să-i mulţumim domnului nostru Poirot, pentru că ne-a pus pe această pistă. Dumneavoastră aţi adulmecat-o de la început, nu, domnule Poirot?

Poirot surâse cu modestie, în vreme ce doamna Hubbard îl privea cu admiraţie. Discuţia avea loc în salonul acesteia din urmă, la adăpost de urechile indiscrete.

— Ceea ce a pierdut-o a fost lăcomia sa, constată Poirot. S-a lăsat tentată de briliantul Patriciei Lane. A fost o mişcare stupidă substituirea lui cu un zirconiu, pentru că a denunţat, în ea, obişnuinţa de a mânui pietre preţioase, în schimb, aceea de a-i sugera Celiei aparenţa cleptomaniei a fost una inteligentă, iar ea, vicleană, a sfârşit prin a admite-o într-un mod foarte convingător.

— Dar crima aceasta cu sânge rece! Exclamă doamna Hubbard. Încă nu pot s-o cred.

Sharpe luă o figură deprimată.

— Adevărul e că am prins-o cu mâţa în sac în ceea ce priveşte contrabanda, dar nu avem elemente suficiente pentru a o acuza de crimă. Mobilul există, firește, chiar şi posibilitatea, dar acestea nu ajung. Ea, probabil, ştia că Nigel avea morfina, dar o dovadă adevărată nu există. Apoi, trebuie să ţinem cont că mai sunt doi morţi. Ar fi putut să o fi otrăvit pe doamna Nicoletis, de acord, dar în ceea ce priveşte sfârşitul Patriciei Lane, trebuie, hotărât, s-o excludem. Ba se poate spune că este unica persoană în afară de cauză. Geronimo ne asigură, cu precizie, că a ieşit din casă la şase fix. Dacă nu cumva l-a mituit.

— Nu, zise Poirot, clătinând din cap. Nu a mituit pe nimeni.

— Pe deasupra este şi mărturia farmacistului din colţ. O cunoaşte bine şi susţine că fata a intrat cinci minute după şase să cumpere aspirină şi a folosit telefonul. A ieşit din farmacie la şase şi un sfert şi a luat un taxi din parcarea din faţă.

Poirot se ridică de pe scaun.

— Dar aceasta este magnific! Exclamă. Exact ceea ce ne trebuie!

— Ce, naiba, vreţi să spuneţi?

— Pur şi simplu că ea a telefonat din cabina farmacistului.

Inspectorul Sharpe îl privi exasperat.

— Acum să vedem, domnule Poirot. Să recapitulăm faptele. La şase şi opt minute, Patricia Lane este vie şi telefonează la postul de poliţie, din această cameră. De acord?

— Nu cred că a telefonat de aici.

— Bine, să presupunem că a telefonat din vestibul.

— Nici de acolo.

Sharpe oftă.

— N-o să negaţi că a fost un telefon la biroul de poliţie, nu? N-o să spuneţi că eu, sergentul meu, agentul Nye şi Nigel Chapman am fost cu toţii victimele unei halucinaţii colective?

— Cu siguranţă, nu. Admit că v-a fost dat un telefon. Dar a fost de la telefonul public al farmaciei din colţ.

Pentru o clipă, inspectorul Sharpe rămase încremenit.

— Ce vreţi să spuneţi? Că Valeria Hobhouse a fost aceea care ne-a sunat, dându-se drept Patricia Lane şi că Patricia Lane era deja mortă?

— Dumneavoastră aţi spus-o.

Sharpe rămase o secundă tăcut, apoi lovi cu pumnul în masă.

— N-o cred. Vocea aceea… Am auzit-o eu însumi…

— Da. Dumneavoastră aţi auzit o voce de femeie agitată, gâfâind; dar nu cunoşteaţi vocea Patriciei destul de bine ca să stabiliţi, categoric, că a fost a ei.

— Eu, poate, nu. Dar era şi Nigel Chapman, cu care a vorbit. N-o să-mi spuneţi că şi el s-a înşelat. Nu e atât de uşor de imitat vocea altcuiva.

— Da, admise Poirot. Nigel Chapman şi-ar fi dat seama. Dar el ştia că nu era Patricia. Cine putea să o ştie mai bine decât el, din moment ce o ucisese cu puţin timp înainte?

A fost nevoie de o clipă sau două până ce inspectorul să-şi regăsească glasul.

— Nigel Chapman? Nigel Chapman? Dar când am găsit-o moartă a plâns ca un viţel!

— E dificil de explicat, recunoscu Poirot. Sunt convins că ţinea la fata aceea… În felul lui de a ţine la cineva. Dar asta nu putea să o salveze în ziua în care ar fi reprezentat o ameninţare pentru el. Toate circumstanţele, încă de la început, l-au acuzat pe Nigel. Cine avea morfina? El. Cine, inteligenţa şi curajul de a duce până la capăt furtul şi crima? El, Nigel Chapman. Are toate stigmatele delincventului: aroganţa, invidia, vanitatea prezumţioasă, care îl împingeau să atragă atenţia asupra sa, cu orice chip… Folosind cerneală verde pentru un uimitor dublu bluf şi, în sfârşit, întrecând măsura, până la a-şi tăia craca de sub picioare, cu eroarea prostească, deliberată, de a pune între degetele Patriciei Lane fire din părul lui Len Bateson, uitând faptul că Patricia, fiind lovită din spate, nu ar fi putut să se agaţe de agresorul ei. Toţi, la fel, aceşti asasini! Se lasă stăpâniţi de egoism, de nemărginita admiraţie faţă de ei înşişi. Se încred în farmecul lor şi Nigel, neîndoielnic, are, un farmec de copil care vrea să-şi atingă scopul propus.

— Dar de ce această crimă? Celia Austin se poate explica, dar Patricia Lane?

— Aceasta, trase concluzia Poirot, e ceea ce trebuie să descoperim.

Capitolul XXI

— E ceva timp de când nu ne-am văzut, îi spuse bătrânul domn Endicott lui Hercule Poirot. Foarte amabil din partea dumneavoastră să mă vizitaţi.

— Nu, foarte, de fapt, se justifică Poirot. Este o vizită interesată.

— Ei, bine, vă sunt dator. O ştiţi.

— În realitate, sunt surprins să vă găsesc încă la treabă. Mă gândeam că de acum v-aţi retras.

Bătrânul avocat surâse. Biroul lui era unul din cele mai vechi şi mai demne de încredere.

— Mă ocup încă de afacerile câtorva prieteni sau clienţi de mai demult.

— Sir Arthur Stanley era prietenul sau clientul dumneavoastră, nu?

— Da. Am fost consultanţii lui, încă de când era un tinerel. Un om strălucit, Poirot… Un creier fin.

— Au anunţat moartea lui sir Stanley ieri seară la radio.

— Da. Vineri va fi înmormântarea.

— Lady Stanley a murit acum câţiva ani?

— Cu aproximativ doi ani şi jumătate în urmă.

Sub două sprâncene stufoase, ochii ageri îl scrutară pe Poirot.

— De ce a murit?

Avocatul răspunse imediat:

— Din cauza unei doze excesive, de somnifer. Medinal, mi se pare.

— A fost vreo anchetă?

— Da. Verdictul a fost că a înghiţit-o accidental.

— Era adevărat?

Avocatul rămase tăcut un moment.

— Nu mă îndoiesc că aveţi motive serioase ca să-mi puneţi această întrebare. Medinalul este un drog mai curând periculos, fiindcă nu lasă o distanţă prea mare între doză normală şi cea letală. Dacă pacientul, zăpăcit, ia o a doua doză, nemaiamintindu-şi de prima, efectul poate să fie fatal.

— Aşa s-a întâmplat?

— E de presupus. Se pare că era exclusă o sinucidere.

— Nici o altă bănuială?

— Soţul a mărturisit că se întâmplase deja ca femeia, confuză, să ceară o a doua doză de somnifer.

— Minţea?

— Zău, Poirot, întrebarea dumneavostră este ofensivă. Cum puteţi presupune, măcar vreo clipă, că aş putea să o ştiu?

Poirot surâse. Răbufnirea nu-l impresionă.

— Presupun că ştiţi multe lucruri. Dar acum nu vreau să vă pun într-o situaţie stânjenitoare. Vă voi cere, în schimb, o părere. După dumneavoastră, era Arthur Stanley tipul de om în stare să se debaraseze de soţie, dacă ar fi vrut să se însoare cu o alta femeie?

Domnul Endicott făcu un salt de pe scaun, ca şi cum l-ar fi înţepat o viespe.

— Absurd! Exclamă iritat. Absolut absurd! Nu exista nici o altă femeie şi Stanley era devotat soţiei sale.

— Da, spuse Poirot. Mă gândeam. Şi acum… Ajung la scopul vizitei mele. Bănuiesc că sunteţi executorii testamentari ai lui Arthur Stanley.

— Într-adevăr.

— Stanley avea un băiat cu care o rupsese de la moartea soţiei. Fiul abandonase casa şi nu numai, îşi schimbase şi numele.

— Aceasta n-o ştiam. Cum îl cheamă acum?

— O să vă spun la momentul potrivit. Mai întâi voi face o presupunere. Dacă ghicesc, poate o să vreţi s-o recunoaşteţi. Eu cred că Arthur Stanley v-a încredinţat o scrisoare sigilată, cu dispoziţia de a o deschide în anumite condiţii sau după moartea sa.

— La dracu', Poirot! Cum, naiba, faci să ştii unele lucruri?

— Deci, am ghicit. Cred că scrisoarea conţine o alternativă. Sau trebuia să fie distrusă sau dumneavoastră ar fi trebuit să întreprindeţi o anumită acţiune.

Celălalt rămase tăcut.

— Bon Dieu! zise Poirot, alarmat. Nu veţi fi distrus-o…

Scoase un suspin, când îl văzu pe avocat făcând semn că nu, din cap.

— Nu încă. Trebuie să ajung la o certitudine absolută. Este vorba de un lucru extrem de delicat şi de confidenţial, spuse grav, Endicott. Şi chiar pentru dumneavoastră, Poirot…

— Şi dacă vă demonstrez că vorbind, veţi sluji o cauză bună?

— Aceasta depinde de dumneavoastră. Nu izbutesc să concep că dumneavoastră puteţi să ştiţi ceva care să aibă legătură cu această afacere.

— Într-adevăr, nu ştiu… Trebuie să-mi imaginez.

— Nu este uşor, replică domnul Endicott.

— Atunci, să vă spun ideea mea! Instrucţiunile pe care le-aţi avut sunt acestea: în cazul în care sir Arthur moare, dumneavoastră trebuie să-i daţi de urmă fiului său, să aflaţi unde şi cum trăieşte şi, mai ales, dacă nu e amestecat în vreo activitate criminală.

De data aceasta, siguranţa calmă a domnului Endicott păru zdruncinată.

— De vreme ce aveţi aerul de a cunoaşte faptele în amănunt, vă voi spune tot ce doriţi. Ce a pus la cale diavolul acela de băiat?

— Lucrurile trebuie să se fi desfăşurat astfel. Nigel şi-a lăsat casa şi şi-a schimbat numele, făcând că circule zvonul că, în privinţa numelui, aceasta era condiţia de care depindea un legat testamentar. După aceea a nimerit printre anumite persoane, care făceau contrabandă cu droguri şi pietre preţioase. Bănuiesc că în afacere l-a introdus o tânără femeie, cu numele de Valeria Hobhouse. Ea şi cu Nigel conduceau întreprinderea. O mică întreprindere particulară, alcătuită foarte abil, care avea drept complici inocenţi studenţi de bună credinţă. Totul a mers bine, până când a intervenit neprevăzutul. Un agent de poliţie a ajuns, pentru nişte cercetări, la hotelul studenţilor, unde locuia Nigel. E uşor de înţeles că acesta a fost cuprins de panică, gândindu-se că poliţia îl căuta pe el. Atunci, a micşorat numărul becurilor, pentru a nu fi uşor recunoscut, a făcut să dispară un rucsac de teama că în fundul dublu vor găsi urme de stupefiante.

Frica sa, cu toate acestea, era nefondată… Poliţia venise din alt motiv. S-a întâmplat, însă, ca o fată, care stătea şi ea

în hotel, să-l vadă pe Nigel distrugând rucsacul. Aceasta nu a însemnat imediat condamnarea sa la moarte. Dimpotrivă, el şi complicea sa au născocit un plan pentru a determina fata respectivă să comită acţiuni prosteşti, încât să o facă nesuferită celorlalţi. Dar au mers prea departe cu jocul. Eu am fost interpelat şi am sfătuit să fie chemată poliţia. Atunci, fata a mărturisit. Dar, natural, a mărturisit numai faptele sale. Pe urmă, s-a dus la Nigel să-i ceară ca, la rândul său, să recunoască faptul că el a distrus rucsacul. Fireşte, nici Nigel, nici asociata sa nu au fost de acord, pentru că exista pericolul ca planul lor să iasă la iveală. În afară de aceasta, copila aceea ghinionistă ajunsese, întâmplător, să cunoască adevăratele date personale ale lui Nigel. Şi ştia şi că Valeria Houbhouse, cel puţin într-o ocazie, fusese în străinătate cu un paşaport fals. Deci, ştia prea multe. În seara următoare, Nigel i-a dat întâlnire în oraş. I-a oferit o cafea sau o băutură cu morfină în ea. Fata a murit în cursul nopţii, dar lucrurile fuseseră aranjate astfel, încât să simuleze o sinucidere.

Domnul Endicott se agită pe scaun.

Dar asta nu e totul, continuă Poirot. Proprietara hotelului a murit, puţin după aceea, în împrejurări suspecte. Şi, în final, ultima crimă şi cea mai crudă: uciderea Patriciei Lane. O fată devotată lui Nigel şi de care el însuşi era ataşat. Se trezise involuntar amestecată în încurcăturile sale şi, în plus, dorea ca el să se împace cu tatăl său, înainte ca aceasta să moară. Se încăpăţânase să vrea să-i scrie lui sir Arthur şi asta a pierdut-o. Mă gândesc că sunteţi în măsură să-mi explicaţi de ce Nigel considera gestul fatal.

Domnul Endicott se sculă în picioare, se îndreptă spre un seif, îl deschise şi se întoarse cu un plic lunguieţ. Scoase din el două foi şi i le dădu lui Poirot.

Dragă Endicott, Veţi deschide această scrisoare după moartea mea. Vă rog să daţi de urma jiului meu şi să verificaţi dacă nu e dezonorat de fapte urâte.

Sunteţi singurul care cunoaşte ceea ce vă voi spune. Nigel a fost întotdeauna un fiu rău. De două ori a falsificat semnătura mea pe un cec. În ambele ocazii, am recunoscut semnătura ca fiind a mea, dar l-am avertizat că n-am s-o mai fac. A treia oară a falsificat semătura mamei sale. A rugat-o să nu-mi spună, dar ea a refuzat. Atunci, prefăcându-se că îi dă obişnuitul somnifer, i-a administrat o doză excesivă. Cu toate acestea, înainte ca să aibă timp să-şi facă efectul, ea a venit la mine în cameră şi mi-a povestit totul. Când, în dimineaţa următoare, am găsit-o moartă, ştiam cine a ucis-o.

L-am acuzat pe Nigel şi i-am zis că intenţionam să-l denunţ. M-a implorat cu disperare. Ce aţi fi făcut, Endicott? Nu nutresc iluzii în privinţa fiului meu, ştiu ce este. O fiinţă periculoasă, fără conştiinţă şi fără milă. Nu aveam motiv să-l salvez. Dar m-a reţinut gândul la iubita mea soţie. Ea ar fi vrut să-i scap fiul de spânzurătoare. Ea s-ar fi cutremurat, cum mă cutremur eu, la ideea de a târî numele nostru în noroi. Dar am luat şi altceva în considerare. Eu cred cu fermitate că cine ucide o dată, va ucide mereu. Aşa că am făcut un pact cu fiul meu. Să-mi lase o declaraţie scrisă a crimei sale şi să plece din casa mea fără să se mai întoarcă. Şi să-şi refacă viaţa. Voiam să-i acord încă o şansă. Banii mamei sale îi reveneau de drept. Primise o educaţie bună. Beneficia, deci, de cele mai favorabile condiţii ca să se schimbe.

Dar, declaraţia, din mâna mea, dacă s-ar fi făcut vinovat de vreo acţiune criminală, ar fi ajuns la poliţie.

Sunteţi cel mai vechi prieten al meu. Ştiu că vă cer mult, dar, vă rog, să o faceţi pentru cea care a murit şi care a fost şi prietena dumneavoastră. Găsiţi-l pe Nigel. Dacă a acţionat onest, distrugeţi această scrisoare şi declaraţia anexată ei. Altfel… Justiţia să-şi spună cuvântul.

Cu afecţiune, prietenul dumneavoastră, Arthur Stanley

— Vai! Poirot scoase un oftat adânc.

Desfăcu foaia anexată.

Declar că mi-am otrăvit mama cu o doză prea puternică de medinal, pe 18 noiembrie 195…

Nigel Stanley

Capitolul XXII

— Vă cunoaşteţi bine situaţia, domnişoară Hobhouse.

— Da, o ştiu. Ceea ce voi spune va putea fi folosit împotriva mea. Sunt acuzată de contrabandă şi în această chestiune nu am nici o speranţă de scăpare. Ceea ce înseamnă o lungă perioadă de detenţie. În plus, voi fi acuzată de complicitate la omucidere.

— Bunăvoinţa demonstrată în a fi gata să mărturisiţi poate să vă fie de ajutor. Cu asta nu promit…

— Nu ştiu nici măcar dacă îmi pasă. Între a termina cu totul şi a mă târî ani lungi prin închisoare… Totuşi, ţin să declar că eu nu sunt o asasină. Pot fi şi ceea ce dumneavoastră numiţi o complice, dar niciodată nu am înţeles şi nu am vrut să ucid.

Celia cunoştea prea multe lucruri, e adevărat, dar eu, cu ea, aş fi reuşit întotdeauna să mă descurc. Nigel nu mi-a dat răgazul. A invitat-o în oraş şi i-a pus morfina în cafea (morfina aceea pe care se prefăcuse că a distrus-o). După aceea a pregătit înscenarea cu biletul şi cu flaconul de lângă patul ei. Mie mi-a spus tot ce a făcut, dar eu, dată fiind poziţia în care mă aflam, am fost constrânsă să tac.

Chiar dacă el a negat-o, la fel trebuie să se fi întâmplat şi cu doamna Nick. Descoperise că bea şi că nu mai era de încredere. A găsit modalitatea de a o întâlni în oraş şi a otrăvit-o. Apoi, a sosit rândul lui Pat: a venit în camera mea şi mi-a povestit cum s-a întâmplat şi mi-a spus ce trebuie să fac pentru a ne procura, mie şi lui, un alibi de neatacat. De-acum era băgat până la gât şi nu mai avea încotro. Dacă nu m-aţi fi prins, cred că mi-aş fi luat zborul, dar de aici înainte singurul lucru care contează pentru mine este să am certitudinea că acest monstru blestemat a fost spânzurat.

Inspectorul Sharpe scoase un oftat adânc.

— Nu sunt singur că înţeleg bine…, începu.

Fata îl întrerupse:

— Nu e nevoie! Am motivele mele.

Poirot i se adresă cu blândeţe:

— Doamna Nicoletis… Era mama dumneavoastră, nu?

Se auzi cum fetei i se opri respiraţia.

— Da, zise apoi. Era mama mea.

Capitolul XXIII

Akibombo urmărea, fără să înţeleagă prea mult, discuţia care avea loc între Sally Finch şi Len Bateson.

— Crezi, întrebă Sally, că Nigel intenţiona să facă să cadă bănuielile asupra mea sau asupra ta, cu firele acelea de păr?

— Asupra amândurora, mă gândesc, replică Bateson. Cred că le luase din peria mea.

— Rog. Eu nu înţeleg. A fost Nigel, atunci, care a descălecat balconul?

— Desigur. Acela e ca o pisică.

— Cer scuze pentru bănuiala mea.

— Eşti scuzat, îl asigură Len.

— În realitate, ai fost de mare ajutor, zise Sally, cu întreaga ta meditaţie asupra acidului boric.

— Trebuia să fi înţeles de la început că Nigel era anormal.

— Ca să fiu sinceră, Nigel mă înfiora întotdeauna… Acum înţeleg de ce. Îţi dai seama că dacă tatăl său nu ar fi fost atât de sentimental, trei persoane nu ar fi moarte?

Len Bateson avea un aer deprimat.

— Într-o săptămână te vei întoarce în America, îi zise.

— Pot să mă reîntorc, replică ea. Sau ai putea veni tu să urmezi un curs acolo.

— În ce scop?

— Akibombo, întrebă Sally, ţi-ar place să fii martor la cununie?

— Rog, martor ce este?

— Iată, de exemplu, Len îţi dă un inel. Apoi, tu şi cu el mergeţi în biserică, îmbrăcaţi de sărbătoare. Şi la momentul potrivit, el îţi cere inelul şi mi-l pune în deget.

— Vrei să spui că tu şi Len vă veţi căsători?
— Asta ar fi ideea!
— Oh, Sally! Exclamă Len. Dar tu nu ştii… De tatăl meu.
— Sigur că ştiu. Ei, şi? Mulţi oameni au tatăl nebun.
Poirot semnă ultima scrisoare pe care i-o dăduse secretara.
— Très bien, aprobă, serios. Nici o greşeală.
Domnişoara Lemon se simţi ofensată.
— Nu cred că fac des greşeli!
— Des, nu. Dar s-a întâmplat. Apropo, ce face sora dumitale?
— Ar vrea să meargă într-o croazieră, spre ţările din nord.
— Aşa! Poirot căzu pe gânduri, întrebându-se dacă… O croazieră…
Orologiul bătu de unu.
„Dar când pendula ora vesti.
Soarele de-ndată fugi în bloc.
Hickory Dickory Dock”
Declamă Hercule Poirot.
— Ce ziceaţi domnule Poirot?
— Nimic.

SFÂRŞIT